S.O.B.

WAR

32

COMANDO URMARIRI

TERORISM SPIONAJ SABOTAJE RAZBOI

OPERATIUNI DE GHERILA ROMANE SENZATIONALE

ACTIUNI SPECIALE SUPER COLECTIA WAR

Jack Hild

REVANŞA

JACK HILD

REVANŞA

Traducere de
Nicolae Constantinescu

Editura Z 1996
Editor: Zamfir M. Rusu

Coperta: USSOFT şi Editura Z

1

William Starfoot II zăcea pe patul de spital incapabil să se mişte. Răpitorii lui, nişte oameni de o extremă prudenţă, avuseseră mare grijă să imobilizeze trupul impresionant al indianului.

Stătea întins pe spate, cu piciorul drept în ghips, iar curele groase de piele prinse de cadrul patului îl priponeau solid de glezne, de genunchi, de pulpe, de piept, de bărbie şi de frunte.

Dar nu putuseră să-i lege şi limba.

Billy II respira cât de adânc îl lăsau curelele.

Deodată îi veni să deschidă gura şi să-şi reverse înjurăturile asupra semicercului de torţionari cu priviri «udice. Dar orăcăitul răguşit care ii ieşi din gât nu semăna deloc cu şiru! de insulte la care se gândise. Era speriat şi el de sunetul pe care-l scosese, sunet care semăna cu uiumul strigăt răguşit al unei găini căreia îi răsuceşti gâtul.

Psihiatrii şi medicii din preajma lui vorbeau ruseşte, vizibil satisfăcuţi de starea prizonierului.

Pe obrajii lui Billy se rostogoleau lacrimi de frustrare.

Indianul era incapabil nu numai să comunice, ci şi să exteriorizeze furia pe care i-o provoca eşecul. Sub efectul lichidului roz care îi fusese injectat de câteva ori în braţ, limba lui Billy amorţise şi devenise atât de vâscoasă încât i se lipea de cerul gurii.

Mintea se afla în aceeaşi stare. Extragerea unui gând din mâlul care-i invada conştiinţa însemna pentru el o adevărată luptă împotriva unei forţe de gravitaţie implacabile.

Şi orice luptă însemna sacrificii.

Întunericul cuprinse de la stânga la dreapta întreaga lui rază vizuală şi fu nevoit să facă faţă unui alt gen de halucinaţie, de data asta auditivă.

Un urlet impresionant, amplificat de drog. Îi invadă mintea de parcă ceva enorm l-ar fi izbit cu o viteză înfiorătoare.

Preţ de o secundă lumea păru că se prăbuşeşte în jurul lui şi fu sigur că îşi va pierde cunoştinţa. Apoi senzaţia se estompă, lăsându-i în gură un gust metalic.

Era conştient de lacrimile care-i inundau faţa, dar nu putea să-şi amintească pentru ce plângea.

Unui din bărbaţii care-l observau se aplecă spre el să-i vorbească. Faţa necunoscutului amintea de cea a unui şoarece iar barba lui voluminoasă contrasta în mod ciudat cu lipsa părului de pe cap.

Starfoot percepu mesajul în engleză, dar în aşa fel de parcă i s-ar fi transmis cu încetinitorul.

– Pentru că ai fost atât de violent şi aşa de puţin cooperant, îi zise psihiatrul, ne-am hotărât la un supliment de tratament.

Violent şi puţin cooperant? Billy II se strădui să zâmbească. Nu-şi amintea nimic despre atitudinea lui, dar spera din toată inima ca ea să fi fost dintre cele mai neplăcute duşmanilor săi.

Bărbosul se întoarse spre infirmierul care ţinea în mâini o tavă albă emailată, luă o seringă

hipodermică şi o umplu cu un lichid limpede dintr-un mic flacon de sticlă.

– E sulfazină, îl anunţă psihiatrul pe Billy II. Unu la sută sulfură sterilă amestecată cu ulei de sâmbure de piersică. E cât se poate de potrivit pentru pacienţii dificili ca dumneata. Suntem convinşi că vom obţine rezultatul dorit.

Bulele de aer au fost scoase din seringă şi acul pătrunse în braţul lui Billy.

Produsul injectat părea că ardea totul pe unde trecea.

– La dracu! mârâi indianul strângând din dinţi.

Căldura intensă îşi continuă drumul de-a lungul braţului, a umărului, a gâtului. Pe unde trecea sulfazina nervii parcă înnebuneau. Mâna dreaptă începu să-i tremure, apucând cu fermitate aşternutul apretat, în timp ce bicepşii deveneau brusc ţepeni iar muşchii umerilor erau străbătuţi de convulsii violente.

Billy urlă.

Eichidul infernal îi pătrundea în cap. Spatele i se nrcui pe saltea şi curelele îi intrară şi mai mult în carnea pieptului.

Focul sulfurii facu explozie în interiorul creierului. Din cauza febrei fantastice care punea stăpânire pe el, sudoarea ţâşnea din fiecare por.

Îşi putea simţi masa spongioasă a creierului crispându-se, iar ochii păreau că vor să-şi părăsească orbita, alunecându-i sub pleoapele închise cu disperare din cauza durerii.

Apoi crampele îi invadară pântecele, sfaşiindu-i torsul care începu să se agite din cauza agresiunii.

Dacă s-ar fi putut ghemui, durerea ar fi fost suportabilă, dar curelele nu-i permiteau nici mişcare Indianul se ruga ca agonia să se sfârşească, ca drogul precedent să distrugă efectele lichidului sulfuros, dar acesta din urmă era mult mai puternic.

După câteva minute, convulsiile deveniră din ce în ce mai rare şi corpul lui Billy recăzu greoi pe saltea. Pijamaua era în întregime udă de sudoare, pulsul bătea cu putere şi fiecare inspiraţie îi aducea uscăciune pe nas şi pe gât.

Totuşi, un efect secundar al şocului convulsiv păru că-i luminează mintea pe care o avusese atât de înceţoşată în aceste ultime săptămâni.

Putu să distingă câteva detalii din camera spitalului psihiatric. Observă că nu erau gratii la geamurile rezistente la gloanţe, a căror jumătate de jos era vopsi tă în alb pentru a-i împiedica pe cei internaţi să vadă străzile din Moscova şi pe citadini să întrezărească creaturile chinuite internate în acele localuri.

Indianul îi distingea mai bine pe cei din cameră: le vedea feţele palide ascunse de bărbile mari şi mustăţile stufoase. Toţi păreau să aibă în jur de şaizeci de ani. „Nu sunt decât cinci, îşi zise Billy. Cinci omuleţi fragili şi slabi cu gâturi catifelate, care se bâţâie sub nasul meu."

Dorinţa lui cea mai arzătoare era să le deşurubeze capetele cu propriile lui mâini, să le vadă sângele ţâşnind din vene.

Degetele lui Billy greblară din nou aşternutul când stomacul îi fu cuprins din nou de crampe. Când îşi ţinea respiraţia, presiunea creştea insuportabil. Fiecare muşchi al corpului încerca să reziste

contracţiei. Bătăile inimii se accelerau demenţial transformându-se într-un huruit înfiorător.

Apoi, la nivelul sternului, avu o senzaţie glacială şi sfâşietoare şi un lichid gros păru că-i invadează pieptul, că-i umple plămânii. Imediat simţi în nas şi gură mirosul şi gustul sângelui şi lucrurile se precipitară brusc.

Nişte lucruri foarte ciudate.

Indianul nu se prăbuşi în întuneric. Dimpotrivă. Conştiinţa lui alunecă, ieşi cu o luciditate perfectă din corpul tremurător în care sălăşluia, de parcă ar fi fost tras afară de nişte mâini invizibile.

Billy se pomeni sub tavan, unde rămase plutind ca un balon plin cu heliu, fără o formă clară, observând corpul prizonier aflat undeva mai jos. Un corp ţeapăn şi scuturat de spasme violente, cu gura deschisă şi ochii holbaţi injectaţi de sânge. O masă de muşchi şi oase zdruncinată în mod oribil, proces la care Billy II nu participa decât indirect, ca spectator al propriei sale crucificări chimice.

Starfoot pricepu cu brutalitate situaţia.

Se decorporase, exact aşa cum relatau numeroase cărţi scrise pe baza mărturiilor unor persoane care suferiseră o moarte clinică şi reveniseră la viaţă.

– Oh, la dracu! Oare sunt deja mort? îşi zise el.

– Nu, nu eşti mort, îl asigură o voce ciudată.

Nu putea spune că acele cuvinte chiar le auzise, ci mai curând îi trecuseră prin minte.

Billy se uită imediat prin încăpere în căutarea individului care i se adresase.

În cameră se aflau acum şase bărbaţi. Era clar că noul venit nu facea parte din infamul institut Serbski. Tipul, la fel de înalt şi de brunet ca Billy II,

era gol, cu excepţia pielei de antilopă împodobită cu perle care-i acoperea şoldurile. Faţa lui era acoperită cu o mască decorată în mod ciudat. Numai ochii, de un negru strălucitor şi reci ca stâncile spălate de apa unui fluviu, apăreau din spatele acelei măşti împodobită cu pene şi formând efigia unei păsări de pradă. Alte pene lungi de păsări de pradă împodobeau braţele şi umerii creaturii pe care psihiatrii păreau că nici măcar nu o remarcaseră.

– Dacă nu sunt mort, îşi zise Billy, atunci am luat-o complet razna. Toate porcăriile alea de droguri... probabil că până la urmă au reuşit să mă ţicnească.

– Ştii ce sunt eu? întrebă omul-şoim.

– Simbolul tribului tatălui meu - Osaj, se grăbi să răspundă Billy II.

– Un spirit, îl corectă intrusul. Ceva ce nu poate fi strivit sau stricat.

Billy nu avea de gând să discute asupra acestui subiect. Accepta fantasma. Prezenţa Spiritului Şoim, provocată de drog sau de durerea prea mare, sau de amândouă la un loc, îl calma şi-l reconforta.

– De ce dracu îmi fac toate astea? întrebă Billy. Nu-mi amintesc de nimic. Ce vor să obţină?

– Te torturează pentru că le-ai adus un mare prejudiciu provocându-le pierderea multor oameni de valoare şi ridiculizându-i în faţa lumii întregi, pentru că ai avut ghinionul ca, rănit, să cazi în mâinile lor. Singurul scop al suferinţei tale este plăcerea răzbunării lor.

– Voi muri?

– Toţi oamenii mor.

Spiritul Şoim avea o oarecare doză de maliţie care îl cam agasa pe Starfoot.

– Voi muri acolo, jos, pe pat? insistă indianul.

– O parte din tine e deja moartă.

– M-au aranjat al naibii de bine!

Spiritul nu răspunse nimic.

Billy II îşi privi corpul fizic tremurând şi luptând împotriva curelelor.

– Nu văd nici o rană, remarcă el.

– Înăuntru, răspunse spiritul trecând prin siluetele psihiatrilor de parcă ar fi fost ceaţă pentru a-i arăta cu degetul tâmpla corpului legat fedeleş. Înăuntru, aici, repetă el.

– Înseamnă că am ajuns o legumă.

Privirea spiritului scăpără din spatele măştii de şoim.

– Eşti un osaj. Mare. Drept. Puternic. Nimic din ce vor încerca aceşti indivizi palizi şi laşi nu va putea să schimbe acest fapt.

– Dar mi-ai spus că am creierul afectat!

– Rănile se vindecă şi uneori te fac mai puternic decât înainte.

– Aşa se va întâmpla şi cu mine?

– Viitorul tău e în mâinile tale.

– Îmi vei arăta cum să mă vindec?

– Da. Dar ca să reuşeşti trebuie să înduri şi mai multă suferinţă. Trebuie să te întorci pe pat.

– Am de ales?

– Da, răspunse Spiritul Şoim. Poţi pur şi simplu să mori, fară alt supliciu.

– Ca o insectă vulgară prinsă într-un insectar?

Nu primi nici un răspuns.

Billy II se uită un moment la propria lui siluetă torturată şi acoperită de sudoare, fară să se gândească la agonia de care fugise.

Îşi revedea tatăl, William Starfoot I, un osaj pur, care îşi trăise ultimii patruzeci de ani din viaţă pe imensa lui proprietate din Oklahoma, primi ndu-şi cota parte de petrol, numărându-şi profiturile şi asistând la sporirea averii.

William Starfoot I făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru singurul lui fiu, încercând să-i arate „drumul drept", să-l facă să uite de femei şi de alcool, precum şi de viaţa cumplit de grea şi periculoasă de mercenar.

Totuşi, tentativele lui nu avuseseră nici un efect.

Dacă dovezile de dragoste paternă nu fuseseră în stare să-l convingă, ameninţările unor străini plini de ură aveau cu atât mai puţine şanse de reuşită.

– Voi plăti preţul care mi se cere pentru a continua să trăiesc, Spirit Şoim, zise Billy II. Pentru a continua să trăiesc şi să-i stârpesc pe ticăloşi.

În momentul în care-şi începea coborârea, uşa se deschise şi-şi făcu apariţia un bărbat îmbrăcat în uniforma forţelor aeropurtate (VDV).

Un căpitan, brunet, înalt, atletic, a cărui faţă - rispatâ exprima ioarte bine starea lui sutletească. Un om recent rănit şi pus pe picioare mult prea repede.

Noul venit făcu un gest spre corpul scuturat de convulsii şi aruncă o glumă în ruseşte.

O glumă aparent foarte hazlie, căci echipa medicală de ia institutul Serbski izbucni într-un râs răsunător. I rnul lin infirmieri scăpă platou! emailat

din mână şi ceilalţi continuară să se prăpădească de râs până când le dădură lacrimile

Billy II reveni în corpul său însoţit de behăielile ruşilor.

*

* *

Căpitanul Balandin se uita cu satisfacţie la psihiatrii Ministerului Sănătăţii şi la infirmierii care râdeau pe săturate.

Totuşi, micul comentariu pe care-l făcuse în legătură cu starea pacientului lor nu avea nimic amuzant.

Asta şi crease glume.

Postul lui Balandin, ca ofiţer Speţnaz, cea mai puternică şi mai secretă forţă de luptă a Uniunii Sovietice, îi oferea numeroase avantaje. Un salariu excelent, un apartament spaţios, o maşină personală, subvenţii de stat pentru călătoriile în străinătate şi accesul nelimitat la produsele prohibite de pe piaţa neagră.

Dar adevărata lui putere se baza pe frica pe care o stârnea statura lui impozantă şi forţa fizică.

– Ce spirit! exclamă medicul bărbos clătinând din cap.

– Formidabil! adăugă colegul lui cu favoriţi.

Unul din infirmieri îşi repetă de câteva ori remarca rostită de căpitan, de parcă ar fi încercat s-o memoreze pentru a o spune şi el într-o zi dacă se va ivi ocazia.

– Şi cum ne simţim azi, tovarăşe căpitan? întrebă unul din psihiatri pe un ton profesional.

Faţa căpitanului se încruntă imediat, exprimând mânia care pusese stăpânire pe el.

Nu suporta să i se reamintească de recenta lui infirmitate, nici de ceva care avea o legătură cu ea. Cea mai mică reamintire a evenimentului, oricât de mică, deschidea porţile unei furii ascunse.

Revăzu faţa superbă a americanei, Leona I latton, şi simţi din nou dorinţa arzătoare din momentul în care înainta spre ea, cu penisul într-o mână şi cu pumnalul în cealaltă. Era într-adevăr irezistibilă, genul de femeie mândră şi sfidătoare pe care îi plăcea în mod deosebit s-o brutalizeze şi s-o violeze, lovind-o cu pumnalul până în clipa în care şi-ar fi dat ultima suflare.

Numai că ea îl surprinsese cu o mişcare surprinzătoare şi incredibilul se produsese.

Îngenuncheat de durerea fulgerătoare care-l lovise, căpitanul îşi văzuse cu oroare părţile genitale smulse şi strânse cu fermitate între degetele tinerei femei, printre care atârnau fire vasculare sângerânde. În fantasma lui, nenorocitul se vedea, în ciuda durerii şi al violentului şoc al castrării manuale, repezindu-se asupra ei, trântin- d-o la pământ şi sugrumând-o cu furie.

Realitatea era însă cu mult mai puţin impresionantă. Căpitanul pur şi simplu leşinase.

O săptămână mai târziu, în timp ce-şi îmbrăca haina pentru a părăsi spitalul, leşinase din nou când băgase o mână în buzunarul pantalonilor. Nu suportase golul din locul testicolelor.

Balandin arătă cu degetul spre indianul întins pe pat.

– E în stare să călătorească? întrebă el tăios.

Medicii nu-şi putură ascunde decepţia. Fără american, jocurile farmacologice aveau să se sfârşească.

– Tehnic, da, răspunse bărbosul. Rana de la coapsă s-a vindecat în mod remarcabil. Starea mentală însă e confuză şi iraţională. Ar fi de dorit ca pacientul să fie supus la minimum de mişcări şi ţinut constant sub sedative. După părerea noastră, pacientul are un mare potenţial de violenţă psihotică.

Balandin îi fulgeră cu privirea pe psihiatri. Nu era nevoie să-l avertizeze de pericolul pe care-l reprezenta indianul.

Acest tip, împreună cu putoarea de Hatton şi o mână de mercenari americani, provocaseră pagube şi altor persoane în afară de el şi soldaţii lui. Ucigaşii profesionişti cunoscuţi sub numele de Soldaţii lui Barrabas ridiculizaseră şi umiliseră forţa Speţnaz şi pe ruda ei apropiată, GRU, în urma proiectului grandios şi sinucigaş de eliberare a unui dizident celebru dintr-un gulag siberian. Un plan care n-ar fi putut să reuşească fără consimţământul tacit ai KGB-ului.

GRI*j* trăise distrugerea aproape totală a reputaţiei sale Evenimentul era comparabil în intensitate cu scandalurile din anii 1958 şi 1962. când s-a descoperit ă ofiţeri superiori din GR!J lucrau ca agenţi dubli pentru CIA şi pentru M16, KGB- ui se folosise de această nouă ocazie pentru a declanşa ceea ce el a numit „profilaxia", dezvăluind „vechile" crime ale duşmanului său. Ceea ce a dus la arestarea multor personalităţi importante din GRU şi la înlocuirea lor cu membri KGB

Unii din ofiţerii inculpaţi au preferat să se sinucidă decât să se supună împreună cu familiile lor dureroaselor şi mult prea familiarelor proceduri penale şi ostracizării. Printre ei se afla mentorul şi paternul maior Evgheni Grabişeenko.

Balandin nu scăpase de mânia KGB-ului decât datorită gravităţii şi naturii intime a rănii sale.

Pregătiţi-l, ordonă căpitanul. Voi trimite un vehicul să-l ia chiar în această seară.

Psihiatrii schimbară priviri stingherite.

În legătură cu tratamentul, îndrăzni să insiste bărbosul, va trebui să menţineţi doza precisă, altfel riscă să devină incontrolabil.

– Oamenii mei sunt în stare să Iacă o injecţie. De altfel, avem suficiente sedative pentru o durată de cinci zile.

Aminazină pentru doar cinci zile? întrebă psihiatrul. Asta înseamnă că-i aduceţi înapoi la Serbski?

Balandin zâmbi.

Regula era să nu se dea niciodată explicaţii dacă nu era necesar.

– Să fie gata la opt, răspunse el îndreptându-se spre ieşire.

Parcurse culoarul lung cu un pas rapid. Nu, indianul nu va fi readus la spital.

Alex Nanos, zis „grecul", expiră printre dinţii strânşi în timp ce ridica haltera pentru a douăzeci şi cincea oară. Cu toată forţa angrenată în mişcare, Alex urmărea în oglinda care acoperea peretele din sala de antrenament progresia barei, străduindu-se s-o menţină într-un echilibru perfect.

În momentul în care haltera îi ajunse la nivelul bărbiei, faţa lui oacheşă şi plină de sudoare se

strâmbă toată din cauza intensităţii efortului fizic. Cu venele şi bicepşii umflaţi la maximum, Alex părea gata să facă explozie.

Istovitor!

Braţele îl ardeau rău de tot în momentul în care lăsa jos bara, pregătindu-se să încerce haltera de şaptezeci de kilograme.

Noua bară îi ajunse până la mijlocul corpului şi începu să se clatine. În ciuda centurii late de piele care îi strângea talia şi şalele, muşchii fură cuprinşi de contracţii şi se blocară.

Acum, pentru a ridica haltera, ar fi trebuit să trişeze, să se folosească de elanul aparatului şi de forţa de impuls a picioarelor şi a spatelui. Dar asta ar fi însemnat să se păcălească singur...

Trânti o înjurătură, lăsă greutatea să coboare uşurel în locaşul ei de oţel şi-şi şterse faţa şi corpul cu prosopul.

– Nu-i aşa că nu poţi să suferi halterele astea? zise o voce feminină în spatele lui.

Nanos se uită încruntat în oglindă. Cel mai mult nu putea să sufere să fie deranjat în timp ce se antrena.

Căpătase obiceiul să vină la sală la ora cea mai moartă din zi, când la televizor se dădeau seriale melodramatice, ca să se poată lăfăi singur la club.

Tânăra femeie blondă nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Corpul ei superb, pe care se mula un echipament de antrenament supersexy, îndulci privirea grecului. Nişte mănuşi albe de piele protejau mâinile fetei de bătături. Picioarele perfect dezvoltate păreau o ilustraţie dintr-o carte de anatomie. Pielea era frumos bronzată. Sânii, deşi

mici, îşi păstraseră forma rotundă şi feminină, fiind totuşi esiompaţi de extraordinara dezvoltare pectorală.

– Cred că ar trebui să mă explic, continuă ea.

Ochii ei căprui parcă scânteiau.

– De două săptămâni te observ pe furiş. Nu cred că am mai văzut pe cineva ridicând greutăţi cu atâta înverşunare. Laşi impresia că vrei să le ucizi mai înainte ca ele să-ţi vină de hac. Te antrenezi pentru vreo competiţie sau vrei să îneci în uitare cel mai mare necaz de pe pământ?

Nanos îşi aruncă prosopul pe umăr.

„Frumoasă femeie, îşi zise Nanos. Frumoasă şi al naibii de sexy."

Da, încerca să-şi uite chinul şi supărarea. O supărare nemăsurată. Cu patru săptămâni în urmă îşi pierduse cel mai bun şi cel mai fidel dintre toţi prietenii pe care-i avusese vreodată.

William Starfoot II murise în Siberia.

Nanos aflase de la un intermediar. Ticăloşii de ruşi cu mitraliera lor îi împiedicaseră pe soldaţii lui Barrabas să recupereze cadavrul.

Dacă ar fi avut misiunea să pătrundă pe teritoriul sovietic şi n-ar fi fost trimis la Rio pentru detalii materiale, l-ar fi adus înapoi pe Billy II în viaţă sau ar fi murit încercând s-o faCă.

Billy II şi Alex Nanos se cunoşteau destul de bine încă înainte de a intra în grupul lui Nile Barrabas. Prima lor întâlnire avusese loc într-un bar, la est de Oklahoma, chiar în ziua în care terminau serviciul militar în Vietnam. Billy părăsea infanteria marină iar grecul trupele pazei de coastă. După vreo

douăsprezece pahare îşi găsiseră foarte multe puncte comune.

Amândoi beau de stingeau din principiu, se înverşunau să agaţe cele mai frumoase fete de parcă pământmtul ar fi făcut explozie în următorul sfert de oră şi, mai presus de orice, amândoi păreau că simt o imensă plăcere să-şi atragă necazuri... doar aşa ca să vadă ce se va întâmpla.

– Nu-ţi prea place expunerea de cărnuri. Am dreptate? De aceea nu vii niciodată dimineaţa devreme sau după şase.

Grecul zâmbi.

Nu aprecia cine ştie ce cluburile de făcut musculatură din Los Pavos. Majoritatea nu aveau nici o legătură cu sălile de gimnastică pe car frecventa în mod obişnuit. 1 oate păreau prea impecabile, prea curate, semănând mai curând cu nişte aeroporturi sau cu nişte hoteluri din Las Vegas. Le lipsea sufletul îit sudul Californiei se pusese pe picioare o afacere uriaşă pentru a-i ajuta pe oameni să se menţină „în formă". Sălile de gimnastică, devenite locuri de întâlnire privilegiate ate persoanelor de sex opus sau de acelaşi sex. concurau puternic de tot discotecile în acest domeniu. Asta implica adoptarea unei mode noi. cea a gimnastului perfect, cu ţinuta lui completă de atlet al timpurilor moderne.

Nanos putea să se lipsească foarte bine de toate mofturile astea Totuşi n< avea ce fac.I ra singurul mod de a putea practica gimnastica la Los Pavos. aşteptând ca furia ruşilor, provocată de eliberarea dizidentului soviectic l eonov, să se potolească, dacă totuşi va ii fost posibil aşa ceva.

Ai o privire tare tristă, remarcă londa. O privire care invită la tandreţe. Sunt sigură că ţi s-a mai spus asta.

– Nu, niciodată, minţi Nanos.

De la Acapulco până la Biarritz toate spuneau acelaşi lucru... Grecului însă îi făcea plăcere

– Ce-ai zice de o saună? propuse ea

– De ce?

Prin ochii ei trecu aceeaşi scăpărare când îşi aşeză 23

mâna pe umărul lui Nanos.

– Pentru că-mi place, îi explică ea. Iar la ora asta nu e nimeni la sauna clubului.

Nanos îi înţelese imediat intenţiile.

Nu se mai încurcase cu nici o femeie de aproape o lună, asta făcând parte din pedeapsa pe care şi-o aplica.

Fireşte, simţea lipsa femeilor, dar dorinţele lui erau aproape nimic în comparaţie cu cea care-l invada acum ca un val care se rostogolea.

Blonda lăsă să-i alunece degetele de-a lungul braţului lui Nanos până la palmă.

– Ei, ce zici? Mergem?

Dacă n-ar fi fost atât de atrăgătoare, probabil că grecul ar fi rezistat tentaţiei. Dar în cazul de faţă şansele erau de zece la unu.

Faptul că se abţinuse cu succes vreme de o lună se datora numai izolării lui forţate, nu forţei sale de caracter.

Angrenajul raţionalismului începea să scârţâie şi hotărârea să se năruie pe măsură ce degetele ei urcau senzual de-a lungul spatelui său.

Billy II nu-i ceruse niciodată să facă penitenţă practicând abstinenţa, asta era doar o idee a lui, o idee stupidă. Dacă l-ar putea vedea, prietenul lui s-ar prăpădi de râs.

– Arată-mi drumul, răspunse el zâmbindu-i cu toată gura.

Femeia o porni înainte, oferindu-i ocazia să studieze forma admirabilă a pulpelor şi precizia musculară a feselor care alunecau una de alta sub efectul unei legănări pe care o accentua uşor.

Nanos şi tânăra creatură parcurseră culoarul lung pe care postul de radio transmitea rock'n roii fără întrerupere prin difuzoare ascunse în fiecare colţ al clubului. Puţin mai departe, în holul de la intrare, jeturile de apă ale unei splendide fântâni arteziene stropeau graţios plantele artificiale aranjate cu măiestrie în bazinul din marmură roz. Alături, barul ecologic folosea mai mult bere decât băuturi naturale.

Apoi traversară curtea interioară cu pereţi de sticlă. Singura persoană întâlnită fu omul de la recepţie, aşezat la biroul lui, care nici măcar nu-şi ridică ochii din roman când trecură pe lângă ei.

Sauna se afla în interiorul unei piscine acoperite, de dimensiuni olimpice. Încăperea, din lemn de cedru, avea o uşă cu geam culisantă care se deschidea spre marginea unui bazin mare.

Blonda împinse panoul transparent apoi se întoarse spre partenerul ei cu un aer tulburat.

– Hei, sper că nu ţi-e frică că cineva ne-ar putea vedea în plină acţiune?

Nanos izbucni în râs.

Posibilitatea de a atrage spectatori nici măcar nu îi trecuse prin minte, deşi era clar că orice persoană care intra în piscină putea să vadă direct interiorul saunei.

– Cui nu-i place n-are decât să se ducă în altă parte, răspunse el invitând-o să intre în saună.

Imediat ce uşa fu închisă, blonda se debarasă de încălţări şi de costumul de gimnastică.

„Să fiu al naibii!" îşi zise Nanos când o văzu ridicându-se goală de tot în faţa lui. Avea corpul în întregime bronzat, cu excepţia sfârcurilor roz ale sânilor. Bobite fine de apă începeau să-i picure de sub banta de prosop mov pe care nu mai pierduse timpul să şi-o dea jos de pe frunte. Faţa, pieptul, braţele, pântecele, tot corpul ei lucea făcând-o şi mai atrăgătoare.

Ce faci' u zise ea punându-şi mâinile înmănuşate în şolduri.

Nanos sc debarasă în două secunde de ţinuta de gimnastică. Când îl văzu dezbrăcat, blonda se strecură imediat în braţele lui, atingându-i pieptul cu vârfurile întărite ale sânilor şi frecându-se de pântecele lui. Se sărutară îndelung apoi, gâfâind, tânăra femeie se desprinse din braţele lui.

Tu stai jos şi eu vin peste tine. Îi zise ea.

Grecul se instală pe banca încălzită de lângă perete şi simţi imediat cum i se accelerează bătăile inimii când lata işi destăcu coapsele şi veni peste el. sprijinindu-se cu genunchii pe marginea băncii

Alex o mângâie cu febrilitate, strecurându-şi mâinile până pe fundul rotund şi formidabil de excitant pe care-l strânse uşor între degete.

Preliminarle au fost repede scurtate. C u o mişcare simultană a şoldurilor şi a mâinilor, superba creatură îi ghidă cu înfrigurare.

– Doamne sfinte! zise încetişor Nanos în momentul în care blonda îi acapară sexul cu o ardoare aproape frenetică.

Muşchii puternici ai bazinului ei provocară în el nişte lucruri stupefiante, fantastice. Prea fantastice.

,.Gândeşte-te la altceva". Îşi zise el muşcându-şi vârful limbii ca să frâneze cât de cât plăcerea care-i invada întreaga fiinţă.

Blonda ridică braţele deasupra capului, îşi îndreptă spatele, tremurând şi unduindu-se ca un şarpe. Apoi se prinse cu mâinile de bantă, de parcă ar li vrut s-o dea jos, dar scoase de sub ea ceva strălucitor şi extrem de subţire. Un fir de oţel ale cărui capete le strângea ferm în mâinile înmănuşate.

Capcana metalică prinse brusc gâtul grecului, mai înainte ca el să aibă timp să reacţioneze, intrându-i în carne şi tăindu-i respiraţia.

Creatura de vis se transformase într-un demon infernal, răsucind frenetic firul metalic pentru a prinde mărul lui Adam în strânsoarea fatală.

– Crapă, ticălosule! îi aruncă ea în faţă blocân- du-î mâinile pentru a-l împiedica să se debaraseze de arma execuţiei.

În acelaşi timp, blonda continua să-şi mişte şoldurile din ce în ce mai sălbatic. Nanos îşi dădu în curând seama că tânăra avea suficientă forţă şi abilitate pentru a-l lăsa să se sufoce încă şaizeci de secunde.

Ultimele lui şaizeci de secunde...

Reacţia lui se concretiză imediat.

Fără să mai aştepte, Nanos izbi cu fruntea în nasul agresorului său feminin. Se auzi zgomotul ruperii unui os, dar ea nu cedă. În momentul în care se pregătea să-i aplice o nouă lovitură, sângele ţâşni din nările tigresei, scurgându-i-se din abundenţă pe sâni. Asta însă nu tăcu să dispară lucirea.diabolică din privirea ei, nici nu-i încetini ondularea îndârjită a şoldurilor.

Nanos lovi cu toată forţa pe care o mai avea. Şocul provocat de ciocnirea de capul ucigaşei îl ameţi un moment, timp în care mintea i se înnegură. Simţi atunci presiunea adversarei lui slăbind apoi corpul ei căzu brusc pe spate.

Cu plămânii la capătul puterilor, cu vederea deja deformată, Alex se grăbi să desfacă firul de oţel răsucit, reuşi în sfârşit să-l slăbească şi să-l scoată din carne. Aspiră cu lăcomie aerul, cu înghiţituri mari şi sacadate.

Difuzoarele transmiteau o veche melodie de succes a formaţiei Rolling Stones în momentul în care periculoasa creatură se ridica, înjurându-l în ruseşte, cu faţa murdară de sânge.

Piciorul ei porni imediat la ofensivă spre capul grecului, doar atingându-i uşor obrazul, dar facându-l să se lovească cu capul de peretele saunei.

Femeia lovea ca să ucidă.

Nanos se feri de a doua lovitură şi se aruncă înainte, dându-i o puternică lovitură de umăr femeii rămase în echilibru pe un picior. Răsturnată de şoc, blonda se prăbuşi brusc peste banca pe care mercenarul tocmai o părăsise.

Alex n-o aşteptă să se ridice. O apucă de păr şi de gât şi o izbi cu capul de uşa groasă de sticlă care răsună înăbuşit fară să se spargă. Blonda nu scosese nici un strigăt. Nanos o apucă din nou şi o lovi de uşă, iar şi iar... O folosi ca pe un berbec până când sticla să crăpă şi se sparse în cioburi roşiatice, ducând cu ele bucăţi din craniul strivit şi însângerat al fetei.

După câteva secunde, grecul aproape că se prăbuşi 28

pe bancă şi-şi şterse faţa cu prosopul. Mâinile aveau un tremur imposibil de controlat.

Postul de radio difuza în continuare melodia de succes, iar Mick Jagger cânta de parcă i s-ar fi adresat lui Nanos:

– Nu avem totdeauna ce dorim...

Nanos se uită la cadavrul întins la picioarele sale şi, de parcă i-ar fi răspuns cântăreţului, murmură:

– Ai dreptate, Sherlock.

Liam O'Toole arătă spre manuscrisul său - teancul de foi îngălbenite aşezate pe biroul în dezordine al agentului newyorkez - şi întrebă:

– Deci, ce părere aveţi de strădania mea?

Clive Walloon, şacal printre leii literaturii, un tip palid, cu bărbia teşită, îmbrăcat în tweed englezesc până la izmene, îi zâmbea cât putea el de galeş acelui poet inedit.

– V-aţi gândit cumva la nişte nişte ilustrate cu urări? zise el.

– La ce?

Zîmbetul lui Walloon se lăţi şi mai mult. Cu cât forţa zâmbetul, cu atât părea mai idiot.

– Nu v-aţi mai gândit până acum să scrieţi versuri pentru ilustratele de urări?

– Vreţi să spuneţi chestiile alea cu „La mulţi ani" sau „Urări de fericire pentru anul ce vine..."?

– Sunt foarte bine plătite.

– Aţi citit poemele mele? întrebă roşcovanul în culmea uimirii.

– Am trecut prin ele. Cred că stăpâniţi cu îndemânare bazele fundamentale ale meseriei. Cred câi se poate de sincer că sunteţi pregătit să faceţi un mare salt în rândurile profesioniştilor. Nu vă lipseşte decât o mică direcţie de urmat, încrederea.

– Poeziile mele vorbesc de război.

– Şi fac dovada unei foarte mari imaginaţii.

– Nu le-am cules din nori, remarca el Se bazează pe lucruri care au avut deja loc, şi care mi s-au întâmplat mie sau camarazilor mei.

Walloon îi aruncă o privire sceptică

– Vreau să mi se editeze aceste poeme, insistă Liam arătând cu degetul spre teancul de foi pierdut în mijlocul multor altora.

Agentul literar ridică ochii în tavan şi dădu din cap exasperat. Apoi se hotărî să explice realităţile aspre ale vieţii acelui tip solid din faţa lui.

– Aceste poeme nu sun! comercializabile. Crede-mă, ştiu ce spun. Sunt prea personale şi excesive, prea încărcate de violenţa grafică şi pitorească, prea juvenile în filozofia lor. Singura soluţie pe care o ai pentru a-ţi tipări textele este să plăteşti pe cineva şi el să ţi le publice. Asta se numeşte pe cheltuiala autorului.

Liam îşi lua poezia foarte în serios, chiar dacă era singurul. Lot în serios lua şi criticile.

În momentul acela, cea mai mare dorinţă a lu era să-l facă pe agent să-şi înghită haina de tweed începând cu mânecile.

– Ascultă, bătrâne, zise Wallooi., e timpul să avansezi, să-ţi lărgeşti orizontul, să-ţi ex ' r/i taientul.

– Scriind ilustrate cu urări? Păi eu sunt un poet serios.

– Îmi dau perfect de bine seama. De aceea îţi sugerez o situaţie profesională. Nimic nu se compară cu o muncă limitativă şi determinată pentru a extrage ce e mai bun dintr-un scriitor. Asta deosebeşte bărbatul de copil.

– Sau artistul de scriitorul cu porţia.

Walloon aruncă o privire semnificativă la ceasul lui Rolex din aur. Un om atât de important şi de ocupat ca el nu avea timp de pierdut să dicute cu fitecine.

– Nu pot să fac nimic cu ce mi-ai adus. Toate subiectele de oroare s-au perimat deja de douăzeci şi cinci de ani. Nimeni nu-ţi va cumpăra poeziile războinice. Dar dacă te răzgândeşti în privinţa ilustratelor, voi fi fericit să-ţi prezint poemele persoanelor interesate. Cred că ai mari şanse să fii acceptat de una din companiile importante, o foarte mare şansă.

– Presupunând că fac ceea ce-mi propui şi că sunt acceptat, cât îmi iei?

– Tariful standard Douăzeci la sută din tot ce vei face.

O'Toole se ridică încet din fotoliu, se aplecă peste birou pentru a-şi lua înapoi poemele, vru să-i întoarcă spatele interlocutorului său, dar se opri.

Irlandezul nu va pleca aşa. Puse din nou manuscrisul jos şi se aplecă iar deasupra biroului pentru a-l apuca pe Clive Walloon de nodul de la cravată, obligându-l să se scoale în picioare. Îşi controla foarte greu pofta formidabilă de violenţă împotriva lui Clive şi a biroului său din Manhattan mobilat cu grijă. Dar ceea ce-i sporea şi mai mult furia era faptul că era conştient că această acţiune împotriva acestui lingău filfizon n-ar schimba cu nimic ordinea lucrurilor, n-ar facilita publicarea operelor sale şi nu l-ar face pe Walloon mai bun.

Totuşi oamenii acţionează uneori din datorie, nu pentru că asta ar schimba ceva în lume.

Liam îl săltă pe agent pe biroul lui dezordonat, luă din mijlocul hârtiilor un presse-papiers greu din agat, un coupe-papier din argint şi ridică piatra deasupra capului lui Walloon care se zbătea zadarnic.

– Cincisprezece, Dumnezeule! Nu voi lua decât cincisprezece la sută! mai făcu el o încercare.

Piatra lovi ca un ciocan, ţintuind amintitul coupe-papier în lemn, priponindu-l pe jalnicul Clive de cravată pe propriul său birou.

Apoi, fară o vorbă, irlandezul îşi luă poemele şi părăsi încăperea.

La capătul culoarului, pe uşile celor două ascensoare, nişte tăbliţe menţionau:

„Ascensoare în curs de reparare. Ne pare rău pentru perturbarea provocată."

– Aiurea, le pare rău! mormăi O'Toole îndreptându-se spre scara prost luminată.

Nu venise la New York să intre într-o slujbă afurisită în care să producă versuri proaste pentru

nevoile ocazionale ale poporului. Avea destule lovele în bancă pentru a-şi permite să trăiască confortabil până la sfârşitul zilelor, şi asta datorită sumelor frumuşele pe care le primise în urma ultimelor misiuni conduse de Barrabas.

Liam se afla în Manhattan pentru a se lansa în literatură, pentru a se expune lumii marilor publicaţii, pentru a se dezvălui publicului. Dacă ar li vrut să scoată o ediţie pe cheltuiala autorului, ar fi putut li publicat foarte repede.

Dar el dorea altceva decât simpla tipărire a poemelor pe hârtie şi înscrierea numelui cu litere aurite pe coperta din piele a operei sale. Voia să fie publicat de altcineva, de cineva care să ştie să recunoască valoarea operei şi a talentului său. Cu cât trecea mai mult timpul în încercarea lui de a deveni un adevărat poet, cu atât mai mult considera demn să rămână pentru totdeauna nepătat, inflexibil şi inedit.

Făcu un sul din teancul de hârtii şi îl vârî la centură.

O'Toole se afla pe la mijlocul unui etaj când auzi zgomot de paşi venind de undeva de mai sus. Încă unul care fusese nevoit să coboare pe scări.

În'momentul în care dădea colţul scării, mercenarul văzu doi tipi aşteptând, sprijiniţi de perete la capătul de jos al treptelor, la doi metri de el. Doi tipi corpolenţi cu pardesiuri murdare de tot felul de pete şi în picioare cu tenişi vechi. Părul tăiat perie îi făcea uşor de asemănat cu nişte *punks* sau cu nişte deţinuţi. Amândoi îi aruncară o privire inexpresivă, cu mâinile adânc băgate în buzunarele pardesiuiui.

Roşcovanul se opri o clipă, evaluând situaţia. Newyorkezii strângeau între degete cărţile lor de credit, cutitele cu buton sau revolverele?

Deasupra, zgomotul de paşi se apropia într-un ritm mai rapid. O'Toole aruncă o privire peste umăr, exact la timp ca să vadă oprindu-se, la câteva trepte în spatele lui, un al treilea bărbat identic cu ceilalţi doi.

Noul venit băgă imediat o mână în buzunar în timp ce acoliţii lui înaintau spre irlandez umăr la umăr.

– Voi fi foarte cinstit cu voi, băieţi, zise Liam atent în ambele părţi. Am avut o zi de tot rahatul şi nu-mi arde deloc să fiu agasat. Cred că ar trebui să vă găsiţi altul.

Tipii de jos se opriră. Cel din stânga lui O'Toole se vedea bine că era şeful lor. Oamenii lui aşteptau un semnal ca să acţioneze.

– Păi tocmai tu eşti omul pe care-l vrem, se adresă şeful lui O'Toole scoţând din buzunar un revolver automat Makarov 9 mm echipat cu surdină.

Liam recunoscu imediat „semnătura" forţelor speciale sovietice. Îşi asumase un risc calculat atunci când nu se dăduse la fund după misiunea periculoasă din Siberia. Dat fiind rolul important pe care-l jucase în cazul Leonov, irlandezul fusese convins că, oricum, echipa de răzbunători a celor din Speţnaz tot îl va găsi până la urmă, indiferent de locul în care s-ar fi aflat. O'Toole nu obişnuia să fugă de probleme.

– Asta pe care-o purtaţi e noua uniformă a agenţilor GRU? întrebă el. N-aş vrea să vă dezamăgesc, dar stilul ăsta îl întâlneşti pe toate străzile.

Şeful micii echipe se adresă în ruseşte celorlalţi doi care scoaseră nişte cuţite de comando cu tăiş dublu, înainte de a se apropia de O'Toole, în timp ce al treilea îl ţinea la respect cu arma îndreptată spre pieptul lui.

Liam înţelese imediat toată scena. Execuţia lui trebuia să treacă drept o simplă încăierare sângeroasă, aşa cum se întâmpla deseori la New York. Asasinarea unui om cu cuţitul nu-i pasiona pe specialiştii juridici la fel de mult ca un asasinat executat cu o armă rusească. Cei trei sovietici sperau că victima lor, sub ameninţarea revolverului, se va lăsa liniştit înjunghiată în loc să primească un mic glonţ în inimă.

În clipa în care tipii din faţă se aruncau asupra lui, O'Toole se lipi brusc de peretele scării astfel că tipul care urca spre el îl proteja de cel cu arma care nu putea să tragă. Acum şeful trebuia să-şi schimbe poziţia dacă voia să nimerească ţinta.

O'Toole nu-i lăsă timp să aranjeze lucrurile aşa cum voia el.

Se ghemui, se aruncă la dreapta şi apucă brusc gleznele ucigaşului plasat în amonte. Agresorul, total dezechilibrat, se prăbuşi pe spate alunecând de-a lungul treptelor metalice.

Liam nu încercă să-i smulgă cuţitul, ci îl prinse de mână, îi conduse arma până la inimă şi o înfipse până la mâner.

În timp ce tresărea scuturat de spasme, corpul agresorului continua să alunece pe trepte. Irlandezul se trase într-o parte. Calea era cum liberă deasupra lui, dar nu putea porni în sus fără să rişte să se trezească cu un glonţ în spate.

Cel de al doilea ucigaş aştepta momentul propice pentru a-l înjunghia pe american, mişcând cu febrilitate lama pe sub nasul irlandezului. Liam făcea în aşa fel încât adversarul lui să se menţină pe direcţia revolverului, dar asta însemna o periculoasă înfruntare faţă în faţă cu cel care mânuia cuţitul.

Şeful îi strigă omului care îi mai rămăsese să se dea la o parte de pe direcţia armei. O'Toole zări o sclipire în ochii adversarului său, hotărât să facă el însuşi toată treaba, şi alese această clipă ca să atace.

Liam eschivă atacul şi lovi. Bărbia agresorului se ridică brusc proiectată în sus de forţa loviturii de picior. O'Toole sări câteva trepte şi aplică o directă violentă la baza gâtului expus. Lovitura strivi laringele sovieticului a cărui faţă deveni albă, apoi roşie. Deschise gura să urle, dar din gâtul lui distrus nu ieşi decât un şuierat strident.

O'Toole îl apucă de mijloc în momentul în care se prăbuşea peste el. Gloanţele revolverului Makarov pătrundeau cu furie în trupul muribundului care-l proteja pe roşcovan.

Irlandezul aruncă cu toată puterea cadavrul-scut peste ucigaşul sovietic care-şi pierdu echilibrul sub greutatea camaradului mort. Mai înainte de a putea să reia controlul armei, Liam se aruncă asupra lui, îl prinse de mână şi începu s-o izbească de rampa scării. La al patrulea şoc, şeful ucigaşilor dădu drumul la armă. Revolverul se rostogoli pe trepte până la etajul de jos.

Sovieticul profită de uşoara ezitare a adversarului său şi-l prinse de gât. Irlandezul îl apucă de încheietura mâinii pe ucigaş şi încercă să-l tragă

spre exterior şi în jos. Timp de câteva secunde, încleştarea atinse paroxismul, apoi americanul reuşi să scape de strangulare.

Ţinându-şi în continuare agresorul de încheietura mâinii, Liam se trase puţin înapoi şi lovi cu mâna liberă tâmpla ucigaşului.

Ameţit de şoc, sovieticul se clătină, apoi amândoi alunecară în acelaşi timp până la capatul de jos al treptelor. Rusul îl prinse şi el de mână pe Liam şi amândoi, agăţaţi unul de altul, începură să se rotească lovindu-se cu pumnii.

Acest gen de luptă îi convenea de minune irlandezului. Dublă ritmul loviturilor care deveniră din ce în ce mai puternice. Replica adversarului slăbi din ce în ce mai mult până când rusul se îndoi şi căzu greoi în genunchi pe mica platformă.

Liam se aplecă fulgerător, îi apucă cu o mână bărbia şi cu cealaltă umărul apoi, în forţă, cu o mişcare precisă, rupse gâtul adversarului pe jumătate inconştient.

O'Toole dădu drumul cadavrului să cadă şi se ridică, masându-şi uşurel maxilarul şi privind cadavrele împrăştiate în poziţii groteşti.

Avusese noroc cu carul!

Îşi trase sufletul şi coborî ultimele etaje cât de repede îi permiteau picioarele tremurătoare.

Trebuia neapărat să-i anunţe pe Barrabas şi pe ceilalţi.

Speţnaz le declarase război.

Căpitanul Balandin se uită cu mare atenţie la bărbaţii şi femeile în uniformă, aliniaţi într-o rigiditate perfectă în centrul curţii imobilului Hodinsk, edificiu de nouă etaje implantat la

Moscova. Acolo se afla cartierul general suprem al GRU.

Cincizeci şi opt de soldaţi, dintre care jumătate aparţinuseră forţelor de ordine ale „patriei-mamă", aleşi de la unităţile navale şi aeriene din toată Uniunea Sovietică. Toţi se aflau acum sub comanda lui Balandin, viaţa lor fiind hărăzită distrugerii totale a Soldaţilor lui Barrabas.

Perfect, încuviinţă Balandin adresându-se locotenentului înalt şi cu obrajii supţi.

Apoi se uită câteva clipe la cerul acoperit de februarie din care începeau să cadă fulgi răzleţi de zăpadă.

– Înainte de plecare, aş vrea să-ţi spun două cuvinte ţie şi sergenţilor. Veniţi peste cinci minute în biroul meu.

– Şi trupele? întrebă locotenentul Skorohvataev.

– Să rămână pe loc, îi răspunse Balandin înainte de a întoarce spatele şi a se îndepărta în bătaia vântului rece ca gheaţa.

Puţin aer rece şi câţiva fulgi de zăpadă care se şi topeau n-ar fi putut să-i dezorienteze pe soldaţii din Speţnaz. Erau soldaţi care făceau manevrele de iarnă fară saci de dormit sau corturi.

Balandin pătrunse în interiorul buncărului, o clădire de două etaje fără nici o fereastră.

La postul de control, căpitanul îşi prezentă ecusonul de identitate gărzilor înarmate care, deşi îl cunoşteau din vedere şi după reputaţie, nu l-ar fi lăsat să intre fără permisul de trecere.

În interiorul zidurilor înalte de nouă metri de la Hodinsk, vigilenţa nu slăbea niciodată. În timp ce înainta pe culoar spre biroul său, în spatele lui se

auziră voci şi râsete înfundate. Întoarse capul şi aruncă o privire spre gărzile care se uitau din cealaltă parte.

Ştia că-şi băteau joc de el.

În spatele lui toţi îşi băteau joc de el.

Devenise batjocura soldaţilor, o caricatură, aşa-zisul fustangiu care nu mai avea mijloacele necesare pentru a-şi satisface poftele.

Cunoştea şi felul în care îl porecleau oamenii: „Eunucul".

Din păcate, nu putea să facă nimic împotriva acestei stări de lucruri. Pedepsirea cuiva pentru insubordonare n-ar fi făcut decât să atragă şi mai mult atenţia asupra problemei sale şi a incapacităţii de a o depăşi.

Balandin intră în micul său birou, închise uşa, luă 40

imediat oglinda pe care o ţinea în sertarul din mijloc şi îşi studie faţa. Totdeauna avusese o barbă tare, care conferea pielii sale un reflex negru-albăstrui chiar şi după ce se bărbierea foarte bine. Continuă să se examineze şi deodată avu o mică strângere de inimă. Era convins că această barbă devenea din zi în zi mai moale şi din ce în ce mai rară. Nu se mai îndoia de asta, treptat avea să-şi piardă toate caracteristicile sexuale secundare.

Medicii de la GRU îl asiguraseră că injecţiile regulate cu hormoni vor împiedica modificarea aparenţei sale exterioare. În ciuda certitudinii lor, căpitanul Balandin era înspăimântat. Dar nu pentru ceea ce putea să piardă - barba, virilitatea etc. - ci pentru ceea ce ar fi putut să dobândească: o piele catifelată, îngrăşarea corpului, sâni de femeie...

Bătăile din uşă îi întrerupseră reveria autocompătimitoare. Puse oglinda la loc în sertar, îl închise şi zise tăios:

– Intră!

Skorohvatev şi cei trei sergenţi pătrunseră pe rând în încăperea mică, îşi salutară superiorul şi luară poziţie de drepţi.

– Pe loc repaus! ordonă Balandin aşezându-se la birou.

Unul din sergenţi era o femeie.

Zoia Ilin.

Făcea parte din ZSKA, echipa sportivă a armatei sovie-tice. O înotătoare de clasă mondială. O potenţială medaliată cu aur la jocurile olimpice, dacă ar fi concurat la proba de patru sute de metri liber.

Cu uniforma pe ea, cu părul ei lung şi şaten ridicat sub şapcă şi eu faţa severă, ar fi putut fi luată drept un bărbat. Balandin se uită la ea cu un aer sumbru. Se zvonea că lua aceleaşi medicamente care îi fuseseră prescrise şi lui.

– Am primit veşti din Statele Unite, începu căpitanul. Sunt proaste. Echipa civilă însărcinată cu eliminarea ţintelor O'Toole şi Nanos a eşuat în misiunea ei.

Nici sergenţii şi nici locotenentul nu clipiră.

– Ni s-a spus, continuă Balandin, că toţi camarazii voştri sunt morţi. Pierderea lor, deşi regretabilă, nu afectează cu nimic ordinea acţiunilor noastre de represalii. Am aflat că cele două ţinte americane sunt în drum spre Europa, exact acolo unde vrem să se afle. Vă dezvălui această informaţie dintr-un singur motiv. Ţin ca în mintea voastră să nu existe

nici o îndoială în legătură cu capacităţile de supravieţuire ale adversarilor noştri. Faceţi în aşa fel ca trapele să înţeleagă şi ele lucrai acesta.

– Am înţeles, tovarăşe căpitan, răspunse Skorohvatev.

Balandin se uită la feţele lor pe care apăruseră grimase de ură. Onoarea lor fusese pătată de Soldaţii Sui Barrabas, iar presa mondială abătuse asupra serviciului lor ruşinea şi ridicolul.

În Uniunea Sovietică mediile de informare în masă erau controlate foarte strict. Eliberarea lui Eeonov era dezminţită, sabotajul de la uzina Ust Tavda nu era menţionat nicăieri. Dar oamenii de la un anumit nivel ştiau: membrii biroului politic şi mahării din KGB, cei care puseseră beţe în roate forţei Speţnaz de la început până la sfârşit.

Sergentul Munşin, un bărbat de o corpolenţă uimitoare, îşi drese glasul înainte de a spune:

– Aş vrea să vă pun o întrebare, tovarăşe căpitan.

– Zi.

– Ce se va întâmpla dacă Soldaţii lui Barrabas au o reacţie inversă decât cea la care ne aşteptăm? Dacă, în loc să se grupeze la baza lor principală de antrenament din Maiorca, se vor împrăştia pe tot continentul?

– Sergente, am făcut presiuni asupra ţintelor staţionate în Statele Unite şi prima lor reacţie a fost să dea fuga la cuib, să se alăture prietenilor lor mercenari. Ştiu că nu pot supravieţui multă vreme singuri în faţa noastră. Cred că împreună vor avea probabil o şansă să scape. Îi vom strânge ca pe nişte oi în locul pe care cred că-l pot apăra şi după

aceea ciocanul roşu va lovi pentru a-i distruge până la ultimul.

Balandin îi aruncă lui Muşin o privite liniştitoare.

– Mi-ai urmărit raţionamentul, sergente?

Subofiţerul dădu afirmativ din cap.

– Şi tu, Hişciuk? întrebă Balandin adresându-se celui de al treilea sergent, un aruncător de greutate masiv, care şi el făcea parte din ZSKA.

Hişciuk luă poziţie de drepţi, cu faţa lipsită de orice expresie.

– Da, tovarăşe căpitan! Perfect, tovarăşe căpitan!

Balandin îşi îndreptă privirea spre Ilin. Dispreţuia profund toate femeile, dar pornirea bruscă de ură pe care o simţea faţă de creatura aproximativ feminină ascunsă în uniforma VDV-ului aparţinea unei alte categorii de sentimente.

– Ai ceva de adăugat? o întrebă el pe tânăra femeie.

– Nu, tovarăşe căpitan, răspunse ea energic.

– Atunci ordonaţi trupelor voastre să se îmbrace în civil, le indică el ofiţerilor săi.

Locotenentul şi cei trei sergenţi îl salutară pe căpitan şi părăsiră rapid încăperea.

După ce uşa se închise în urma lor, Balandin deschise din nou sertarul şi scoase iar oglinda.

În prima clipă i se păru că vede faţa sergentului Ilin. Această festă a minţii sale tulburate avu asupra lui efectul unui şoc electric. Se ridică în picioare cu părul aproape zbârlit. Înjură şi, cuprins de o furie bruscă, aruncă oglinda de perete.

– Nu-i aşa că sunt formidabili? strigă Gunther Dykstra la urechea lui Nile Barrabas.

Mercenarul nu răspunse. Nu-i plăcea să mintă un prieten.

Pe mica scenă de la Lido, night-club-ul lui Gunther din Amsterdam, cinci tipi cu părul lung, de vreo patruzeci de ani, cântau în gura mare şi se agitau asupra instrumentelor, în timp ce lumina clipea şi se rotea în jurul lor.

Răcnetul asurzitor al muzicii rock din anii şaizeci era şi mai mult amplificat de răpăitul celor două baterii care loveau timpanele la unison, precum şi de difuzoarele înalte de doi metri ale căror amplificatoare probabil că fuseseră reglate la puterea maximă.

– Nu s-au schimbat! strigă olandezul încântat la culme.

Gunther şi Barrabas erau de acord cel puţin în această privinţă. Proprietarul clubului considera că formaţia Crystal Wedge era trăznet. Văzuse transformarea grupului prin venirea noilor membri ca pe un adevărat eveniment în istoria muzicii.

Lui Barrabas însă îi rămăseseră în minte aşa cum îi văzuse la Fillmore Auditorium în 1966: o ceată de răcnitori lipsită total de talent.

– Mda! răspunse el pe deasupra măsuţei care se clătina. Muzica lor a rămas într-adevăr aceeaşi.

Chitaristul, unul a cărui coadă de cal căruntă îi cobora până la şale, înaintă sărind uşor până la marginea scenei, unde se afla un şir de microfoane, şi-şi începu partea de solo. După trei note rupse o coardă, făcând instrumentul să sune într-un dezacord total cu melodia, fapt care însă nu-l împiedică deloc să continue să producă sunete

discordante şi energice cu ceea ce-i mai rămăsese din chitară.

– Fantastic! exclamă Gunther, clocotind de excitare.

Barrabas scrâşni din dinţi şi aruncă o privire în jurul lui prin localul aproape gol.

În principiu, sâmbătă seara sala era plină de rockeri olandezi, de punkişti şi de câţiva turişti din toate regiunile globului. După toate aparenţele, nici unul dintre ei nu părea să aprecieze grupul Crystal Wedge, dar lui Gunther îi plăcea şi asta conta.

Gunther nu urmărea să câştige profit de pe urma localului. Nu era decât un hobby care îi servea şi de acoperire pentru operaţiunile lui de contrabandă.

Chitaristul mai răcni încă vreo zece minute interminabile şi în cele din urmă se opri. sărind pe loc şi balansându-şi chitara.

– *We love yal* urlă el în microfon la adresa lui

Gunther, Barrabas şi a celor şase clienţi, în timp ce lumina se aprindea din nou în sală.

Apoi sări jos de pe scenă.

– Grozav, zise olandezul. Doamne, ce-mi place felul în care cântă „Bolero"!

Barrabas dădu scurt din cap. Un fluierat neplăcut îi agresă urechile.

– „Bolero"? întrebă el. Au cântat „Bolero"?

– Da, ultima melodie.

– Mda, bineînţeles...

Gunther îl privi consternat.

– Te-am adus aici crezând că tipii ăştia o să-ţi alunge Speţnazul din minte măcar un moment. De o săptămână fierbi în suc propriu douăzeci şi patru de

ore din douăzeci şi patru. Până la urmă o să te ţicneşti, şi eu o dată cu tine.

– În privinţa asta poţi fi liniştit, m-au făcut să uit de Speţnaz, admise Barrabas ridicând paharul cu whisky şi uitându-se ţintă la lichidul galben-roşiatic de care nu se atinsese.

Fostul colonel al armatei americane nu avea obiceiul să rumege o misiune după ce aceasta se terminase. Ca profesionist, Barrabas fusese totdeauna capabil să le aranjeze frumos într-un colţ al minţii, indiferent de felul în care se sfârşiseră.

Când revenea pe un teren liniştit, primul reflex ai lui Barrabas era să pună mâna pe cea mai apropiată blondă şi pe cea mai mare sticlă, pentru a sărbători buna lui sănătate persistentă, fară să se gândească la bani sau la mahmureala ce avea să urmeze

Misiunea din Siberia fusese altfel decât celelalte. Reuşise fară să fi reuşit cu adevărat şi se încheiase fară să se termine.

De data asta, când se întorsese în sanctuarul olandez, mercenarul nu sărbătorise nimic şi nu-l aşteptase nici o blondă. Aranjase astfel lucrurile încă înainte de a pleca în Uniunea Sovietică, trimiţând-o pe Erika, iubita lui de multă vreme, sora lui Gunther, la nişte prieteni în India.

Alcoolul îşi pierduse orice atractivitate.

Aşează din nou paharul pe masă şi-l împinse alături.

Soldaţii lui Barrabas îl eliberaseră pe omul care trebuia recuperat. Faptul că celebrul savant dizident fusese transformat, în urma suferinţelor din gulagul siberian, într-un debil mintal, nu părea să aibă importanţă decât pentru Barrabas.

Oamenii care se ocupaseră de finanţarea expediţiei, sforari fără nume şi fară feţe, nu puteau să nu fie satisfăcuţi de rezultat. Posedau un simbol viu al lipsei de omenie sovietice. Un simbol incapabil să vorbească, să povestească prin câte trecuse şi trăise.

Acum, Barrabas ar fi dorit să-l lase pe Leonov acolo unde-l găsise, dormindu-şi ultimele ceasuri de pace din viaţă, lungit pe zăpadă, cu demnitatea intactă, remarcabilele lui realizări vorbind de la sine.

Soldaţii lui Barrabas fuseseră folosiţi la multe niveluri.

Fuga lor reuşită prin spaţiul aerian sovietic şi cele mai puternice linii de apărare din lume nu putuseră să aibă loc decât cu acordul KGB-ului, aflat într-un război permanent cu rivalul său, GRU. Trecerea dizidentului în Vest era acceptabilă pentru KGB dacă blamul cădea în întregime asupra Serviciului Sovietic de Informaţii Militare.

Barrabas îşi prevenise oamenii înainte de misiune. Dacă ieşeau învingători, se puteau aştepta la o campanie de represalii organizată de Speţnaz. La întoarcere îi sfătuise să rămână ascunşi.

Unii îl ascultaseră, alţii, ignorând primejdia, se întorseseră la viaţa lor normală.

Barrabas, deşi cunoştea prea bine riscurile, revenise la Amsterdam. Dacă cei din Speţnaz nu reuşeau să-l găsească, i-ar fi luat drept ţintă pe prietenii lui.

Pentru el, partea cea mai insuportabilă a misiunii o constituia pierderea lui William Starfoot II pe pista de aterizare a gulagului. Era obsedat de amintirea trupului pe care fusese obligat să-l lase acolo şi de

gândul că un războinic atât de curajos se sacrificase pentru nimic.

În ajun aflase de atentatele nereuşite împotriva lui OToole şi Nanos. Imediat îi telefonase lui Walker Jessup, omul care făcea legătura între ei şi comisia neoficială a guvernului SUA care le propunea mercenarilor misiunile „murdare".

Barrabas îi ceruse lui Jessup - fost agent CIA, care acum avea propria lui reţea de informaţii independentă - să se ocupe de transportarea în siguranţă a lui Nanos şi OToole până la Amsterdam.

După ce se vor aduna toţi patru la un loc - Gunther era şi el o ţintă importantă din cauza acţiunii lui indispensabile în cazul farsei braziliene - vor trebui să ia o hotărâre. Ştia că nu puteau scăpa multă vreme escadronului de execuţie trimis de GRU. Erau prea numeroşi şi prea puternici.

Barrabas dăduse un anunţ codificat în *International Herald Tribune* pentru a-i preveni pe ceilalţi membri ai echipei de acţiunea celor din Spetnaz.

– Schimbă şi tu puţin mutra asta, îi zise Gunther. Vreau să-ţi prezint pe cineva.

Colonelul se uită bănuitor la vechiul lui prieten.

– Nu grupul, Gunther. Te rog, nu grupul.

– Hei! Dacă va fi nevoie am să te duc pe sus, dar tot ai să vii cu mine!

Barrabas îşi îndepărtă scaunul de masă, ştiind că gigantul de o sută treizeci de chile ar fi fost în stare să încerce, aşa, în glumă.

– Nu va trebui să mă duci pe sus, zise el ridicându-se în picioare.

Gunther îi făcu semn să-l urmeze şi amândoi se strecurară printre mesele aproape toate goale.

Olandezul se îndreptă direct spre colţul sălii care se afla cel mai aproape de bar, unde membrii grupului şi anturajul lor luau o pauză bine meritată.

– Gunther, eşti un sadic! mormăi Barrabas.

Câteva priviri fără viaţă se îndreptară spre cei doi bărbaţi care se apropiau. Fumul de haşiş plutea deasupra grupului sub forma unui norişor cenuşiu.

– El e prietenul meu Barrabas, îl prezentă olandezul. Îi place la nebunie ce faceţi.

Dacă cei care formau Crystal Wedge n-ar fi fost de un patetism atât de jalnic, mercenarul ar fi întors spatele şi-ar ti plecat fără o vorbă. Dar se simţea jenat pentru ei care nu-şi dădeau deloc seama de gradul lor de nulitate.

Îşi trase răsuflarea şi, blestemându-se în gând, zise:

– N-am mai auzit aşa solo de chitară din '68.

Chitaristul îşi trecu ţigara cu haşiş în mâna stângă şi îi întinse dreapta lui Barrabas.

– E totdeauna o plăcere să întâlneşti un fan al muzicii, zise el zâmbind şi strângându-i mâna.

– Asta e sigur! întăriră ceilalţi membri ai grupului ridicând în sus pumnii strânşi.

Grupul nu mai apărea în public doar pentru bani. Formaţia făcea un fel de pelerinaj mondial pentru a semăna preţioasele seminţe ale răcnetelor în rândul unei generaţii noi.

Nişte tipi ciudaţi, însoţiţi de nişte femei ciudate, cu mult mai tinere decât ei.

Gunther îl prezentă pe prietenul său uneia dintre ele.

– Saffron, zise el... El e tipul de care ţi-am vorbit.

– Grozav! spuse blonda a cărei rochie imprimată ca un batic cobora până la podea.

Se ridică şi se apropie de bărbatul eu părul alb. Sandalele fine lăsau să se vadă inelele care luceau pe fiecare deget de la picioare. Prin nara dreaptă îi trecea un ineluş.

Gunther îl ameninţase ani de zile pe Barrabas că îi va furniza cele mai extravagante hippie americane. Azi ameninţările se materializaseră şi părea atât de satisfăcut de el însuşi încât devenea greu de suportat.

– Eu mai am puţină treabă în biroul meu, zise el cu un zâmbet neghiob. Ce-ar fi să vă distraţi voi puţin?

– Pentru mine e OK, răspunse Saffron fară să-şi ia ochii de la Barrabas.

Barrabas nu mai apucă să spună nimic. Prietenul lui dispăruse deja, lăsându-i singuri.

– Unde lucrezi? îl întrebă tânăra creatură luându-l de braţ şi trăgându-l în celălalt capăt al localului.

– Sunt independent, răspunse el.

– Dar ce faci?

– Dresez lei.

– Haide!

– Sunt mercenar.

Barrabas se aşează pe un scaun şi fata se instală pe genunchii lui, se uită fix la el, îi studie foarte atent faţa un moment, apoi zise:

– Ai o faţă foarte dură, Barrabas, dar ochii blânzi, îţi place războiul?

Nu avu nevoie să reflecteze înainte de a răspunde la întrebare:

– Numai unui idiot îi place războiul.

– Şi ce crezi despre dragoste? continuă ea.

Fără să-i aştepte răspunsul, tânăra femeie îşi petrecu braţele tentaculare după gâtul lui şi-l sărută. Gura ei caldă şi parfumul părului ei nu-l lăsară pe mercenar indiferent.

Barrabas o sărută şi el. Nu avea altceva ce să facă.

După un moment Saffran se opri.

– Ştii un loc unde am putea merge? Un loc liniştit?

– Şi cu prietenii tăi muzicieni cum rămâne? Dacă plecăm îşi vor pierde o treime din spectatori.

– Sunt obişnuiţi să cânte în localuri goale, îi răspunse ea.

Mâna ei catifelată îi mângâie obrazul.

– Haide! îl grăbi ea. Să plecăm repede, mă exciţi prea tare.

În ciuda primelor intenţii contrare, Barrabas începea să fie şi el foarte excitat.

– Cunosc un mic hotel, la trei străzi de-aci.

Saffron se ridică imediat şi-l trase de mână.

În timp ce se îndreptau spre ieşire, Barrabas facu un semn de rămas bun membrilor grupului.

În momentul acela Gunther ieşi din biroul lui şi se repezi spre ei, împiedicându-i să iasă.

– Colonele, eşti chemat la telefon, zise el cu o voce ciudată.

– Vorbeşte tu. Mă întorc mai târziu.

Gunther îşi aşează braţul de-a curmezişul uşii.

– Nile, e Billy II.

Walker păstra o listă în memorie.

O scârbă de listă pe care figurau numele ultimelor persoane instalate la Washington cărora ar vrea să le ceară o favoare. Deşi partea de jos a listei se schimba în mod regulat o dată cu alegerile şi

corolarurile lor, personalităţile înscrise în partea de sus a listei rămâneau totdeauna aceleaşi.

– Senatorul mă aşteaptă, îi zise Jessup secretarei.

Aceasta nu-l băgă în seamă pe texan şi continuă să bată pe claviatura computerului cu două degete. Unghiile ei roşii şi foarte lungi hârjâiau tastele.

Jessup dădu ocol biroului ca să vadă la ce lucra. Nu fu deloc surprins să constate că era foarte ocupată cu un joc video, *Războiul strigoilor.* Uimirea lui se referea la scorul minimal pe care ea nu reuşea să-l obţină.

Se aplecă peste umărul fetei şi obţinu o vedere „abruptă" spre sânii formidabili pe care îi dezvelea cu generozitate decolteul pulovărului său din caşmir roz.

Insuficient plătită!

Indiferent de adevăratul ei statut, era cu siguranţă şi în mod criminal insuficient plătită.

– Pot să-ţi pun o întrebare indiscretă? îi zise el. Secretara senatorului continua să bată pe taste.

– Nu, răspunse ea fară să-şi ia ochii de la ecran. Strigoii o mâncau de vie, în ciuda vitezei cu care se străduia să bată pe claviatură.

Apoi scena se blocă şi răsună un mic zbârnâit ascuţit care anunţă sfârşitul jocului.

Secretara îşi roti scaunul şi ajunse faţă în faţă cu vizitatorul. Privirea ei se întunecă când văzu că interlocutorul ei-îşi concentra atenţia la douăzeci de centimetri sub bărbia ei.

– Tare aş vrea să ştiu, continuă Jessup la ce te gândeşti când eşti cu tipul ăsta. Când îşi bagă capul între Muntele Everest şi K2.

– Aveţi fixată întâlnire?

– Spune-i să sunt aici. O să-mi acorde măcar un minut.

– În după-amiaza aceasta nu vrea să fie deranjat, îi răspunse ea tăios.

– Trezeşte-l, e vorba de ceva foarte important. Secretara se mai uită încă o clipă fix la el apoi apăsă pe butonul interfonului.

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule senator, dar se află aici domnul Jessup.

– Amuzant, foarte amuzant, zise texanul. Din difuzor ţâşni brusc vocea politicianului:

– Să vină.

– Cunosc drumul, spuse Jessup îndreptându-se spre biroul senatorului.

Intră şi se apropie de biroul imens din acaju. Silueta mică a senatorului nu se schimbase de când Jessup îl întâlnise prima dată, în urmă cu zece ani. Purta şi acum un costum negru cu vestă, o cravată la fel de neagră şi afişa aceeaşi expresie de constipat cronic.

Fusese totuşi afectat de o schimbare importantă. Cel care fusese într-o vreme cel mai mare imbecil din lume devenise pur şi simplu cel mai mare imbecil din fotoliul rulant.

Motorul electric zbârnâi strident şi senatorul îşi depărtă fotoliul de birou.

– Stai jos, îi zise el.

Jessup rămase în picioare, ştiind că pe politician îl enerva la nebunie să aibă în faţa lui un om înalt.

Legislatorul infirm, deşi se bucura de compasiunea şi simpatia unei naţiuni recunoscătoare, nu avea nici o trecere în ochii lui Jessup. Fostul agent CIA îi cunoştea toată povestea. Şi era convins că dacă

alegătorii senatorului ar fi aflat adevăratele împrejurări ale „accidentului" său, l-ar fi legat de fotoliu şi l-ar fi aruncat de pe cea mai înaltă faleză.

– Ce vrei? întrebă politicianul.

Jessup respiră profund.

– Am vorbit la telefon cu Barrabas. În ultimele douăzeci şi patru de ore, doi dintre oamenii săi au fost agresaţi de agenţi Speţnaz. El crede, şi eu sunt de acord cu el, că GRU vrea să le plătească pentru operaţiunea din Siberia.

– Şi ce mă priveşte asta pe mine?

– Păi Comisia i-a băgat în rahatul ăsta, aşa că după părerea mea tot ea ar trebuie să-i şi scoată. Puteţi face în aşa fel încât să fie transportaţi într-o rezervă militară, aici, în Statele Unite. Cei din Speţnaz n-ar îndrăzni să violeze un astfel de loc. Oamenii lui Barrabas ar trebui să rămână acolo destul de multă vreme pentru ca ruşii să fie convinşi că ne luăm responsabilitatea protecţiei mercenarilor.

– Dar noi nu ne vom lua această responsabilitate, zise senatorul fără să facă nici cel mai mic efort pentru a-şi ascunde bucuria.

– Ce?

– Dacă Soldaţii lui Barrabas au o problemă, asta îi priveşte pe ei, nu pe noi. Au fost plătiţi pentru a îndeplini o misiune, ba aş adăuga că au fost foarte bine plătiţi. Îşi pot permite să se ocupe singuri de siguranţa lor. De altfel ştii foarte bine că totdeauna Comisia a refuzat orice legătură între mercenari şi forţa armată a Statelor Unite. O astfel de conexiune ar putea să pună în pericol viitoarele operaţiuni acoperite, fără a mai aminti de propriile noastre cariere politice. Dacă Barrabas ţi-a cerut lucrul ăsta,

mi-e teamă că va trebui să-i răspunzi că nu se poate. Trebuie să se bizuie numai pe el.

– Barrabas nu mî-a cerut nimic, răspunse Jessup. Nu ştie c-am venit aici.

– Atunci ar fi trebuit să bănaieşti care va fi răspunsul meu.

Nu mai era nimic de adăugat.

Jessup nu mai era în stare să rămână în aceeaşi încăpere cu senatorul. Felul în care zâmbea îl îmboldea la violenţă.

– Mersi frumos! zise Jessup părăsind imediat biroul.

Îşi încercase şansa, o şansă dintr-o mie, ştiuse asta dinainte. Dacă ar fi obţinut acordul, senatorului, s-ar fi repezit să-l anunţe pe Barrabas. Acum nu mai era nimic de făcut. Urmarea se afla în mâna destinului.

Trecu cu un mers greoi prin faţa secretarei absorbită de jocul ei video.

Tânăra femeie îl ignoră cu desăvârşire.

De altfel, era unul din cele două lucruri pe care ştia să le facă cel mai bine.

Barrabas duse telefonul la ureche de parcă ar fi fost o armă încărcată - încetişor şi cu mare respect.

– Cine dracu eşti? mormăi el.

În receptor se auzi un şuierat, apoi nişte pârâituri, din cauza legăturii internaţionale, apoi se auzi o voce ciudată, ca şi cum coardele vocale ale interlocutorului ar fi fost încleiate într-o materie vâscoasă.

– Colonele, sunt Billy.

Cuvintele ajungeau până la el cu o încetineală uluitoare, creând impresia de ceva ireal. Barrabas se încruntă.

– Vezi să nu! zise el. Billy a murit. Cine eşti?

– Încă n-am murit.
– Dovedeşte-o.
La celălalt capăt al firului urmă o tăcere lungă. Barrabas crezu că interlocutorul său, sătul de acest joc sinistru, va închide. Dar vocea se auzi din nou:
– Vince Biondi conducea camionul. -Şi?
– Nu l-a condus decât la dus.
Nile se strâmbă de parcă cineva l-ar fi lovit în stomac.
Informaţia se referea la misiunea din Iran. Numai oamenii lu' Barrabas cunoşteau ultimul act de altruism dement al lui Vince Biondi, act care-l costase viaţa şi care rămăsese secretul lor.
Lucrurile erau clare. Billy II trăia şi era prizonier. Şi cu siguranţă că cei care-l ţineau prizonieri ascultau această convorbire.
– Te simţi bine? întrebă Barrabas. Nu pari în formă.
– Mă simt bine. Vor ceva.
Asta bănuia şi Barrabas.
– Despre ce e vorba?
– Vor o întâlnire în Majorca. Acolo unde se află doctorul Lee. Spun că în schimb mă vor elibera.
– Foarte amabil din partea lor, dar n-avem nimic să ne spunem.
– Ei zic că da.
– Vor să vin singur la întâlnire?
O nouă tăcere.
– Împreună cu toţi ceilalţi.
– În cât timp?
– Două-trei zile.
– O să văd ce pot face.
– Mulţumesc, colonele...
– Închide, Billy.

Legătura se întrerupse.

Barrabas rămase cu receptorul în mână câteva secunde înainte de a închide şi el.

– Cum e? întrebă Gunther. Era chiar el? Trăieşte?

– Mda, trăieşte. Îndopat cu droguri, dar trăieşte.

– Asta e o veste nemaipomenită!

Nile era de altă părere.

– Speţnaz îl foloseşte ca momeală. Ruşii vor să ne strângem toţi în Majorca la o „discuţie". Dacă ne băgăm de bună voie în cursă, spun că-l vor lăsa pe Billy II să plece.

– Ce vom face?

Războinicul cu părul alb zâmbi.

– Dacă e vorba să mori, Majorca e la fel de bună ca oricare alt loc din lume.

Leona Hatton puse pe masă exemplarul din *International Herald Tribune*, lângă ceaşca de cafea încă plină al cărei conţinut se răcise. La mica publicitate apărea pentru a doua oră în mai puţin de o săptămână al doilea mesaj codificat adresat tuturor oamenilor lui Barrabas.

Primul suna astfel: „Unchiul Grindley îşi pregăteşte viitoarea vizită".

Mercenarii se înţeleseseră în prealabil asupra acestui mesaj de avertizare imediat ce vor începe primele represalii ordonate de GRU.

Al doilea anunţ apărut în ziarul de azi era un apel standard de adunare, în cel mai scurt timp, la baza lor de antrenament, proprietatea ei, situată pe una din insulele Baleare: Ca'n Hatton. *Ca'n* fiind contracţia majorcană a spaniolului *Casa.*

Ceea ce o îngrijora pe Lee nu era conţinutul celor două mesaje, ci înlănţuirea lor. Asta însemna că

Barrabas hotărâse să se arate şi să opună o rezistenţă, ştiind perfect care va fi rezultatul.

Şi ea ar fi luat o astfel de hotărâre, ar fi ieşit din umbră pentru a pune capăt situaţiei.

Îi părea bine că urmase sfatul lui Nile şi nu părăsise casa dărăpănată datând din secolul al XVI-lea pe care o moştenise de la tatăl ei, generalul. Dacă ar fi plecat, ar fi pierdut înflorirea splendidă a migdalilor.

Leona se înfioră. Părăsi masa rustică din lemn de stejar.

Casa aceea mare şi goală era rece şi umedă.

Un mit străvechi spunea că în Majorca nu există iarnă, şi toate casele vechi din piatră fuseseră construite pe această idee. Încălzirea centrală nu fusese niciodată instalată iar uşile şi ferestrele se închideau prost, lăsând să treacă un curent de aer rece de la un capăt la altul al casei.

Majoritatea timpului era mai bine afară decât înăuntru.

Lee Hatton ieşi în veranda umbrită de o imensă boltă de viţă, golaşă acum din cauza iernii.

Jos, tăiat într-unu! din versanţii abrupţi ai muntelui, se întindea domeniul defunctului său tată. Drumul sinuos care ducea la Casa Hatton forma şase viraje strânse trecând printre pâlcurile de migdali.

Colina era acoperită de o adevărată mare de flori delicate de culoare albă şi roz, care bucura ochii şi sufletul privitorilor. Din florile albe ieşeau fructe amare, din florile roz ieşeau fructe dulci.

Generalul Hatton cumpărase acea *estancia* pentru a-şi petrece acolo anii bătrâneţii, dar murise mai înainte de a se 11 putut instala.

Asta nu avea prea mare importanţă pentru tânăra femeie care simţise totdeauna prezenţa tatălui său în mijlocul acelui domeniu, prin aspectul întregului peisaj, al văii înguste şi parţial cultivate şi al lanţului dantelat al masivului La Sierra, munţii care se înălţau brusc chiar în spatele proprietăţii.

Leona îmbrăţişa cu privirea scânteierea de culori, fară să se gândească la probabilitatea morţii sale apropiate, ci la cea a visului tatălui său. Se împotrivi cu destulă dificultate tristeţii care o cuprindea, sentimentului de eşec personal.

Domeniul trecuse vreme de patru sute de ani prin conflicte intermitente. Asta făcea parte din muntele etern, imuabil, care va inspira veşnic visul oamenilor.

Leona se întoarse înăuntru.

Avea multe lucruri de pregătit înainte de sosirea mercenarilor.

*

* *

Claude Hayes urca în pas alergător drumul de pământ îngust. Traseul prezenta o coborâre progresivă şi plăcută, dar întoarcerea era uimitor de dificilă.

Deşi alerga cinci zile pe săptămână pe acelaşi drum, pulpele picioarelor începeau să-l doară totdeauna când ajungea în acelaşi loc, unde se afla un copac pe care-l botezase copacul durerilor, un măslin noduros situat dincolo de jumătatea drumului care urca la Ca'n Hatton.

În dimineaţa aceea, aşezată pe zidul din piatră chiar sub copacul cu pricina, aştepta o doamnă bătrână îmbrăcată în negru. Faţa ei îmbătrânită

purta ridurile a optzeci de ani de viaţă. Nu mai avea dinţi, dar vârsta înaintată nu-i diminua cu nimic vioiciunea minţii.

Bătrâna îi făcu un semn negrului înalt şi musculos şi zâmbi.

Hayes se opri din alergat, deşi nu-şi terminase antrenamentul, şi-şi trase sufletul.

Oamenii din vale, văzându-l alergând indiferent de starea vremii, îl considerau nebun şi nu pregetau să repete asta de fiecare dată când se ivea ocazia.

Insula îi plăcuse foarte repede şi avea o adevărată simpatie pentru majoritatea locuitorilor, fermieri simpli, demni, generoşi până la slăbiciune.

Toţi credeau în valoarea terapeutică a unei munci fizice dure. Când îl vedeau alergând din plăcere, îl invitau să se defuleze reparându-le zidurile prăbuşite sau curăţând de crăci copacii fructiferi.

Hayes accepta uneori, atunci când ştia că aveau într-adevăr nevoie de ajutor ca să-şi rezolve problemele, deşi era destulă treabă de făcut şi la casa Hatton.

– Cum vă mai simţiţi azi, doamnă Llonga? întrebă el în dialectul insulei, un amestec ciudat de spaniolă castiliană şi câteva cuvinte arabe.

– Nu mai rău ca de obicei, domnule Hayes, răspunse ea politicos. Văd că aţi transpirat serios. Probabil că v-aţi distrat în mod deosebit azi.

– Întocmai.

– Aţi rezolvat problema sistemului dumneavoastră de apă?

Claude scutură capul şi picăturile de sudoare de pe faţă căzură ca o ploaie în praful drumului.

– Încă nu, dar sunt sigur că până diseară voi termina.

– Încrederea este un lucru formidabil, zise ea. Mai ales când nu ţii cont de lecţiile istoriei.

– Nu înţeleg.

– Rezervorul acela n-a funcţionat bine niciodată din ziua în care a fost instalat, acum două sute cincizeci de ani. Se spune că arhitectul nu era din insulă.

– Atunci asta ar explica totul, răspunse Hayes nepăsător.

Privirea lui aluneca pe deasupra capului rotund al bătrânei doamne, dincolo de vale spre versantul alb şi roz al colinei. Pe întreg domeniul domnea un calm imperturbabil.

Era un loc frumos pe care soldatul profesionist, scăldat în sângele războaielor din sud-estul Asiei, şi mai târziu în Africa, îl păstra în secret într-un colţişor al sufletului. Un loc unde moartea lovea rareori copiii şi unde bătrânii o vedeau apropiindu-se ca o consolare, nu ca un lucru înspăimântător.

Toate astea erau de domeniul trecutului.

– Păreţi tulburat, domnule Hayes, observă bătrâna doamnă.

– Nu, doamnă, minţi el. Acum cred că ar fi mai bine să mă întorc la treabă până când nu se face noapte. Va mai fi nevoie de încă două sute cincizeci de ani pentru a repara acel rezervor.

– Ceea ce va asigura munca multor generaţii ale familiei Hayes.

– Eu am o părere mai bună despre calităţile mele de instalator.

– Nimic nu se repară pentru totdeauna şi nu se strică pentru vecie.

Claude îşi luă rămas bun şi-şi continuă drumul. Scurta oprire îi moleşise picioarele care nu mai voiau să alerge. Parcurse ultimii metri la pas.

Veştile privitoare la venirea celor din Speţnaz nu-l surprinseseră. Ştia că şederea lui în valea idilică din Majorca nu va dura la nesfârşit, că nu-l vor ajunge bătrâneţile în această oază de pace, că nu va apuca să fie bătrân şi noduros precum copacul durerilor, ridat şi înţelept ca bunica Llonga. Asta făcea cu atât mai preţios fiecare minut din viaţa sa.

Hayes respiră profund parfumul florilor de migdal adus până la el de o adiere molatică şi se grăbi să se întoarcă la Casa Hatton.

În salonul mare, cu grinzi aparente şi parchet curbat din cauza numeroaselor scurgeri de apă, se veseliseră glumind zgomotos, animaţi de o camaraderie sinceră, Soldaţii lui Barrabas în ajunul precedentelor misiuni periculoase şi aproape sinucigaşe.

Totuşi, în ajunul acestei noi bătălii, Soldaţii lui Barrabas aveau pe feţe o expresie sumbră şi preocupată. Nimeni nu vorbea, privirile se ocoleau, fiecare aştepta ca şeful lor să rupă tăcerea apăsătoare care domnea în încăpere.

Nile Barrabas stătea în picioare în capătul mesei vechi de stejar şi aştepta. Nu aştepta momentul propice, ci căuta cuvintele potrivite.

– Ştiam cu toţii că va trebui să ajungem aici, începu el privindu-i pe rând pe fiecare. Acum două luni, când ne-am adunat în această încăpere, înainte de misiunea din gulag, v-am vorbit de consecinţele neplăcute care ar putea să decurgă din ea. V-am acordat la toţi şansa de a vă retrage înainte de

operaţiune, fară teama că acest demers va fi considerat ruşinos. Nici unul dintre voi nu a vrut să plece. S-ar putea, băieţi, să mă înşel, luând propriile mele gânduri drept gândurile voastre, Jar am profunda convingere că toţi doream ca lucrurile să se petreacă aşa cum se derulează în acest moment. Personal nu-mi displace să mă măsor faţă în faţă pînă la sfârşit cu ticăloşii din Speţnaz, ca să văd şi eu cât sunt de breji.

– Eu aş zice altfel, ca să le arătăm de ce suntem în stare, îl corectă O'Toole.

– Perfect de acord! exclamă Nate Beck zâmbind.

Geniul electronicii şi computerelor, pricăjit şi sfrijit, ştia el ce spunea.

Dintre toţi oamenii lui Barrabas, el era cel mai slab, cel mai puţin experimentat în materie de luptă şi fară îndoială cel mai vulnerabil. Totuşi, când bătălia era în toi şi trebuia să se repeadă în mijlocul uraganului, nu se lăsa niciodată mai prejos. Dintre toţi cei opt mercenari strânşi în jurul mesei, instinctul lui de supravieţuire era de departe cel mai experimentat.

– Eu nu cred, colonele, c-ar trebui să-ţi faci griji în privinţa noastră, zise Nanos întorcându-se pentru a se adresa celorlalţi. N-am dreptate?

Chank Dayo, pilotul, marele prieten al lui Billy II, cel care îi dusese departe de Siberia, zise zâmbind:

– Dacă am fi vrut o viaţă mediocră şi liniştită, am fi intrat în administraţie, colonele.

– Sau funcţionari la poştă.

– Totuna, remarcă O'Toole.

Un zâmbet de satisfactie lumină fata lui Barrabas. În trupa lui nu existau smiorcăiţi.

– Cred că mai înainte de orice ar trebui să le anunţi vestea, zise cu răceală Leona Hatton.

Sarcasmul ei provocă un cor de mârâieli întrebătoare din partea celorlalţi, apoi se facu din nou tăcere.

– Billy II trăieşte, zise colonelul.

Mesajul îi încremeni brusc pe mercenari, care rămaseră cu privirile aţintite prosteşte spre şeful lor.

– N-are nici un haz! zise cu brutalitate Nanos ridicându-se de pe scaun.

O'Toole îl apucă de umăr pe grec şi se vârî între el şi colonel.

– Uşurel, bătrâne, lasă-l să termine ce-are de spus.

– Haide, continuă! zise Nanos.

– Îmi pare rău, Alex, ştiu că pierderea lui Billy te-a afectat în mod deosebit, dar ceea ce-am să-ţi spun nu-ţi va uşura sufletul. De curând am căpătat certitudinea că Billy II trăieşte. Alaltăieri am vorbit cu el la telefon.

– E imposibil! exclamă Beck.

– Colonele, toţi l-am văzut murind pe porcăria aia de aerodrom din gulag.

– Ceea ce am văzut sau am crezut că vedem nu mai are acum nici o importanţă. Am vorbit cu Billy. El este, în privinţa asta nu poate încăpea nici o îndoială. Speţnaz îl ţine prizonier.

Nanos recăzu greoi pe scaun, uluit de ceea ce auzise.

– Ca să vezi, drăcia dracului! murmură el dând din cap.

– V-am prevenit că vestea nu va facilita lucrurile. Şansele de a-l elibera pe Starfoot sau de-al revedea

în- tr-o zi sunt minime, ca să nu spun aproape inexistente.

Mi-a spus că Speţnaz vrea să ne vorbească chiar aici şi eă-l vor lăsa să plece dacă acceptăm.

– Toate astea sunt minciuni comuniste, bombăni O'Toole. Ăştia ne consideră nişte idioţi.

– Şi Billy părea că se simte bine? întrebă Nanos.

– Era cât se poate de clar că fusese drogat, dar în afară de asta nu pot să spun nimic altceva.

– Nu-l putem localiza?

Barrabas scutură din cap.

– Nu avem nici o informaţie despre ceea ce face Speţnaz sau ce are de gând să facă. Nu putem decât presupune şi vom acţiona cum credem că e mai bine.

– Să lovească repede şi năpraznic, asta vor, zise O'Toole cu convingere. Să intre şi să iasă mai înainte ca *guardia civile* să-şi dea seama ce-a dat peste ea.

– Ce-a dat peste noi, îl corectă Hayes.

– Mda, peste noi...

– Liam are dreptate, interveni Gunther. Chiar şi în Majorca, unde intervenţia poliţiei nu e de temut, Speţnaz va dori să acţioneze cât mai rapid, cu minimum de obstacole, pentru a-şi facilita plecarea din insulă.

– Asta înseamnă că este de ajuns să le respingem primul asalt pentru a-i vedea plecând definitiv? întrebă Dayo.

– Nu, răspunse Barrabas. Tipii ăştia vor merge până la capăt, chiar dacă vor trebui să înfrunte trupele guvernului spaniol. Sunt gata la orice ca să pună mâna pe noi. În orice caz, vom fi în stare să-i

ţinem în loc cu propriile noastre mijloace cel puţin în primele ore ale luptei. Datorită lui Walker şi relaţiilor lui suntem înarmaţi convenabil.

– Grasul ne transmite regretele sale, îi informă O'Toole.

– Precum şi o duzină de pistoale-mitralieră, zise Gunther, muniţii, grenade, pumnale de comando şi explozibili suficienţi pentru a arunca în aer jumătate din munte.

– Apărarea domeniului nu va fi prea complicată, explică Barrabas desfacând o hartă mare pe care o studiase cu câteva ore mai înainte.

Nile prinse harta pe perete şi-şi începu explicaţiile.

– Locurile importante pe care toţi va trebui să le cunoaştem sunt piscurile muntelui care se ridică la vreo sută de metri exact în spatele casei. Dacă pierdem controlul înălţimilor, punctul forte al defensivei noastre, atunci campania celor din Speţnaz va fi extrem de scurtă şi de monotonă. Terasele înguste care se întind de-a lungul colinei constituie nişte bariere naturale în calea penetrării agresorilor, dar ne-ar fi fost mai de folos dacă n-am fi fost în perioada de înflorire a migdalilor, care va oferi o acoperire pentru inamic. Putem proteja pereţii teraselor, dar nu vom zări inamicul până când nu va trece prin faţa ochilor noştri.

– Şi drumul, colonele? întrebă Leona.

Nile îi spuse ceea ce ştia deja:

– Nu suntem destul de numeroşi pentru a supraveghea fiecare viraj.

– Asta înseamnă că trebuie să le minăm cu C-4, zise ea.

Barrabas scutură din cap.

– Păstrez tot explozibilul aici, se adresă el întregului grup. Nu v-am spus niciodată gogoşi şi n-am s-o fac tocmai acum. Avem şansa de a ne achita onorabil de acest joc de nebuni şi de a-i face pe cei din Speţnaz să plătească scump privilegiul de a intra în horă cu noi. Asta e tot.

O tăcere adâncă îi învălui din nou pe mercenari.

Impresia fiecăruia fusese confirmată. Şansa lor de reuşită era atât de infimă încât nu merita să fie menţionată.

– Ne-au făcut concesia ca înfruntarea să aibă loc pe terenul nostru, continuă Barrabas, gândindu-se că asta nu va însemna nimic până la urmă. După părerea mea, asta e prima lor greşeală. În ultimii ani ne-am antrenat aici pentru vreo şase misiuni. Cunoaştem fiecare colţişor al acestei regiuni...

– Şi voi care credeaţi că vă mân până aici pentru cai verzi pe pereţi! zise O'Toole strâmbându-se.

– Mda, te-am judecat greşit, zise Beck cu o voce monotonă.

– O să ne ierţi vreodată? întrebă Nanos râzând.

O'Toole îi salută ducând un deget la frunte.

– Ideea, reluă Barrabas, este să menţinem poziţia cât mai mult posibil şi după aceea să ne retragem în casă.

– Cu explozibilul, zise Leona.

– Începând din momentul acesta ne aflăm în alarmă permanentă spuse Barrabas. Ştiţi foarte bine ce înseamnă asta cu o echipă de opt oameni.

– Nimeni nu doarme, zise Hayes.

– Eu şi Liam, continuă colonelul, i-am atribuit deja fiecăruia rolul şi locul. Veţi intra în posesia

informaţiei în timp ce vă luaţi în primire armele. O'Toole!

Roşcovanul încuviinţă dând din cap.

– Foarte bine, băieţi, vom trece în cealaltă încăpere pentru a goli lăzile.

*

* *

Vag luminaţi de haloul albicios al lunii, Leona Hatton şi Alex Nanos escaladau versantul friabil şi aproape vertical al muntelui, înaintând repede dar prudent. Deplasarea le era oarecum îngreunată de armamentul considerabil: puşti de asalt, grenade, rucsacuri pline cu încărcătoare...

Nici unul dintre ei nu îndrăznea să se uite în jos.

– Dacă asta poate să te consoleze, zise încetişor Leona, pot să-ţi spun că asta e calea de acces cea mai uşoară. În cazul în care cei din Speţnaz vor alege calea înălţimilor lanţului muntos La Sierra, vor trebui să vină pe versantul de nord, cel cu faţa spre mare, care e o adevărată porcărie.

– Mda. Mersi, doctore, acum sunt liniştit! răspunse Nanos. Şi genunchii mei se simt mult mai bine.

– Lasă prostiile, zise Leona, nici măcar nu gâfâi... Ajungem într-un loc dificil. Piatra e în descompunere, ieşindurile se fărâmiţează. Ai grijă.

– OK.

Escaladarea fară coardă nu-l amuza deloc pe grec, dar dificultăţile îi cereau o mare concentrare, obligân- du-l să se gândească la altceva decât la învierea lui William Starfoot II.

Când ajunseră pe culme, la o altitudine de şase sute de metri, Nanos recăzu în ceaţa viselor sale triste, cu faţa spre vântul puternic care-i biciuia faţa,

privind la valea îngustă şi întunecoasă deasupra căreia se aflau acum.

Se uita fară să vadă nimic.

Leona îi înţelese neliniştea. Îi cunoştea prea bine cauza.

– Alex, zise ea aşezându-şi mâna pe umărul lui. Sunt sigură că Billy se va descurca. Cel puţin acum are o şansă. Înainte, când toţi credeam că a murit la Tarkotovo, posibilităţile lui erau inexistente.

Nanos se uită în ochii tinerei femei.

– Ştiu că încerci să-mi ridici moralul, Leona. Sper însă că mă vei ierta dacă am să-ţi spun că a vedea partea bună a situaţiei lui Billy e pur şi simplu o prostie. Sunt lucruri mai rele decât moartea, de exemplu să fii torturat de experţi în materie, de nişte tipi care ştiu să împingă omul până la limitele lui şi să-l lase în starea asta zile întregi.

Din fericire, întunericul domnea suveran pe creştetul muntelui, aşa că Nanos nu-şi putu da seama de stinghereala ei şi de roşeaţa intensă care îi coloră obrajii. Toţi erau puşi cu spatele la zid şi ea mai credea încă în şansele lui Billy!

Leona îşi întoarse faţa în bătaia vântului rece în timp ce gândul i se-ndrepta spre „situaţiile mai rele decât moartea"...

Zdravăn legat de noul şi neconfortabilul său pat, Billy II coabita cu precedenţii locatari care refuzaseră să părăsească locul.

Un gândac de bucătărie enorm, de un maroniu lucitor, cu picioare lungi, fugea de-a lungul zidului până pe tavan, de unde îşi dădea drumul, făcând un plonjon graţios, pentru a ateriza brutal pe fruntea indianului, parcurgându-i apoi nasul, traversându-i

obrazul şi ghemuindu-se afectuos în scobitura gâtului său ud de sudoare.

Alte specimene mai mici escaladau şi ele peretele pentru a-l bombarda în picaj de parcă s-ar fi dedat unui adevărat sport.

Încăperea în care se afla părea imensă în comparaţie cu patul lui mic, format dintr-un cadru metalic şi o saltea mâncată de molii şi îmbâcsită de praf.

Billy se uită la tavanul împânzit de sute de fisuri. O fereastră deschisă chiar deasupra capului său dădea spre curticica plină de pietre a clădirii barceloneze. Un val continuu de mirosuri grele venea din exterior revărsându-se în cameră.

Din încăperea alăturată auzea voci de bărbaţi. Billy nu înţelegea semnificaţia cuvintelor. Răpitorii lui se exprimau totdeauna în ruseşte cînd nu era nimeni prin preajmă. Pentru ei prizonierul era nimeni. Nu era decât un corp vulgar lipsit de inteligenţă, fixat de patul lui în aşa fel încât să nu poată să cadă şi să-şi facă vreun rău. Îl hrăneau şi-i dădeau apă nu prea des şi totdeauna fără tragere de inimă.

Totuşi, de când fusese luat de la institutul Serbsky, lucrurile se mai amelioraseră pentru el. Tratamentul cu droguri sulfuroase, care-l făcea prea violent pentru a putea fi controlat în afara spitalului, fusese întrerupt, ca şi injecţiile cu lichid roz.

Astfel putea să treacă de posturile de vamă ale diferitelor ţări fără să atragă prea mult atenţia asupra lui.

Acum era mai puternic decât lăsa să se creadă. Probabil că avea o mare rezistenţă la droguri sau că

hotărârea de a le combate efectele îşi arătase roadele.

Placid în aparenţă, precum o păpuşă Kewpie colorată în acaju, indianul clocotea de o furie aproape permanentă.

Gândacul enorm îi gâdilă urechea cu picioarele din faţă şi începu să-şi netezească antenele lungi.

Billy scutură din cap să alunge gândacul, dar în clipa aceea acesta i se adresă prin gând.

– În curând, Starfoot, făcu creatura.

Billy recunoscu imediat vocea.

– Spirit Şoim, tu eşti?

– Da.

Billy se relaxa vizibil pe salteaua diformă.

Spiritul Şoim îl vizitase de mai multe ori în ultimele zile, sub diferite forme. Mai întâi o portăreasă grasă cu gleznele umflate, o pasăre mică cocoţată pe pervazul ferestrei... şi de fiecare dată, în mod inexplicabil, Billy se simţise mai tare.

Totuşi spiritul Osaj nu făcea decât să-i vorbească iar indianul nu-şi amintea niciodată ce-i spusese. Pur şi simplu se simţea mai bine după fiecare plecare.

– În curând, Starfoot, se va ivi ocazia, continuă Spiritul Şoim. Va trebui să profiţi imediat de ea, căci eâ nu se va mai repeta niciodată.

– Cum voi şti?

– Cum îţi cunoşti propria mână?

– După formă. Pentru că e legată de corpul meu.

– Aceasta ocazie este ca o parte din tine însuţi, care îţi va fi fost tăiată şi luată. Când vă veţi reuni, vă veţi recunoaşte reciproc.

– M-ai dus prin focul care-mi ardea sub piele de cealaltă parte a locului unde aerul este gros ca siropul. Mă vei duce şi mai departe? La capăt de tot?

– Merg cât pot de departe, dar tu trebuie să te lupţi pentru că eu nu sunt decât fum.

– Va curge mult sânge?

– Mult sânge.

Billy rămase nemişcat pe pat, cu privirea aţintită într-un punct oarecare de pe tavanul camerei, cu muşchii şi faţa relaxate, cu excepţia colţurilor gurii.

Sub pojghiţa albă de salivă uscată apăruse un zâmbet vag.

Instalat într-un fotoliu mare, pe umeri cu o cuvertură uşoară, Balandin privea cum apar zorii deasupra golfului.

Privea prin uşa de sticlă a apartamentului, situat pe Paseo Sagrera, norii mari şi ameninţători care se târau deasupra unor valuri de culoarea mercurului, pe care se legănau traulere albe urmărite de mii de pescăruşi înfometaţi.

Împrăştiat pe mocheta groasă, în jurul picioarelor lui goale, materialul de război aştepta acţiunea. AK-74, încărcătoare cu treizeci de gloanţe, cuţite, grenade RDG-5, RPG-7 şi o sumedenie de alte lucruri complementare.

Îşi petrecuse noaptea înconjurat de acele instrumente ale profesiunii sale, incapabil să închidă ochii. De altfel, de la accident dormea foarte puţin. Nu putea să mai sufere visele, care detaliau în mod oribil momentul atroce al castrării, amintindu-i fără încetare consecinţele acestei văduviri prin scene batjocoritoare, precum o legătură sexuală cu o femeie în timpul căreia îşi descoperea infirmitatea în

momentul crucial, în faţa unui public care se prăpădea de râs.

Considera castrarea sa cea mai mare nedreptate posibilă, prin faptul că nu-i putea aplica nimic comparabil putorii care i-o făcuse.

Singura răzbunare era moartea. O moarte cât se poate de lentă şi dureroasă. Imaginase tot felul de torturi, dar cea pe care o prefera avea o savoare locală.

Un oraş din Majorca se numea San Telmo, în amintirea sfântului cu acelaşi nume. Sfântul suferise un adevărat martiriu. I se tăiase burta de viu, iar maţele îi fuseseră prinse şi înfăşurate de un fel de troliu pentru a-i fi smulse.

Fireşte, troliul ar fi greu de găsit la Ca'n Hatton, atât de departe de nave şi de port. Dar asta nu avea importanţă. Pe Balandin îl interesa pricipiul torturii, nu copia exactă a instrumentului folosit pentru sfântul creştin.

Zgomotul unor paşi lenţi, înăbuşiţi de mochetă, întrerupse gândurile lui Balandin.

– Îmi pare rău că vă deranjez, tovarăşe căpitan, zise omuleţul plăpând în halat de casă şi pijama de flanelă.

Balandin se uită la Vladimir Takaş fără să spună nimic. Ofiţerul nu era altul decât agentul GRU din Majorca. Doar presat de superiorii lui îndepărtaţi efectuase o supraveghere fotografică a staţiei radar americane din Majorca şi încercase să spioneze turiştii străini şi personalul de serviciu al armatei, notând ţintele potenţiale. În orice caz, nici o acţiune care ar fi putut reprezenta vreun pericol pentru sănătatea lui.

Vladimir Takaş făcuse munca cerută, furnizase locuinţe sigure celor cincizeci şi opt de soldaţi din forţa de atac Speţnaz, distribuise hărţi şi organizase transportul trupelor la întoarcere.

Dar asta nu însemna că-i plăcea această idee.

– Tovarăşe căpitan, de ce să operăm două diversiuni aici, la Palma, înainte de asaltul principal? întrebă el. Una singură ar fi de ajuns ca să atragă atenţia poliţiei insulare.

Balandin îşi întoarse privirea de la el tară să catadicsească să răspundă, îşi încrucişă braţele pe piept şi privi cu insistenţă afară.

– După părerea mea, două atacuri sunt inutile, protestă Vladimir.

Căpitanul se întoarse încet spre ofiţer aruncân- du-i o privire dispreţuitoare.

– Cretinule! zise el cu o voce de gheaţă. Palma va fi dată peste cap complet, sângele va curge pe toate străzile. *Guardia* va fi în stare să facă faţă unei catastrofe, nu la două. Niciodată nu va fi capabilă să înfrunte două acţiuni atât de sălbatice.

Takaş se strâmbă, reţinându-şi dezgustul.

Balandin putea să-şi dea foarte bine seama cât de mult îl corupsese pe Vladimir Takaş - deja slab de felul lui - viaţa liniştită şi uşoară din această insulă a Balearelor. Agentul ura pur şi simplu distrugerea, dislocarea micului său paradis, a cuibului său moale şi călduţ.

Căpitanul înregistră acest aspect pentru a-l putea 81

Înfăţişă persoanelor interesate după întoarcerea la Moscova.

Probabil că ofiţerul va fi transferat într-un alt post, la Greenland, sau chiar în Canada.

Takaş se legăna prosteşte de pe un picior pe altul, frângându-şi cu nervozitate mâinile, cu un aer jalnic şi dezorientat.

Balandin nu putea să-i mai suporte prezenţa.

– Intoarce-te în patul tău.

– Cum? zise ofiţerul.

– E un ordin! răcni Balandin care nu se destinse decât după plecarea lui.

Ceasul său arăta aproape şase şi jumătate.

Ştia că în acel moment sergentul Ilin şi cei unsprezece oameni care o însoţeau ajungeau pe plaja situată în nordul insulei. La vederea peretelui abrupt probabil că femeia îl va blestema pe căpitan. Ii încredinţase tinerei femei partea cea mai dificilă a misiunii.

Balandin zâmbi. Va fi obligată să-şi conducă trupa, încărcată cu echipament militar greu, printre piscurile abrupte înainte de a ajunge pe înălţimile din spatele reşedinţei inamicilor săi. Era porţiunea cea mai grea, dar sergentul Ilin avea să se descurce perfect, ca să răspundă provocării şi ca să răzbune onoarea pătată a instituţiei din care facea parte.

Celelalte unităţi de atac erau deja repartizate la •posturile lor, gata să treacă la ofensivă imediat ce vor primi ordin, iar trupa de diversiune, condusă de sergentul Munşin, era instalată la cinci sute de metri de aceste două obiective.

În timp ce Ilin şi grupul ei de intervenţie înaintau din greu până la poziţia ce le fusese fixată, restul forţei Speţnaz aştepta. Apoi şeful lor era destul să facă un simplu gest.

Balandin se sculă din fotoliu, lăsă cuvertura să cadă pe mochetă, se îndreptă spre telefon şi formă un număr la Barcelona. Era timpul să-l trimită pe indian la acei câini de mercenari. Într-un fel...

Cei doi soldaţi din Speţnaz îl dădură pe Billy II jos din pat, ajutându-l să se menţină pe picioare. Indianul nu opunea nici o rezistenţă, reacţionând ca o adevărată legumă, ca o fiinţă fară voinţă proprie. Când era pus într-o poziţie, rămânea aşa până când veneau să-l aşeze altfel.

Catatonia lui nu era totuşi decât o aparenţă. Privirea lui Billy era goală şi abătută, dar mintea îi funcţiona cu o sută la oră, operând cu o claritate şi o intensitate pe care nu le mai avusese până atunci, „reîncărcat" complet şi hipersensibilizat.

Noua lui stare îi permitea să perceapă adâncimea şi lungimea fiecărei fisuri care crăpa zidul opus, să simtă fiecare strat de vopsea scorojită dată pe podea.

Soldaţii îi adunară hainele. Cel cu ţigara atârnată în colţul gurii îl îmbrăcă cu un tricou în timp ce colegul lui se străduia să-i bage pantalonii, al căror crac drept fusese tăiat de sus în jos pentru a facilita trecerea ghipsului.

Nu-şi dădură osteneala să-i lege mâinile şi 84

picioarele. La ce bun? Cu ghipsul acela, Billy abia dacă putea să meargă fără să-l susţină ei.

Părăsiră în curând apartamentul menţinându-l pe rănit între ei.

Culoarul era pustiu. Ghipsul lui Starfoot scârţâia neplăcut pe pardoseală. Indianul se lăsa târât, obligân- du-i să suporte toată greutatea făcându-i să transpire la coborârea treptelor interminabile.

În cele din urmă ajunseră în curtea imobilului alături de care se afla parcarea.

Înainte de a urca în partea din faţă a unui Ford Escort de culoare albastră, cei doi îşi împinseră povara pe bancheta din spate a vehiculului pe care o ocupă în întregime, aceasta fiind singura poziţie pe care i-o permitea ghipsul.

Şoferul demară şi colegul său aprinse o nouă ţigară, dând de câteva ori afară fumul, peste umăr, direct în faţa lui Billy.

Indianul tuşi, întoarse capul, fară totuşi să poată scăpa de fumul înţepător şi puturos care îl nvăluia.

Maşina ajunse la ieşirea din parcare. Şoferul opri îri faţa uşilor duble care îi despărţeau de stradă şi claxonă până când portarul veni să deschidă.

Afară, străzile Barcelonei erau deja blocate de o circulaţie matinală foarte aglomerată. Ceea ce nu-l împiedică deloc pe şofer să se folosească de Ford ca de un berbec pentru a-şi croi un drum prin valul de vehicule.

Între vechile clădiri din piatră, atmosfera era infestată de gazele de eşapament. Imobilele îşi etalau faţadele uniform înnegrite de poluarea provocată de automobile.

• Fordul traversă câteva cartiere sărace înainte de a pătrunde pe o stradă alăturată pentru a ajunge pe o altă alee, la fel de aglomerată dar arătând mai luxos.

Pe trotuare, la mai puţin de un metru de vehicul, mergeau spanioli vizibil mai înstăriţi. Nimeni nu acorda vreo atenţie Fordului. N-ar fi servit la nimic să strigi după ajutor. Nu arăta deloc a spaniol şi apelul lui ar fi fost ignorat.

Urmând înaintarea lentă şi gradată a circulaţiei, cei doi soldaţi glumeau în limba lor natală, siguri că prizonierul nu înţelegea nimic. Lucru cât se poate de adevărat. Puţina rusă pe care Billy o învăţase în timpul acestor ultime săptămâni nu-i era de nici un folos.

Gardienii lui vorbeau atât de repede încât nu distingea niciodată începutul sau sfârşiul unei fraze. Ceea ce nu-l împiedică să priceapă cu claritate intenţia lor.

Această plimbare trebuia să fie ultima lui plimbare.

Pe podeaua vehiculului, lângă piciorul lui drept, un sac de pânză moale era vârât parţial sub scaunul omului de la volan. O parte din conţinutul lui ieşea puţin afară. Billy putu să vadă un fel de mâner din lemn de nuc şlefuit, prin extremitatea căruia trecea o curea din piele.

După forma pe care o avea sacul, Billy putu să-şi imagineze cam despre ce era vorba. Un satâr măricuţ, a cărui lamă forma un unghi, nu o rotunjime. Măcelarii foloseau acest gen de instrument pentru a despica carcasele animalelor mari, pentru a rupe şira spinărilor sau oasele bazinului.

Billy înţelese că-l duceau la „abator", cu intenţia evidentă de a-l face bucăţele.

Singura problemă era dacă aveau să-l omoare înainte de a ajunge la destinaţie.

Pornirea de a-i termina imediat pe acei ticăloşi fu aproape incontrolabilă. Cu satârul la îndemână, Billy putea cu uşurinţă să-l lichideze pe unul din soldaţi, dar ştia că al doilea l-ar fi împuşcat imediat.

Îşi înfrână pornirea. Nu era momentul potrivit. Trebuia să aştepte clipa pe care i-o propusese Spiritul Şoim.

Billy se strădui să se gândească la altceva, la ceea ce nu se putuse gândi din cauza drogurilor.

Oare GRU îşi luase revanşa asupra Soldaţilor lui Barrabas? Mai erau încă în viaţă prietenii lui? Faţa lui jegoasă şi nerasă se lumină de un zâmbet plin de încredere.

Nişte războinici de teapa lui Nile Barrabas, Liam O'Toole şi ceilalţi nu mureau chiar atât de uşor. Lichidarea lor ar fi fost un act foarte costisitor pentru inamic.

indianul zâmbea acum cu toată gura.

Dacă exista vreun mijloc ca Soldaţii lui Barrabas să învingă şi să scape cu viaţă din acest război, atunci cu siguranţă că şeful lor avea să-l găsească.

Billy II se întoarse la situaţia lui. Ce va face, unde se va duce dacă reuşea să scape de călăii lui?

Nu avea de ales. Se va duce la Ca'n Hatton pentru a-şi îngropa prietenii dacă va fi necesar, sau pentru a muri în luptă alături de ei dacă va fi în stare.

Şoferul răsuflă uşurat arătându-i complicelui său destinaţia, apoi acceleră brusc şi coti cu brutalitate la dreapta, pătrunzând forţat în spaţiul dintre două vehicule şi provocând un concert de claxoane şi de proteste.

Rusul izbucni în râs şi facu din nou la dreapta pentru a pătrunde pe o stradă îngustă care se termina în faţa unei clădiri vechi din piatră. Intrarea era blocată de două uşi de lemn destul de mari pentru a permite trecerea unei maşini.

Şoferul coborî din vehicul pentru a descuia lacătul şi deschise uşile, apoi reveni la volan şi conduse maşina în întunericul unui local mare.

La lumina farurilor, Billy văzu un banc de lucru, fixat lângă peretele din fund, pe care erau împrăştiate cutii din tablă albă şi sticle goale. Era o sală părăsită. În peretele din stânga se deschideau două ferestre mici acoperite cu un strat gros de mizerie prin care se strecura o lumină gălbuie.

Şoferul opri maşina şi coborî din nou pentru a închide uşile. Complicele său coborî şi el, deschise uşa din spate, apucă piciorul în ghips al indianului şi-i facu semn să vină spre el. Billy clipi cu un aer abrutizat.

Rusul trânti o înjurătură, dădu ocol vehiculului pentru a ajunge la portiera opusă, se aplecă în interiorul maşinii pentru a-l apuca pe prizonier de centură şi a-l trage din toate puterile afară.

Starfoot se lăsă tras în spate pe banchetă apoi, în clipa în care urma să fie aşezat pe jos, Billy se agăţă cu mâinile de marginea acoperişului maşinii.

– Coboară! mormăi rusul.

Billy II refuză.

Soldatul nu mai repetă o dată ordinul. Lovi cu muchia palmei peste degetele lui Billy, care dădu drumul la mâini, căzu pe spate pe ciment, cu piciorul prins sub banchetă.

Ruşii îl repuseră pe indian pe picioare, îl aşezară pe portbagaj şi se îndepărtară câţiva metri pentru o scurtă discuţie.

Billy profită de acest răgaz pentru a examina cu grijă locul.

În sala aceea se aflau câteva lăzi din lemn, un coş de hârtii, cutii de metal goale, recipienţi de o mărime mult mai mare, precum şi câteva găleţi, bidoane de benzină, toate grupate lângă peretele din spatele lui.

În colţul aceluiaşi perete se găsea o chiuvetă. Deasupra ei stătea agăţată o ramă fară oglindă. Chiuveta era murdară de dâre de unsoare care semăna cu uleiul pentru motor. Pe marginea chiuvetei zăcea un sul de hârtie de toaletă. Timpul şi umiditatea îl făcuseră să-şi dubleze volumul.

Dar atenţia lui Billy II fu atrasă în jos, spre o conductă de scurgere prinsă în beton.

Starfoot se ridică şi începu să meargă, rotindu-se încet pe piciorul ţeapăn, cu braţele întinse pentru a-şi păstra echilibrul.

Ruşii îi aruncară o privire amuzată fară să încerce să-l oprească. Chiar dacă ar fi putut să alerge, tot n-ar fi putut să iasă de-acolo.

Soldatul cu ţigara trase un ultim fum înainte de a strivi chiştocul sub toc.

Billy înaintă până la chiuvetă.

Recunoscu locul şi obiectele aşa cum îi prezisese Spiritul Şoim.

Şi avu convingerea bruscă că se pregătea să realizeze un act pe care-l mai făcuse deja înainte.

Deschise cele două robinete deşi ştia perfect de bine că apa nu va curge. În spatele lui, soldaţii se uitau la el strâmbându-se de râs.

În timp ce se uita la ei peste umăr, Billy împinse discret sulul de hârtie higenică în chiuvetă.

Şoferul se îndreptă spre stiva de lăzi. Una dintre ele avea să servească drept butuc. O vor plasa în

apropierea conductei de scurgere şi îşi vor sprijini de ea victima pentru a-i tăia capul. Rusul care fumase mai înainte intră în vehicul şi ieşi cu sacul în care se afla satârul.

Billy II se aplecă cu greutate să apuce bidonul roşu aflat în spatele coloanei de la chiuvetă. Îl ridică de jos şi conţinutul lui emise ur zgomot de lichid care-l linişti.

Corpul mare al indianului îi împiedica pe călăi să vadă ce pregătea în chiuvetă. Scoase capacul bidonului- şi simţi imediat mirosul caracteristic de benzină. Ăsta era bidonul de care avea nevoie. Vărsă imediat carburantul în chiuvetă şi îmbibă până la saturaţie sulul de hârtie.

– Ce tot faci acolo? zise şoferul punând un picior pe lada pe care tocmai o fixase în locul dorit.

– E sărit de pe fix! zise fumătorul scoţând satârul din sacul de pânză şi încercând cu prudenţă lama. Vrea să se spele pe mâini, continuă el zâmbind prinzându-şi satârul sub braţ pentru a putea să-şi scoată pachetul de ţigări din buzunarul cămăşii. Avem un joc pentru tine, îi zise el lui Billy scoţând din pachet o ţigară pe care şi-o vârî între buze.

Apoi rânji şi-l îndemnă:

– Ia vino puţin aici ca să-ţi arătăm. Ia vino...

Billy se întoarse uşor, rămânând în continuare cu mâinile în chiuvetă, şi le arătă o privire goală lipsită de orice expresie inteligentă.

Fumătorul luă bricheta şi o apropie de bărbie.

– La dracu, adu-l aici! îi ceru el complicelui său în timp ce aprindea bricheta.

Mai înainte ca şoferul să fi putut face un pas, Billy II aruncă sulul care îl lovi cu precizie drept în faţă pe

fumător, umplându-l de benzină de la frunte până la gât.

Carburantul se aprinse imediat, transformând faţa rusului îmtr-o sferă de foc.

Tipul îşi lovea faţa cu palmele, tropăind isteric. Satârul căzu pe ciment şi flăcările îl cuprinseră din ce în ce mai rău.

Când deschise gura să ţipe, căldura infernală îi pătrunse în plămâni şi nici un sunet nu-i ieşi din gât.

Brutala imagine de coşmar îl ţintui locului pe şofer în timp ce Billy îşi continua acţiunea.

Imediat după ce aruncase sulul de hârtie se aruncase după satâr. În ciuda căderii violente, Billy reuşi să pună mâna pe armă. Apoi se ridică rapid, făcând un efort demenţial pentru a-şi trage după el piciorul în ghips, şi se repezi la cel de al doilea ticălos rămas în continuare nemişcat lângă maşină.

În următoarea jumătate de secundă îi înfigea în piept lama ascuţită. Apoi, fară să se grăbească, se duse să-i dea lovitura de graţie omului-torţă. Se sfârşise.

Indianul îşi tăie ghipsul cu satârul.

După cum se aştepta, acolo în Siberia, gloanţele mitralierei nu traversaseră decât carnea şi rănile erau perfect cicatrizate. Ghipsul nu era decât un mijloc de a-l controla împiedicându-i mişcările.

Acum era liber să se mişte după cum dorea.

Billy II aruncă satârul şi scotoci cu febrilitate cadavrul şoferului până când găsi cheile uşii. apoi se duse să descuie, recuperă în trecere cele două revolvere Makarov şi urcă în maşină.

Fordul se încadră în fluxul circulaţiei cu un zgomot strident de cauciucuri.

Acum nu mai avea nici un minut de pierdut. Trebuia să ajungă la Ca'n Hatton, să afle care era situaţia.

Sergentul Munşin îşi ascuţea cu grijă lama cu tăiş dublu a pumnalului pe o piatră de ascuţit.

Gesturile lui rapide şi precise erau întretăiate de pauze în cursul cărora examina cu atenţie rezultatul muncii sale. Se îngrijea în mod deosebit de vârful lamei, asigurându-se că tăia ca briciul.

În cele din urmă, satisfăcut, mângâie cu palma latul lamei, răsucind-o de câteva ori între degete. Perfect echilibrată, arma părea că trăieşte în mâna lui.

O mai privi câteva clipe, apoi o puse la loc într-un toc fin fixat de pulpa piciorului.

Haloul portocaliu al soarelui aflat la asfinţit se strecura prin fereastra mare a locuinţei situate în cartierul Terreno.

Adevărul era că ofiţerul grăsuţ nu aprecia deloc misiunea încredinţată. Într-o operaţiune care comporta un asemenea potenţial de onoare personală, el trăsese numărul cel mai prost.

În timp ce ceilalţi şefi de echipă vor lua cu asalt fortăreaţa bandiţilor americani, răzbunând dezonoarea pe care o aduseseră Soldaţii lui Barrabas celor din Speţnaz, el şi oamenii lui vor trebui să execute diversiunea anostă în care va fi antrenată poliţia locală. Pentru soldaţii din Speţnaz, experţi în terorismul urban, nu era vorba decât de un simplu exerciţiu de rutină.

Munşin se ridică de pe marginea patului şi traversă camera îngustă.

La fiecare pas podeaua trosnea,zgomotos sub mocheta tocită.

„Construcţie spaniolă tipică, îşi zise el scoţând paleta pentru machiajul de luptă. Case fabricate din chibrituri pentru turme de idioţi."

Îşi aplică unsoarea verde în benzi fine pe obraji şi pe frunte şi desenă un cerc plin pe bărbia proeminentă.

Camuflajul nu era folosit decât ca să şocheze.

Împărţiţi în două echipe de atac, oamenii lui vor invada două baruri publice, fiecare situat în partea opusă a populare Piaza Gomila, punctul cu cea mai mare concentrare turistică din insulă. Machiajul îi va face să fie luaţi drept nişte terorişti, creând impresie bună, respect imediat şi frică instantanee.

Munşin se uită la ceas. Încă treizeci de minute până la plecare! Treizeci de minute până la urcarea în camionul din faţa clădirii.

Se întoarse pe pat şi, neavând altceva de făcut, începu să-şi monteze puşca de asalt AK-74, în timp ce mintea încerca să judece situaţia.

La urma urmelor, această operaţiune care se desfăşura într-un plan secund poate că nu era un lucru chiar atât de rău. Sigur, va lipsi momentul palpitant al victoriei, dar ceilalţi, căpitanul în special, vor şti ce sacrificase el pentru a asigura succesul misiunii. O astfel de reputaţie îl va ajuta cu siguranţă mai târziu să urce în grad.

Subofiţerul îşi întrerupse şirul gândurilor încruntându-se. Se hrănea cu minciuni şi o ştia prea bine.

Sistemul nu pretinsese niciodată că e drept. Numai soldaţii plini de sângele duşmanilor vor obţine onorurile şi vor fi aşezaţi în primul rând.

După ce montă arma, sergentul puse un încărcător nou, aşează arma la capătul patului şi se întinse pe saltea, cu degetele încrucişate sub cap. Ştia că un singur lucru era glorios în sarcina care-l aştepta. Va lichida nişte ticăloşi din vest.

Billy Il lua cu măiestrie virajele drumului spre Valldemosa luminat de ultimele raze ale soarelui. Aflat la asfinţit, astrul zilei estompa culorile vii, acoperind piscurile muntoase cu un văl roşiatic. Valea îngustă era deja cufundată în întuneric.

Billy se crispă în scaun apăsând pe pedala frânei. Fordul îşi încetini mersul pentru a se angaja într-o curbă periculoasă.

Simţea mâncărimi pe toată pielea şi de-a lungul feţei i se prelingeau picături mari de sudoare. Seara devenea din ce în ce mai rece. Totuşi, în ciuda ferestrei deschise, spatele cămăşii şi pantalonii i se lipiseră de scaunul maşinii.

O căldură interioară, o febră a minţii îl năpădea în valuri succesive, deformându-i vederea la fiecare revărsare.

Stâncile şi tufişurile de pe cele două părţi ale drumului se transformau într-o mare de feţe înspăimântătoare. Uneori erau feţe de oameni, altădată de animale, dar toate aveau o privire sălbatică şi ameninţătoare.

Căldura era atât de intensă încât îi veni să-şi smulgă hainele de pe el.

Refuză totuşi să se lase în voia tensiunii, reglă ventilaţia pe maximum de rece şi o îndreptă spre el.

Drumul trecea printr-o serie de vâlcele muntoase. Datorită unei înclinaţii puternice, Starfoot putu să zărească luminile unui baraj rutier, la un kilometru şi ceva mai jos.

Indianul frână imediat şi înjură înciudat.

Oare era deja prea târziu?

Împinse vehiculul până când ajunse într-un punct de unde se putea vedea foarte bine jos şi observă scena.

Un girofar albastru se rotea pe acoperişul unei maşini albe. După un minut, Billy îşi dădu seama că nu era ceea ce crezuse.

Ce însemna acest baraj? Atacul ruşilor avusese deja loc?

Se îndoia de acest lucru, cunoscând felul în care proceda *guard ia civile.* N-ar fi blocat drumul atât de departe de locul atacului. Ar fi barat mai curând drumul de acces spre Ca'n Hatton. Nu erau decât nişte fermieri în uniforme. Le lipseau disciplina şi antrenamentul.

Dacă ar fi fost vorba de *guardia,* ea ar fi fost deja la faţa locului, jucându-se de-a Kojak, întorcând cadavrele, adulmecând ţevile puştilor, distrugând probele.

Dacă barajul nu era format de poliţia locală oficială, atunci nu putea fi vorba decât de GRU.

Iar asta însemna că forţa Speţnaz nu lovise încă.

Billy II îşi întoarse privirea de la lumina rotitoare şi scutură din cap ca să scape de strălucirea luminii.

În faţa ochilor săi, flash-urile albastre ce se roteau în cerc de-a lungul pantelor văii se transformau într-un şarpe gigantic care alerga după propria lui coadă, cu maxilarele deschise şi pline de bale.

Căldura dădea din nou năvală în corpul lui, din ce în ce mai intensă, până când deveni insuportabilă.

Se repezi spre maşină, îşi desfăcu brusc cămaşa smulgându-şi nasturii şi o aruncă în praf.

Îşi luă armele din maşină.

Sudoarea continua să-i picure pe piept şi pe picioare.

Rămăse gol până la brâu dar nu era suficient. Acum începuse şi trebuia să meargă până la capăt. Simţea nevoia să se debaraseze de tot ce-l jena.

Îşi scoase imediat pantalonii.

Apoi slipul.

Pantofii şi ciorapii avură aceeaşi soartă.

Lăsă totul grămadă lângă maşină şi plecă pe jos, gol ca în ziua în care se născuse, cu un revolver Makarov în fiecare mână.

– Şi eu vreau la fel, zise Nigel Dimmick în momentul în care barmanul servi o halbă de bere tipului instalat la bar alături de el.

Barmanul majorcan zâmbi, dădu din cap şi puse o altă halbă de bere pe tejghea.

Nigel plăti, duse halba la gură şi bău zgmotos conţinutul călduţ, lăsându-l să i se scurgă pe gât în valuri repezi şi abundente.

Puse halba goală pe tejghea, îşi şterse rapid cu degetul mustaţa fină şi aruncă o privire scurtă spre cadrul familiar al sălii zgomotoase.

Scânduri de lemn închise la culoare lambrisau pereţii împodobiţi cu fotografii sportive. În spatele barului se aliniau robineţii de bere cu blazoanele şilbu- lorile diferitelor braserii britanice.

Meniul barului-restaurant, scris cu cretă pe o placă de ardezie, afişa tradiţionalele *steaks* „kidney pie" şi

macrouri afumate. Singura concesie făcută bucătăriei locale era inevitabila *paella,* un fel de mâncare spaniolă pe bază de orez.

De fiecare parte a lui Nigel, bărbaţi în costume de tweed fumau din pipă şi vorbeau despre echipele de fotbal.

Dar în afara faptului că proprietarul se numea Juan şi că unii clienţi purtau bermude şi şosete lungi, Nigel ar fi putut foarte bine să se credă din nou la Birmingham şi găsea în acelaşi timp Spania aşa cum îi plăcea lui, practic fără meteci.

Privirea lui ajunse la o femeie tânără îmbrăcată cu o eleganţă exagerată, aşezată la o măsuţă de lângă perete. O fată singură în căutarea dragostei, care îi oferea zâmbetul ei cel mai frumos.

Nigel îşi drese glasul şi se uită intenţionat în altă parte.

Asta făcea parte dintre lucrurile pe care le aprecia în timpul vacanţelor petrecute de unul singur în Spania. Femeile puteau ti ignorate fară nici o consecinţă.

De patru zile şi cinci nopţi nu avea de dat socoteală nici unei creaturi feminine, fie ea soţie, secretară sau amantă.

Iar barurile nu se închideau la orele două şi jumătate după-amiaza.

.îi făcu semn barmanului. * - încă o halbă de Theakston, zise el cu accentul colorat şi fonfăit al regiunii sale, de parcă ar fi avut sinusurile înfundate cu piure de mazăre.

Barmanul zâmbi şi îi arătă cu degetul ceva în sala plină de fum.

– Ce? mormăi Nigel îndreptându-şi privirea în direcţia indicată.

În partea aceea nu era nimic în afara unui panou care indica toaleta pentru bărbaţi.

– Nu, o halbă de Theakston, insistă el apăsând pe fiecare silabă şi arătând robinetul corespunzător instalat în spatele tejghelei.

Dar barmanul scutură energic din cap şi-şi îndreptă din nou degetul în aceeaşi direcţie.

– Metec idiot, zise el cu jumătate de glas.

– Aveţi probleme cu localnicii? întrebă politicos un britanic mai în vârstă aşezat la stânga lui.

Pe ecusonul prins de reverul hainei de tweed scria cu litere mari „Exe-Tour", iar dedesubt numele „Alf', scris cu litere de mână.

– Pot să vă ajut?

Nigel zâmbi şi explică:

– Nu vreau decât o altă halbă de Theakston.

– Nici o problemă, îi răspunse bătrânul întorcându-se de la tejghea şi arătând cu mâna lui gălbuie drept în faţă. Acolo e. Vedeţi panoul de deasupra uşii?

Nigel se făcu alb la faţă.

– Be-re! zise el arţăgos întorcându-se spre barman. Be-re!

Oricare din afurisitele astea de BERI!

Surprins de dezlănţuirea interlocutorului său, bătrânul se dădu un pas înapoi.

– La naiba! zise el. De ce nu mi-aţi spus imediat că sunteţi francez?

– Du-te la dracu, boşorogule! bombăni Nigel.

– Nu vorbesc...

În momentul în care Nigel ridică.pumnul, samariteanul spălă putina.

Din cauza tumultului, Dimmick nu avu timp să vadă din ce robinet provenea berea pe care i-o servea barmanul. Se uită bănuitor la lichidul cu reflexe întunecate din halbă, dar acceptă să plătească.

O primă înghiţitură îi indică că nu era vorba în nici un caz de Theakston. Băutura aceea dezagreabilă avea un gust foarte amar şi părea amestecată cu diluant de vopsea dar, dacă tot apucase să plătească, strânse din dinţi şi înghiţi băutura.

– Dumnezeule mare! murmură el punând jos halba.

Barmanul plesni din limbă şi dădu din cap cu un aer compătimitor arătând spre halbă.

– Bishop's Tipple, zise el cu accentul lui spaniol.

– Ce! exclamă Nigel împingându-l cu cotul pe vecinul său corpolent din dreapta. A zis cumva Beeshopstiphole?

– Sper că nu încerci să mă iei la mişto, bătrâne, pentru că altfel o să-ţi rup picioarele.

– Nu, nu, nici vorbă, îl asigură Nigel cu mâinile întinse înainte şi, făcând un pas înapoi, călcă pe picioare persoana care se afla în spatele lui.

– Hei! Stai potolit, îi zise tipul corpolent strâmbându-se.

– Îmi pare foarte rău, se scuză Nigel.

Tipul semăna cu un şofer de camion în vacanţă, îmbrăcat cu hainele lui de duminică.

– Nu e nici o nenorocire, răspunse el remarcând halba goală a lui Nigel. Barman, dă-i acestui domn tot ce-a mai băut adineauri.

– Ăăă, nu... zise Nigel văzându-l pe barman îndreptându-se spre robinetul cu „Bishop's Tipple".

Crezând că Nigel refuza să bea cu el, vecinul lui deveni imediat ostil.

Nigel îşi zise că era mai înţelept să tacă şi să se uite la lichidul maroniu care curgea în halbă.

– Noroc, zise el moale, ducând halba la gură şi gustând din bere.

– Noroc! răspunse tipul solid înghiţind pe ne-răsuflate băutura.

Nigel se scotoci în buzunarul pantalonilor şi scoase o bancnotă pe care o aşeză pe tejghea.

– Încă una, îi zise el barmanului arătând spre halba goală a vecinului său.

– Mulţumesc, zise acesta. Dar tu nu mai bei una?

Nigel lăsă ochii în jos spre halba încă plină şi se strâmbă. Îi era imposibil să mai ia încă o înghiţitură.

– Trebuie să mă duc la toaletă, explică el.

Huiduma se întoarse şi arătă cu degetul spre WC.

– Ştiu, ştiu, zise Nigel îndepărtându-se de tejghea.

În momentul acela simţi efectul mixturii maronii pe care o ingurgitase. Îşi simţi picioarele moleşite, de parcă ar fi fost din elastic, ceea ce-l facu să meargă în zigzag până la uşa toaletei.

Intră în încăperea mică şi aruncă o privire bănuitoare spre pisoarele din email alb, care nu ofereau nici o intimitate şi permiteau unui mare număr de vezici să se uşureze. Un firişor de apă curgea constant de-a lungul suprafeţei lor şi cădea printr-un orificiu până în- tr-un canal de scurgere prins în beton, la picioarele utilizatorilor.

Nigel nu avea nici o încredere în acest sistem şi preferă una din cabinele tradiţionale care se puteau încuia.

Auzi ţipetele şi urletele din bar în momentul când ieşea din cabină. Răsunară zgomote de pahare sparte şi scaune răsturnate.

Împins de curiozitate, Nigel se repezi spre uşa toaletei.

În clipa în care puse mâna pe clanţă, auzi răpăitul unei arme de foc, urmat imediat de altele două. Ţipetele se transformară în curând în răcnete isterice.

Deşi preocupat de propria siguranţă, Nigel ardea de nerăbdare să vadă ce se petrecea, chiar dacă asta l-ar fi înspăimântat.

Cu mare prudenţă, Nigel crăpă foarte puţin uşa şi aruncă o privire în sala barului.

Simţi din nou nevoia bruscă de a se uşura. Nu se mai putu reţine şi-şi dădu drumul în pantaloni. Urina caldă curse de-a lungul coapsei până în pantoful stâng.

Cinci bărbaţi, îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj, cu faţa mânjită cu vopsea verde şi neagră, se plimbau prin bar ameninţându-i pe clienţi cu armele lor automate.

Terorişti din IRA? Din OEP? Intruşii nu-şi dădură osteneala să se prezinte. Fără să pronunţe nici un cuvânt, agresorii îşi foloseau puştile de asalt pentru a-i strânge pe oamenii din bar lângă perete şi lângă uşa toaletei.

În timp ce clienţii terorizaţi se adunau acolo unde li se cerea, Nigel zări câteva corpuri zăcând pe mochetă.

Un bărbat se întoarse brusc cu spatele la sală şi încercă să se refugieze la toaletă. Instinctiv, Nigel se sprijini cu spatele de uşă şi o încuie.

– Dumnezeule mare! se lamentă el repezindu-se în mijlocul încăperii în căutarea unei ieşiri.

Dar nu văzu decât o lucarnă care dădea spre alee şi care era protejată din exterior cu bare de oţel.

Deodată se auzi o nouă rafală de armă automată, urmată imediat de alte rafale furioase care transformară totul într-un adevărat iad.

Cuprins de panică, Nigel îşi puse mâinile la urechi.

Teroriştii executau pe toată lumea. Răpăitul continuu al armelor automate nu reuşea să acopere urletele disperate ale victimelor.

Câteva gloanţe rătăcite trecură prin uşa de la intrarea în toaletă, spărgând o oglindă şi faianţa de pe perete. Infernul rafalelor răsuna sub picioarele lui transmiţându-se prin pardoseală.

Apoi împuşcăturile încetară brusc.

Nigel se refugie într-o cabină, închise uşa metalică în urma lui, se aşeză pe capacul wc-ului şi-şi strânse picioarele la piept ca să nu i se poată vedea pe sub uşă. Abia atunci îşi dădu seama că avea pantalonii uzi şi simţi izul de amoniac al propriei urine.

Spaima îl trezise brusc din beţie.

Tresări când împuşcăturile răsunară din nou, foc cu foc.

Loviturile de graţie...

– Nu-i lăsa să intre! Dumnezeule, nu-i lăsa să intre! se rugă el.

O cizmă lovi în uşa de la intrarea în toaletă. Panoul de lemn vibră dar cedă după a treia lovitură.

Nigel închise ochii şi îşi imagină teroriştii verificând fiecare cabină în căutarea unor eventuale victime ascunse. Trase cu urechea dar nu auzi nici un scârţâit de uşă. Se înşelase. Ucigaşii prevăzuseră un mijloc mai uşor şi mai rapid pentru a se debarasa de cei care se ascunseseră.

Rafalele asurzitoare invadară mica încăpere. Gloanţele treceau şuierând prin uşile celor patru cabine, formând o linie punctată chiar la mijloc.

Nigel văzu cu oroare propria uşă ciopârţită de gloanţe şi simţi în acelaşi timp o durere cumplită în picioare şi în piept. Îşi strânse şi mai tare genunchii la piept şi-şi dădu seama cu înfiorare că sângele curgea în valuri din stomacul ciuruit.

– Ajutaţi-mă, murmură el, în timp ce în jurul wc-ului se forma o baltă purpurie.

Ştia că moare, dar parcă nu simţea cu adevărat durerea.

Billy II alerga la fel de tăcut ca un şarpe pe mijlocul drumului sinuos şi învăluit în întuneric. Mâncărimea pielii îl deranja din ce în ce mai mult. Hainele îi serviseră în realitate drept protecţie împotriva propriilor percepţii hiperdezvoltate. În el se petrecea un fenomen ciudat.

Acum, gol puşcă, putea să simtă fiecare stâncă, fiecare copac pe o rază de şase metri şi în toate direcţiile în acelaşi timp. Percepea forma tuturor obstacolelor şi presiunea lor uluitoare pe măsură ce înainta, de parcă pielea lui ar fi acţionat ca un captator de ecou.

Ar fi putut să-şi găsească drumul cu ochii închişi în ciuda virajelor numeroase pe care le facea drumul.

Toată chestia asta era o adevărată nebunie.

O parte infimă din el era şi ea conştientă de acest lucru.

Era conştient că puterea lui era rezultatul unei supraîncărcări mentale prelungite şi brusc stopate, a refulării lui persistente, a furiei sale reţinute arunci când îl tratau ca pe un vulgar animal de laborator.

Totuşi, partea raţională a fiinţei sale urma cursul 107

principal. Nu avea nici o putere, în afara celei de a observa şi îl observa pe William Starfoot II pierdut în propria lui ţară a minunilor.

Billy II dorise dintotdeauna să recapete într-o zi puritatea din timpurile vechi, dinainte de venirea omului alb, să-şi regăsească patrimoniul ancestral: pădurea virgină şi contactul profund şi sacru care exista între creaturile vii şi cele neînsufleţite care o populează. Totdeauna dorise să fie una cu lumea.

Şi pur şi simplu asta i se întâmpla azi. Era o parte conştientă dintr-un ansamblu molecular vibrând.

Totuşi nu era vorba de ţara minunilor pe care şi-o imagina. Seninătatea şi pacea nu existau aici. Această lume era formată numai din furie şi de nevoia constantă de a o elibera.

O nevoie de a ucide.

Pe măsură ce alerga, pietre ascuţite îi crestau tălpile picioarelor, dar Billy II nu simţea nici o durere. Avea puterea de a exclude accesoriul, secundarul, pentru a se concentra numai asupra primordialului, a situaţiei de faţă.

Trebuia cu orice preţ să ajungă la Ca'n Hatton.

Îşi încetini alergarea la ultimul viraj, în apropiere de porţiunea de drum drept care preceda barajul.

De o parte şi de alta a drumului se ridicau pereţi rudimentari din piatră înalţi de un metru. Sări peste cel din stânga şi-şi continuă înaintarea în tăcere prin iarba umedă. Cu fiecare pas se apropia şi mai mult de girofarul albastru.

Când ajunse la o distanţă de vreo cinci metri de 108

ţintă, se târî pe burtă şi se opri în dreptul a ceea ce părea un vehicul al poliţiei.

Starfoot nu se gândise la nici un plan de atac, nu se gândise la ceea ce va face după aceea. Acţiona din instinct, automat, urmându-şi intuiţia. Iar aceasta îi spunea că, deocamdată, viaţa lui era protejată, că duşmanii nu puteau să întreprindă nimic împotriva lui, că era liber să facă tot ce credea de cuviinţă.

Trecu încă o dată peste zid, se ghemui şi se strecură discret în spatele maşinii.

Soldatul din Speţnaz, sprijinit de perete, era îmbrăcat potrivit pentru această împrejurare: uniformă tradiţională, centură Sam Brown, puşcă-mitralieră Star de calibru 9 mm şi chiar pălăria ciudată în formă de ghiveci a soldaţilor din *guardia.*

Dar obscenitatea care-i ieşi din gură în momentul în care indianul sări sub nasul lui provenea direct din cartierele rău famate ale Leningradului.

William Starfoot II puse imediat capăt înjurăturii, vârând ţeava revolverului Makarov în gura deschisă a soldatului şi apăsând în acelaşi timp pe trăgaci.

Gloanţele proiectară pe şosea un terci gros de carne sângerândă şi oase.

Indianul nu se opri aici. Mai rămăsese un comunist înarmat pe care trebuia să-l neutralizeze.

Urcă cu abilitate pe acoperişul maşinii şi-şi îndreptă ţeava celui de-al doilea revolver în jos, sondând cu mintea metalul în căutarea capului soldatului sovietic.

Brusc, mai înainte de a fi avut timp să-l localizeze, o bubuitură formidabilă se produse sub picioarele sale.

Gloanţele traversară caroseria şuierând la mai puţin de doi centimetri de faţa lui înainte de a se pierde în noapte.

Răspunsul lui veni imediat, oprind cu promptitudine tirul inamic. Sări imediat pe capota vehiculului, se aplecă înainte şi privi în interior.

La lumina verde a tabloului de bord, Billy putu să-l vadă pe şofer scos definitiv din joc, cu ochiul drept privind spre est în timp ce stângul se chiora spre sud, iar bărbia nu i se vedea nicăieri.

Billy sări jos, traversă drumul şi escaladă peretele opus.

În timp ce se punea la adăpostul acelui zid improvizat, paralel cu şoseaua care ducea la Ca'n Hatton, auzi zgomote de paşi grăbiţi apropiindu-se de vehiculul pe care tocmai îl părăsise. Reperă „mental" trei oameni şi hotărî să-i lase să se apropie. În ultimul moment se ridică ca propulsat de un arc cu câte un revolver în fiecare mână.

Cei trei soldaţi, îmbrăcaţi în combinezoane negre, cu feţele mânjite cu vopsea de camuflaj, înaintau chiar în raza lui vizuală.

Totul se petrecu atât de repede încât nu avură timp nici să-şi încetinească pasul, nici să-şi îndrepte puştile de asalt AK spre agresor.

Moartea ţâşni în acelaşi timp din cele două pistoale automate, făcând un zgomot interminabil, hăituind şi fulgerând victimele neputincioase care se prăbuşeau greoi pe asfalt strâmbându-se de durere, scuturate de ultimele spasme ale vieţii înainte de a-şi da sufletul pentru totdeauna.

Când cele două încărcătoare se goliră, colinele încă mai răsunară câteva secunde de ecoul împuşcăturilor, înainte ca tăcerea să se instaleze din nou în acele locuri.

Billy II lăsă cele două arme după zid şi o luă la fugă.

Deasupra lui, cerul fară lună şi fară stele îi făcea corpul întunecat aproape invizibil. Era o umbră într-o mare de cerneală.

Parcurse vreo sută de metri înainte de a ajunge la unghiul pe care-l forma câmpul cu panta abruptă. Escaladă zidul de pe marginea drumului şi sări de cealaltă parte, pe terenul care aparţinea de Ca'n Hatton, apoi urcă colina printre pâlcurile de migdali.

Copacii, plantaţi în şiruri inegale, se eşalonau neregulat, în funcţie de forma teraselor care se adaptau contururilor rotunjite ale colinei. Florile abundente te împiedicau, chiar şi în timpul zilei, să vezi departe printre pâlcurile de pomi. Şi nu puteai să faci câţiva paşi fără să nu fie nevoie să eviţi un pom.

Billy înainta repede, dar cu prudenţă.

Când ajunse în faţa zidului de piatră înalt de cinci metri care susţinea terasa următoare, indianul făcu

la stânga, mergând de-a lungul peretelui acoperit cu muşchi până unde acesta se intersecta cu drumul sinuos care ducea la *estancia.*

Când ajunse ia trei metri de al doilea viraj al drumului de acces, Billy se opri să tragă cu urechea. Nu era singur. Auzea murmure, voci de ruşi.

ifl

Indianul escaladă zidul, folosind fisurile lăsate de fostul mortar. Apoi avansă paralel cu culmea palisadei, având grijă să rămână în spatele liniei copacilor, până când ajunse deasupra virajului foarte strâns. După care se îndepărtă de ecranul format de crengi şi trunchiuri.

În vale, în partea de jos a cotiturii, patru soldaţi Speţnaz în combinezoane negre, cu puştile de asalt gata pregătite, nu mai aşteptau decât un semnal radio ca să înceapă lupta.

Agitaţia care avusese loc la baraj îi facea nervoşi. Ştiau că, după toate probabilităţile, sângele începuse deja să curgă undeva. Clepsidra misiunii lor fusese întoarsă şi timpul se scurgea cu rapiditate.

Starfoot îi lăsă pe soldaţi pradă angoasei lor, se întoarse până la linia copacilor şi continuă să meargă de-a lungul drumului până la următoarea cotitură. Unghiul pe care-l facea linia îngustă cu panta şi aşezarea asimetrică a teraselor făceau ocolul necesar, cu excepţia cazului în care ar fi mers pe drum, ceea ce Billy nu voia.

Prin urmare, trebuia să coboare din nou înainte de a putea să-şi continue ascensiunea.

Traversă şoseaua, coborî zidul de susţinere din partea pantei, merse aşa încă vreo treizeci de metri

până când depăşi binişor virajul, apoi se întoarse la nouăzeci de grade şi escaladă zidul celeilalte terase îndreptân- du-se direct spre clădirea principală.

Billy înainta în tăcere şi din ce în ce mai repede printre trunchiurile migdalilor. Deodată, în momentul în care ocolea unul din pomi, indianul fu gata să dea peste un rus care mergea chiar în faţa lui. Cu o supleţe de felină, Billy pătrunse sub coroanele dese ale copacilor confundându-se cu peisajul.

Starfoot o porni înapoi pentru a-şi putea continua escaladarea dintr-un unghi diferit direcţiei presupuse în care mergea soldatul.

După câteva secunde, percepu un zgomot de paşi care se deplasau într-un ritm identic cu al lui. Înţelese imediat ce se întâmpla. Trecea printr-o formaţie Speţnaz dispusă în formă de săgeată şi care mergea la luptă. Trebuia neapărat să i-o ia înainte, să depăşească poziţia şefului de unitate, iar singura soluţie era de a le încetini înaintarea.

Trebuia să facă zgomot.

Billy continuă să meargă spre stânga, ocoli câţiva copaci, măsurându-şi înaintarea pentru a ajunge în spatele altui soldat, ultimul în linie din acea parte a formaţiei.

Indianul era mai înalt cu câţiva centrimetri decât rusul, dar greutatea lor părea aceeaşi, înjur de o sută de kilograme.

Starfoot îl seceră pe tip pe la spate, trântindu-l cu faţa la pământ. Rusul nu avu timp să se întoarcă. Billy se aruncă asupra lui, îi înfipse un umăr în şale şi-l lovi năpraznic cu pumnul la nivelul plămânilor.

Până să-şi revină soldatul, indianul îşi schimbase deja poziţia. Rotindu-se cu rapiditate, Billy îşi aşează fesele goale pe şalele victimei sale, se aplecă înainte, îl apucă de un picior şi-l trase spre el. Apoi, cu călcâiul soldatului în mâna stângă şi vârful piciorului în dreapta, indianul exercită o răsucire violentă în sensul acelor de ceasornic, rupând osul gleznei ca pe o creangă uscată.

Un ţipăt lung de durere ţâşni din gura rusului.

Billy hărăzi aceeaşi soartă şi celui de al doilea picior al soldatului, acţionând cu rapiditate, în ciuda mişcărilor frenetice ale rusului. Individul începu să urle din toate puterile.

Asta era de ajuns pentru a opri momentan înaintarea echipei de atac.

Indianul dispăru fără zgomot în întunericul din jur, descriind un cerc larg pentru a evita noi întâlniri nedorite. Când fu sigur că terenul era liber, indianul o luă la fugă cât de repede îi permiteau înclinaţia pantei şi migdalii.

Soldatul rănit încă mai urla când Billy escaladă zidul de susţinere care se ridica între el şi nivelul superior unde se afla baraca-dormitor comun.

Construcţia se înălţa la o distanţă de peste cinci metri de marginea terasei. Vechiul staul fusese reparat şi transformat în dormitor comun, iar ţiglele acoperişului fuseseră înlocuite cu tablă ondulată. Numai pereţii întăriţi cu mortar îşi mai păstrau pietrele originale. Ferestrele mici şi inegal aliniate, care dădeau spre vale, erau închise şi neluminate.

O lumină slabă, venind dinspre clădirea principală, abia dacă străbătea prin perdeaua groasă de frunziş.

Billy II se deplasă în tăcere pe lângă faţada construcţiei şi o coti după colţul drept din spate. Atunci se trezi nas în nas cu un tip bronzat şi cu păr ondulat, îmbrăcat cu un tricou. Un tricou gata să plesnească din cauza unui tors de o musculatură impresionantă.

Tipul îşi ţinea cu fermite arma cu amândouă mâinile, cu patul sprijinit în şold şi cu ţeava îndreptată spre pieptul lui Billy.

Cei doi bărbaţi încremeniră locului câteva secunde, apoi omul cu păr ondulat se uită cu atenţie la intrusul în pielea goală. Expresia lui ameninţătoare se risipi şi pe faţa lui se zugrăvi uimirea absolută.

Billy II rupse tăcerea spunând cu o voce răguşită din cauza emoţiei:

– Eu sunt, bătrâne. Ce, nu mă recunoşti? Zi ceva, fir-ar să fie!

Grecul lăsă în jos ţeava puştii de asalt AR-16 cu faţa luminată de bucurie.

– Să dea dracu dacă...

Apoi exclamă:

– Iaaooo!... Dar de ce naiba eşti în pielea goală, Billy? Ţi-au furat comuniştii ţoalele?

Barrabas auzi în vale răpăitul armelor automate. Se apropia începutul sfârşitului şi îi părea al naibii de bine.

Pentru prima dată de câteva săptămâni, Nile putea să nu se mai gândească şi să nu se mai îngrijoreze, să dea de-o parte inegalităţile zdrobitoare cărora trebuia să le facă faţă şi să înceapă să acţioneze pentru a le micşora.

Ghemuit lângă zidul primei terase, cu spatele lipit într-o concavitate adâncă, cu un pumnal de

comando în mâna dreaptă, Barrabas, abia respirând, era aproape invizibil. Ochii şi urechile lui se străduiau să capteze cele mai mici mişcări venind din faţă.

În această misiune nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Fiecare punct pe care Barrabas hotărâse să-l întărească va fi apărat până la capăt, asta era garantat.

Sarcina cea mai grea o rezervase pentru el şi pentru Liam O'Toole. Ea consta în a străpunge înaintarea inamicului, hărţuindu-l şi provocându-i maximum de pierderi posibile, ca trăgători izolaţi. Era un gen de acţiune foarte gustat de Barrabas şi O'Toole.

O creangă trosni destul de aproape.

Forţa Speţnaz se apropia de prima terasă.

Barrabas rămase nemişcat, încrezător în poziţia sa, ştiind perfect de bine că nu avea cum să fie văzut. Chiar dacă inamicul ar fi fost echipat cu aparatură electronică cu infraroşii, tot n-ar fi putut să vadă prin zid.

Se concentră, încercând să determine viteza şi unghiul înaintării sovietice. În stânga, cel puţin cinci oameni, la vreo zece metri de poziţia lui. Printre migdali, zece metri făceau cât o sută, iar de văzut nu se putea vedea mai departe de doi metri.

Foşnetul crescu în intensitate apoi încetă.

Soldaţii ruşi se grupau lângă zid.

Nile Barrabas nu-i putea vedea dar le putea ghici intenţiile. Unul după altul, soldaţii vor escalada zidul, apoi, presupunând că nu întâlneau o rezistenţă imediată, îşi vor relua formaţia de marş şi-şi vor continua înaintarea până la obstacolul

următor. Asta îi dădea timp şi-i oferea ocazia să lovească.

Mercenarul îşi părăsi poziţia şi se deplasă pe lângă zid în direcţia zgomotului, rapid dar cu o mare prudenţă. Cea mai mică trosnitură a unei crengi sub piciorul lui ar fi alertat inamicul, însemnând pierderea unei ocazii şi eventuala urmărire de către o forţă superioară.

În timp ce se apropia, Barrabas auzi soldaţii urcând unul câte unul peretele de piatră, le percepu chiar şi respiraţia ritmată, clinchetul echipamentului şi hârâitul intermitent al cizmelor pe st âncă.

Când primul soldat ajunse pe creasta zidului, se auzi un fluierat slab, care fară îndoială că îi anunţa următorului să continue escaladarea.

Barrabas trebuia să se apropie şi mai mult ca să determine efectivul unităţii. Se aplecă între copacii din faţa lui, îndepărtă uşor o creangă şi văzu două siluete întunecate îngenuncheate la baza zidului, aşteptându-şi rândul să urce după ceilalţi.

Fluieratul slab se auzi din nou şi cel mai îndepărtat dintre cei doi soldaţi începu să se caţăre.

Barrabas nu aşteptă să ajungă în partea de sus a palisadei pentru a se strecura în spatele celui care rămăsese în aşteptare, îngenuncheat pe pământ.

Lovi cu o precizie căpătată în urma unei lungi experienţe. Degetele mâinii stângi prinseră fruntea soldatului, se crispară ca nişte bare de oţel pe tâmpla dreaptă, în timp ce dreapta i se încolăcea în jurai gâtului, sprijinind vârful cuţitului exact sub urechea soldatului. Gesturile se succedau fară ezitare, perfect sincronizate.

Nile împinse brusc capul sovieticului la stânga şi în acelaşi timp îi tâie gâtul de la stânga la dreapta cu toată lungimea lamei, căreia îi imprimă o mişcare puternică astfel încât să taie în acelaşi timp traheea şi coardele vocale.

Sângele ţâşni imediat, împroşcându-l pe mână şi pe braţ. Îl ţinu strâns pe muribundul agitat de spasme încă vreo cincisprezece secunde, apoi aşeză cadavrul pe pământ şi aşteptă.

Fluieratul se auzi din nou deasupra lui. Un apel la care nimeni nu va răspunde.

Barrabas trecu peste cadavru şi se îndepărtă de perete.

Ştia că reacţia restului echipei nu va întârzia. Nu ştia exact cum îşi vor organiza întoarcerea, dar se îndoia că vor acţiona în masă şi cu o mare prudenţă.

În timp ce se depărta, auzi al doilea fluierat în urma lui. Ultimul, înainte de a înţelege motivul acestei tăceri.

Îşi alesese deja viitoarea ascunzătoare de-a lungul zidului şi memorase modul de a ajunge la ea. Dar după câteva secunde ştiu că nu va reuşi.

O nouă unitate înainta în direcţia lui.

Chiar între el şi ascunzătoare.

Rămase pe loc şi îngenunche lângă perete.

Existau două soluţii. Putea să se cramponeze de poziţia lui şi să spere că cele două unităţi de atac nu se aflau în legătură radio. Dacă cele două echipe încercau să intre în legătură, ar fi fost prins în capcană, aproape lară nici o şansă de scăpare.

O altă soluţie era să treacă zidul şi să abandoneze misiunea.

Dar situaţia evoluă altfel.

Un soldat se ivi pe neaşteptate, dând aproape nas în nas cu Barrabas, care reacţionă instantaneu, arun- cându-se înainte cu cuţitul în mână. Sovieticul încercă să devieze vârful lamei cu patul armei. Barrabas însă reuşi lovitura, înfigându-şi pumnalul prin deschizătura vestei antiglonţ a victimei sale, dar nu nimeri inima ci stomacul.

Forţa loviturii de pumnal îl proiectă pe soldat în zid şi-l facu să scape puşca din mână. Nile încercă să ajungă cu lama prin carne în centrul pieptului, dar vesta antiglonţ nu cedă şi cuţitul rămase pe loc.

În momentul în care tipul se pregătea să ţipe, mercenarul îi puse mâna la gură şi trase afară lama. Prin plaga deschisă se revărsă un val de sânge clocotitor care se împrăştie peste hainele lui Barrabas.

Lovi din nou, înfigând de data asta pumnalul până la mâner sub bărbia rusului. Cei şaptesprezece centimetri de lamă traversară capul până la creier.

Doi mai puţin!

Zgomote de paşi repezi se auzeau acum din toate direcţiile.

Barrabas lăsă cadavrul să cadă la pământ, fară să-şi mai recupereze pumnalul, şi escaladă zidul în mare viteză.

Fusese reperat.

Urmăritorii, fară să mai încerce să se ascundă, porniseră zgomotos după el.

În timp ce alerga, Nile scoase revolverul şi-l încărcă.

De la celălalt capăt al domeniului se auzi brusc un urlet urmat de un strigăt de agonie. Apoi un alt strigăt, şi mai atroce, se auzi printre copaci.

Barrabas spera din tot sufletul că ceea ce auzise erau ţipetele comuniştilor.

*

* *

Liam O'Toole auzise şi el urletul care n-ar fi putut surveni într-un moment mai rău.

Cel care ţipase se afla în spatele lui şi, în consecinţă, 120

În spatele rusului pe care se pregătea să-l surprindă.

Soldatul se răsuci instinctiv în loc şi se pomeni faţă în faţă cu O'Toole, care se afla la mai puţih de doi metri de el.

În momentul în care rusul îşi îndreptă puşca de asalt spre el, O'Toole se aruncă într-o parte, cu pumnalul de comando în mâna dreaptă şi cu revolverul cu surdină în cealaltă.

Avusese intenţia să se apropie şi mai mult de victima lui pentru a folosi pumnalul, ceea ce acum nu se mai putea.

Nu mai avea de ales. Se aruncă într-o parte ca să scape de ţeava puştii de asalt, ridică braţul stâng şi trase.

Fulgerul galben care ţâşni din revolver îi permise să zărească impactul glonţului. Între ochii soldatului apăru o gaură neagră. Capul muribundului căzu pe spate în timp ce cutia craniană se golea de conţinut.

Imaginea morţii stărui câteva secunde pe retină. O'Toole auzi corpul prăbuşindu-se greoi în praf.

– Mişa? zise o voce foarte aproape de Liam.

Prea aproape.

Irlandezul avea nevoie de spaţiu pentru a putea acţiona.

– Ai-ai! răspunse el domol.

Îşi puse la loc în teacă pumnalul c e comando, apucă revolverul cu amândouă mâinile şi se lăsă pe vine lângă cadavru.

Soldatul nu reacţionă aşa cum presupusese. În loc să se repeadă înainte, rusul folosi arma. Datorită sistemului de vedere pe timp de noapte, soldatul localizase imediat cele două corpuri acolo unde n-ar fi trebuit să fie decât unul singur.

Gara puştii scuipă gloanţele, dezvelindu-şi limba de foc şi norul de gaz portocaliu. Gloanţele trecură pe lângă faţa lui Liam şi loviră puţin mai departe zidul de susţinere.

Mercenarul se aruncă pe burtă, dându-şi seama că poate n-ar fi avut norocul să poată replica dacă soldatul nu s-ar fi grăbit să tragă. Profită de acest avantaj, ţinti pieptul adversarului şi apăsă pe trăgaci cât putu de repede, ţintind din ce în ce mai sus cu fiecare foc, ciuruindu-şi ţinta cu proiectile de 9 mm.

Primele trei gloanţe nimeriră vesta antiglonţ, al patrulea perforă gâtul, al cincilea îi trecu prin bărbie, al şaselea îi rupse dinţii iar ultimul intră prin ochiul stâng pentru a-şi croi drum prin craniu.

Focurile armei irlandezului aproape că nu se auzeau în vacarmul dement pe care-l facea puşca de asalt Kalaşnikov, care continua să-şi verse veninul sub acţiunea incontrolabilă a unui reflex nervos.

Apoi soldatul se prăbuşi pe spate, cu braţele în cruce, agitat de convulsii. Rămăsese cu degetele crispate pe patul armei şi pe trăgaci. Puşca nu se opri decât după ce-şi goli încărcătorul.

O'Toole nu aşteptă până atunci pentru a părăsi locul.

Porni în pas alergător pe acelaşi drum pe care venise, încrezător, sigur de fiecare pas pe care-l facea, de fiecare cotitură.

Forţa Speţnaz subestimase dificultăţile terenului.

Cu sau fară ochelari de noapte, şi-ar fi sporit şansele dacă atacau ziua. Aveau un echipament bun, dar aleseseră un loc nepotrivit pentru a lupta împotriva unui dur.

Liam îşi facea deseori iluzii în legătură cu multe lucruri, dar profesia lui o lua totdeauna foarte în serios. Ştia că cele câteva pierderi pe care le vor provoca în rândurile duşmanilor nu vor schimba rezultatul final al acestei nopţi.

Faptul că ei cunoşteau locul şi erau în stare să îndeplinească o misiune de acest gen nu avea nici o importanţă. Nu vor putea lichida destui ruşi pentru ca diferenţa să fie în favoarea lor.

Era ceva matematic, o simplă problemă de logică.

Logica nu avea însă nimic de-a face cu aversiunea pe care o simţea faţă de planul colonelului, care urmărea baricadarea şi apărarea casei până la ultimele forţe. Detesta retragerile şi ultimele rezistenţe demne de dispreţ. Amândouă însemnau implicit o acceptare a înfrângerii.

Pentru el însă nimic nu era terminat până când nu vedea sfârşitul. Dacă ar fi fost în locul colonelului, Liam ar fi organizat o străpungere a frontului şi o împrăştierfe în munţi. Înainte de ivirea zorilor, efectivul ruşilor ar fi suferit pierderi grele.

O'Toole trecu pe sub o creangă încruntându-se.

Mda, asta era marea problemă, era al naibii de conştient de ea.

Împrăştierea Soldaţilor lui Barrabas n-ar fi făcut decât să amâne inevitabilul, dând ruşilor posibilitatea unor resurse nelimitate. Ar fi fost mult mai multe urmăriri, mult mai multe atacuri şi s-ar fi ajuns la distrugerea întregii echipe chiar dacă ea s-ar fi făcut om cu om. Un rezultat final identic. Poate că era mai bine să sfârşească în mijlocul unei puternice şi glorioase explozii provocată de C-4.

Poate.

Expert în demolări, O'Toole prefera să distrugă faţă în faţă. O scurtă şedere în rândurile celor din IRA, în adolescenţă, îl învăţase să urască bombele şi teroriştii. Ambele distrugeau prea orbeşte.

O'Toole îşi încetini mersul în apropierea drumului şi abordă a treia cotitură prin spatele capătului de zid. Cu cât se apropia mai mult de cotitură, cu atât mai mult înălţimea zidului scădea şi protecţia devenea mai iluzorie.

Parcurse ultimii metri târându-se şi aruncă o privire pe deasupra unei ridicături de pământ acoperită cu muşchi umed. De partea cealaltă a drumului nu se vedea nimic. Mai merse câţiva metri până când putu să se uite pe deasupra palisadei şi în jos.

La aproape doi metri de nasul lui, patru soldaţi aşteptau un semnal de plecare, întinşi pe burtă în scobitura virajului.

Liam se depărtă cu prudenţă de margine. Nu putea folosi revolverul pentru a-i lichida pe toţi! Oricum, sarcina îi era îngreunată de întuneric şi de vestele antiglonţ pe care le purtau ruşii.

Mercenarul îşi puse la loc arma în tocul agăţat de umăr, desprinse o grenadă M-67 din harnaşamentul lui de luptă şi trase siguranţa.

Trase aer în piept, apoi îl dădu afară încetişor înainte de a desface mâna pentru a slăbi clapa de siguranţă. La unu ridică braţul deasupra capului. La trei aruncă grenada şi se rostogoli departe de drum la adăpostul zidului, profitând de cele patru secunde de răgaz dinaintea exploziei.

Încă nu reuşise să-şi acopere capul cu braţele când noaptea fu sfâşiată de o explozie formidabilă. Peretele de piatră îl protejă pe mercenar de unda de şoc. După trecerea ei, roşcovanul se ridică în picioare şi urcă colina cât putu de repede.

În urma lui se auzi un strigăt, apoi ţăcănitul unei arme automate. În jurul lui începu să plouă cu gloanţe.

Tocmai asta detesta la bombe. Nu era în stare să îndeplinească în totalitate o misiune.

Şuieratului gloanţelor i se adăugară în curând tropăituri.

– Ticăloşi afurisiţi! zise el, luând altă grenadă şi aruncând-o imediat.

Pomii din spatele lui fură zguduiţi de o nouă explozie, ceea ce nu împiedică continuarea împuş-căturilor.

Deodată primi o lovitură puternică în umăr şi se prăvăli cu faţa la pământ.

Prin ochelarii de noapte, Sergentul Ilin observa siluetele verzi şi fantomatice ale oamenilor care se impacientau în spatele unei stânci.

– Dacă sunt mai mulţi de doi în vârf, zise ea, atunci e vorba de soldaţi mult mai buni decât vrea să admită căpitanul Balandin.

De mai bine de o oră, unitatea ei era pregătită să ia cu asalt piscul care domina Ca'n Hatton.

Ascultaseră cu mare interes mişcările din vale şi urmăriseră convorbirile codificate transmise prin sistemul de comunicaţii Speţnaz.

Când răsunaseră în noapte primele strigăte şi primele împuşcături, Ilin crezuse la început că unităţile din vale comiseseră o greşeală atacând prea devreme, înainte de semnal.

Curând însă află, după mesajele radio, că era vorba de o ofensivă a inamicului capitalist. Atacuri fulger lansate împotriva unităţilor care înaintau.

– Cum pot să fie atât de idioţi? zise unul din caporali scrutând şi el avanpostul din vârf. E oare posibil să-şi lase punctul cel mai vulnerabil atât de slab apărat?

– Au fost obligaţi să procedeze aşa, explică Ilin. Nu sunt suficient de mulţi pentru a acoperi corect fiecare spaţiu al perimetrului lor.

– Atunci ce aşteptăm?

Întrebarea caporalului rămase fără răspuns pentru întreaga unitate, inclusiv pentru Ilin.

Indiferent de armamentul pe care-l aveau, doi mercenari nu-i puteau ţine în loc multă vreme. Ilin simţea aceeaşi nerăbdare ca a oamenilor ei. Nu transportaseră numai echipamentul lor de luptă tradiţional, ci şi patru lansatoare de grenade şi o duzină de rachete HE suplimentare. Era evident că toţi ardeau de nerăbdare să pună la treabă acest afurisit de material.

Cunoştea cauza acestei lungi aşteptări: Balandin. Totul venea de la Balandin.

Ticălosul voia să fie la faţa locului, să conducă operaţiunea finală pentru un mare număr de motive, pentru a se răzbuna personal pe femeia care-l doborâse în luptă cu mâinile goale.

Sergentul zâmbi.

Tipul ăsta îşi meritase degradarea. În alte împrejurări, ea chiar ar fi apreciat o conversaţie cu femeia din grupul mercenarilor, doar ca să afle detaliile sângeroase ale castrării lui Balandin.

Era în joc ceva mai mult decât onoarea căpitanului şi a trupelor lui. Balandin, salvând culorile forţei Speţnaz din buclucul în care căzuse, se salva şi pe el. Numai o misiune de represalii reuşită avea să-i redea creditul şi prestigiul pe care le pierduse în ochii superiorilor în urma dezastrului de la Tarkotova.

Escaladarea grea a muntelui nu fusese chiar aşa de dificilă pentru sergentul Ilin. Datorită antrenamentului pe care-l avea, urcuşul nu-i solicitase decât un efort moderat.

Totuşi nu apreciase plimbarea impusă de Balandin pe care-l detesta la fel de mult pe cât o detesta el. Îi încredinţase misiunea cea mai dificilă, ştiind perfect că tânăra femeie mai curând ar muri decât să-i dea satisfacţia de a o vedea eşuând. Pentru că era o luptătoare.

Dar ştiindu-se manipulată de un om pe care-l ura, asta îi făcea sarcina detestabilă.

Acum ocupase poziţia stabilită şi era mândră de ea. Cheile succesului întregii operaţiuni se aflau în mâinile ei. Avea să cucerească înălţimile. Din acea

poziţie, oamenii ei puteau să distrugă Casa Hatton piatră de piatră. Îi scotea pe mercenari din ruinele clădirii pentru a-i arunca în mâinile soldaţilor care aşteptau în aval.

Oricum, când va veni vremea onorurilor, sergentul Ilin era sigură că va avea partea ei, indiferent de felul în care va aranja finalul Balandin.

În vale răsună ecoul unui zgomot puternic, diferit de cele precedente.

– Grenadă, zise caporalul.

– Una de-a lor, adăugă Ilin ducând la ochi ochelarii de noapte.

Mişcările uşoare de pe culme încetaseră. Apărătorii nu se mai vedeau. Poate că se resemnaseră. Poate că, văzând inutilitatea luptei, mercenarii hotărâseră să-şi abandoneze complet poziţia.

În vale răsună o a doua explozie.

O altă grenadă inamică.

„în curând, îşi zise sergentul Ilin scrutând linia de stânci în căutarea unui cap, toate întrebările vor avea un răspuns, şi cadavrele vor fi numărate."

*

* *

Balandin stătea la o oarecare distanţă de vehiculul său, ascultând rapoartele radio ale situaţiei pe măsură ce unităţile stabileau legătura, făcând bilanţul sau raportând nevoile.

Pentru căpitan, operaţiunile se derulau aşa cum fusese prevăzut, deşi pierderile provocate de Soldaţii lui Barrabas erau mai importante decât le prevăzuse.

Totuşi, moartea a cinci oameni la barajul simulat îl intriga în mod deosebit. Era sigur că oamenii lui

controlau toată echipa mercenarilor. Îndoiala pusese stăpânire pe el şi de aceea preferase să nu stea în vehiculul care constituia o ţintă uşoară.

Gândurile îi fură brusc întrerupte de explozia unei grenade pe'versantul colinei de deasupra lui. Un fulger puternic străpunse voalul dantelat de frunze şi flori de migdali.

– La dracu! exclamă Balandin. Cine a fost atins?

– Unitatea Beta, răspunse locotenentul Skoro-hvatov luându-şi căştile de la urechi. Chiar în momentul în care se pregătea să intre în al treilea viraj.

– Pierderile?

– Doi morţi şi un rănit, răspunse el.

Locotenetul îşi duse din nou căştile la urechi, ascultă un moment apoi continuă să comenteze:

– Supravieţuitorii din echipa Beta îl urmăresc pe agresor. E în raza lor vizuală. Acum li se alătură echipa de luptă Alpha.

Balandin tresări violent când auzi a doua explozie de grenadă.

– Vorbeşte! exclamă el nerăbdător.

Locotenentul facu un gest de neputinţă. Nu putea să spună nimic până când nu î se transmiteau informaţiile. Când primi raportul, zâmbetul lumină faţa locotenentului.

– Veşti bune, tovarăşe căpitan, anunţă el. Nici un rănit în urma celei de a doua explozii.

– Au pus mâna pe el?

Skorohvatov schimbă câteva cuvinte cu soldatul care raporta şi zâmbetul i se estompă.

– Nu, nu încă, raportă el. Dar e rănit şi complet încercuit, sunt sigur de asta.

– Celelalte unităţi şi-au ocupat poziţiile?

Locotenentul facu o verificare înainte de a răspunde afirmativ.

– Da, tovarăşe căpitan. Suntem gata să pornim atacul la comanda dumneavoastră.

Balandin aruncă o privire preocupată spre vârful colinei.

Într-un anumit sens, operaţiunea îl dezamăgea. De multă vreme îşi imagina acest moment, aşteptând plăcerea de a-şi vedea victimele zvârcolindu-se în capcana pe care le-o întinsese.

Dar singurele gemete care se auzeau erau cele ale soldaţilor lui răniţi sau care trăgeau să moară.

Poate că Soldaţii lui Barrabas mureau de frică la gândul distrugerii lor apropiate, numai că arătau lucrul ăsta într-un mod cu totul nesatisfăcător.

Acum era inutil să mai întârzie asaltul.

– Dă-le semnalul de atac, ordonă Balandin. Şi echipa mea să fie pregătită de plecare. Vreau să mă aflu la faţa locului imediat ce casa va fi încercuită.

Skorohvatov transmise ordinul.

Şi brusc noaptea fu sfâşiată de răpăitul infernal al armelor automate.

Claude Hayes, cu ochiul lipit de luneta puştii sale de asalt M-16 echipată cu dispozitiv de ascundere a flăcării, scruta peisajul printr-o cavitate a stâncii care îl adăpostea.

– Vezi ceva? întrebă Leona Hatton instalată în spatele lui în întuneric.

Amândoi aşteptau, protejaţi de stâncile mari de pe vârful pe care trebuiau să-l apere.

– Cucu! răspunse el părăsindu-şi poziţia şi aşezându-se direct pe sol, cu arma de-a curmezişul pieptului.

Puşca de asalt era reglată pe foc automat şi piedica era trasă de mai bine de trei ore.

– Ştiu că nu sunt departe, murmură Hayes. Pot să-i aud cum respiră.

– Şi eu, zise Leona. Am impresia că sunt o muscă pe punctul de a fi strivită.

Hayes simţea lucrurile în mod mult mai intens.

De parcă amâdoi s-ar fi aflat singuri pe acoperişul lumii, sau la nivelul zero al unui perimetru de încercări nucleare, dar negrul prefera să nu spună nimic.

Nevoia de a o proteja pe Leona Hatton era mai mare decât pentru oricine altcineva. Era ultima persoană din lume pe care ar fi vrut s-o vadă murind. În cursul lunilor petrecute acolo pentru repararea ruinelor domeniului, Hayes se apropiase de tânăra femeie mai mult decât de toţi ceilalţi membri ai echipei.

Nu numai din cauza izolării, şi nici din cauza unei atracţii sexuale, pe care o îndepărtaseră de comun acord din relaţiile lor. Sexul strica totdeauna o prietenie solidă.

În ciuda originilor total diferite, Hatton şi Hayes aveau multe puncte comune. Amândoi erau singuratici, individualişti, mai puţin interesaţi decât ceilalţi mercenari de plăcerile oferite de sex şi de alcool. Puteau să rămână foarte calmi, închişi în ei şi aveau nevoie de izolarea şi de intimitatea lor.

Erau ataşaţi de membrii echipei mai mult decât de bani.

Misiunile le permiteau să facă să se manifeste partea ascunsă şi contradictorie a naturii lor, transformând mâna vindecătoare a doctorului într-un pumn distrugător şi uneori mortal, autorizându-l pe cel care căuta liniştea interioară să studieze războiul. Toate astea în numele dreptăţii.

– Iar încep, zise Leona, în timp ce la poalele colinei răsuna din nou ţăcănitul armelor automate.

– Acum nu se mai opresc. Ne putem aştepta la vizitatori.

Cu grenadele şi încărcătoarele noi aliniate pe sol la îndemână, mercenarii erau pregătiţi să riposteze.

Prima salvă inamică îi facu să înţeleagă foarte bine derizoriul pregătirilor făcute.

O ploaie de particule metalice proiectate de un lansator de grenade căzu în jurul lor lansată dinspre piscurile opuse. Întreaga lume părea că trăieşte un adevărat coşmar^ tremurând din cauza exploziilor distrugătoare şi asurzitoare.

Cei doi mercenari rămaseră culcaţi la pământ secunde în şir, apoi tirul de baraj încetă la fel de brusc cum începuse. Erau parţial acoperiţi de un amestec de praf şi fragmente de stâncă.

Hayes şi Hatton cam bănuiau ce avea să urmeze. Vor trebui să facă faţă asaltului celor mai buni soldaţi ruşi.

Nu existau decât două treceri sigure spre vârf.

Cea folosită de mercenari, care începea din spatele casei, şi alta, care pornea din direcţia opusă, de la plajă.

Gândul că cei din Speţnaz ocolesc piscul şi vin să-i surprindă pe la spate, folosind primul drum, nu-i

îngrijora. Dimpotrivă, sperau o tentativă de acest gen.

Celălalt drum urma curba unei faleze dantelate în formă de semicerc, apoi urca printre stânci enorme care ofereau o acoperire excelentă agresorilor până la vreo treizeci de metri de vârf. După care se va dezlănţui atacul.

Dacă sovieticii nu începuseră deja ascensiunea, cu siguranţă că o vor face foarte curând, şi asta mai înainte ca efectele primei ofensive să se estompeze.

Claude şi Leona Hatton se ridicară imediat şi-şi reluară locurile.

Hayes petrecuse ultimele ore ale zilei instalându-şi ţăruşii de tir. Efortul îşi va arăta acum roadele.

Dădu ocol unei stânci, îşi aşeză ţeava puştii în 134

crestătura ţăruşului şi deschise focul. În ciuda prafului care se rotea în aer şi a nopţii de cerneală care învăluia domeniul, Hayes ştia că proiectilele răvăşeau zona de acoperire a inamicului.

– Trage-le, Claude! zise Leona. Arată-le că suntem aici!

Negrul goli încărcătorul cu o rafală lungă, facu o rostogolire pentru a reveni în punctul de plecare. Leona plonjă şi ea în locul părăsit de Hayes, îşi sprijini arma în aceeaşi crestătură şi ciurui întunericul din jur în direcţia inamicului ascuns.

Când încărcătorul se goli, Hayes se grăbi s-o ia de la început. În momentul în care-şi schimbau poziţiile, ceva trecu şuierând la mai puţin de un metru pe deasupra capetelor lor.

– La draeu! exclamă Hayes, în timp ce unda de şoc îl lovea peste faţă.

– O adevărată cometă! zise Leona întorcându-se pentru a urmări traiectoria luminoasă a rachetei.

Racheta se autodistruse deasupra văii, într-un fulger strălucitor.

– Ăsta e focul de artificii care-mi place mie, glumi Hayes.

Lăsând de-o parte ironia, cei doi americani ştiau perfect de bine că scăpaseră ca prin urechile acului. Proiectilele urmau o linie dreaptă din punctul de plecare până în punctul de impact.

Traiectoria lor imprecisă, cauzată de faptul că agresorii se aflau mai jos decât mercenarii şi foloseau aruncătoare RPG, nu le permitea să-i nimerească direct pe americanii ambuscaţi. Dar puteau să-i atingă destul de periculos.

Prea puţin impresionat, în ciuda vitezei proiectilelor, Claude îşi reluă imediat poziţia în faţa ţăruşului de tir.

Praful şi fumul se risipiseră.

Ruşii nu se vedeau.

Doar fulgerele produse de armele lor.

Un adevărat staccato.

Un nor de gloanţe se abătu asupra stâncii de jur împrejurul lui. Hayes îşi acoperi ochii cu mâna liberă pentru a se feri de aşchiile de stâncă şi continuă să tragă cu mâna dreaptă.

– Vin? întrebă Leona de după stânca ei.

– De unde să ştiu, doctore? răspunse Hayes strigând printre rafalele lui asurzitoare care se amestecau cu cele ale inamicului.

– E timpul să-i trezim, zise ea luând o grenadă pe care o aruncă în josul colinei.

După cinci secunde, aerul fu sfâşiat de o explozie enormă. Urmă parcă o ezitare, apoi o bucată întreagă de stâncă friabilă se desprinse din faleză rostogolindu-se între piscurile opuse.

– Dumnezeule mare! Ai făcut-o înadins sau nu? întrebă Hayes înmărmurit.

– Nu, recunoscu ea.

Alunecarea de stânci creă o acalmie momentană.

– Veşti proaste, zise Hayes, în timp ce răpăitul puştilor AK răsuna din nou. Tipii nu se lasă!

Abia au avut timp să se pună la adăpost de pe 136

traiectoria focului inamic. Concentrarea dementială de proiectile ruseşti transforma solul în praf şi ţăruşul lui ajunse foarte repede o scobitoare.

– Acum e rândul nostru, zise tânăra femeie trăgând siguranţa altei grenade şi aruncând oul metalic în direcţia soldaţilor, pentru ca apoi să ia imediat altă grenadă.

Hayes o imită fară întârziere şi grenadele explodară succesiv de-a lungul pantei. Totuşi nu se mai produse nici o avalanşă şi armele ruşilor continuară să răpăie ţintuindu-i pe americani la pământ.

– Trebuie să ne mişcăm, zise Leona numărând ultimele trei grenade. Ştii bine că vor rămâne culcaţi acolo unde sunt până când ne vom termina toate grenadele. Trebuie să-i lichidăm cu puştile.

– OK, răspunse Hayes. La doi... Unu...

– Doi! strigă Leona cu arma pregătită.

În momentul în care se ivea din-spatele unei stânci, focul inamicului încetă.

De data asta chiar veneau.

Echipa de întărire oprise şi ea focul, pentru a nu-i lovi pe soldaţii porniţi la asalt. Prin urmare erau foarte aproape unii de alţii.

Un sovietic se ivi brusc dintr-un boschet şi se năpusti în direcţia tinerei femei. Ea nu ezită nici măcar o secundă, îndreptă arma spre el şi înfipse trei gloanţe în pieptul agresorului, care îşi continuă totuşi alergarea.

– Pericol! strigă ea. Are o grenadă în mână!

Ţeava puştii de asalt urcă spre faţa inamicului.

Capul soldatului se transformă într-un terci însângerat, apoi corpul i se prăbuşi peste stânci.

Grenada cu siguranţa trasă îi alunecă încet din mână, gata să ucidă.

– Să ne adăpostim! strigă Hayes.

Explozia îi acoperi cu un strat gros de pământ.

Imediat după aceea, tuşind şi scuipând praful din gură, Leona se ocupă de o altă ţintă.

Un soldat, care se infiltra printre stânci, se apropia trăgând rafală după rafală. Asta era o greşeală din partea lui. N-ar fi trebuit să facă totul în acelaşi timp.

Leona profită ca să-i înfigă două gloanţe în tâmplă. Tipul scăpă din mână arma şi se prăbuşi în ţărână.

Hayes se lăsă în genunchi în spatele liniei formate de stâncile mari pentru a obţine un unghi mai bun de tir asupra inamicului. Reuşi să doboare doi, dar o grenadă se rostogoli oprindu-se în exteriorul adăpostului lor. Unda de şoc îi atinse cu violenţă capul.

– Trebuie să plecăm, zise el după câteva secunde. Trebuie să ne retragem şi să-i înfruntăm de pe

drum. Dacă rămânem aici o s-o mierlim, şi chiar mai repede decât am crede.

– OK, răspunse Leona băgând patru încărcătoare în cămaşă, după ce-şi alimentase arma. Acoperă manevra!

Hayes ridică încet puşca de asalt la nivelul taliei şi trase o rafală lungă în arc de cerc spre partea de sus a stâncilor.

– Înapoi! strigă el încercând să acopere vacarmul.

Leona se grăbi să se adăpostească după prima stâncă mare, nu departe de casă, gata să tragă. Când Hayes porni spre adăpost, tânăra femeie îi asigura acoperirea.

– Haide! strigă Claude luând-o la fugă.

Gloanţele şuierară pe deasupra lor.

Hayes ştia exact unde să se ducă. La aproximativ cincizeci de metri mai jos pe drum, un şir de stânci putea să-i adăpostească foarte bine până când îşi vor trage sufletul.

Auzea paşii precipitaţi ai tinerei femei în spatele lui. Deodată o văzu plonjând înainte, în momentul în care el însuşi încetinea cursa pentru a se adăposti în spatele unei proeminenţe stâncoase.

Atmosfera fu sfâşiată de o explozie răsunătoare însoţită de un fulger intens de lumină. Solul se ridică până la faţa lui, apoi simţi un şoc incredibil.

Simţi brusc că se sufocă.

Nanos se uită la camaradul lui gol cu un aer îngrijorat.

– Te simţi bine? întrebă el.

– Spune direct ce gândeşti.

– Ce?

– Vrei să ştii dacă mai sunt întreg la minte. Nu-i aşa?

– OK, răspunse cu amabilitate grecul. Eşti întreg la minte?

– Cum sunt?

– Nu prea arăţi cu picioarele pe pământ.

– Bine spus, încuviinţă Billy. De fapt, am fost pe punctul de a mă ţicni. Am vorbit cu gândacii de bucătărie, cu oamenii de ceaţă. Iar la urmă, căcănarii ăştia de comunişti se pregăteau să-mi taie capul şi să vi-l trimită pe o tavă.

– Ce roman mişto ar fi ieşit.

– Vorbesc serios.

– Mda, şi eu la fel.

– Ai omorât ceva până când am venit eu?

– Da, câţiva. Pot să-ţi pun o întrebare?

Indianul încuviinţă dând din cap.

– În legătură cu ţinuta ta. Ai pierdut toate hanţele sau te antrenai pentru nudism la Moscova?

– Ştiu unde-mi sunt hainele şi nu sunt nudist.

– Chank e de cealaltă parte a dormitorului comun, îl anunţă Alex. I-ar face mare plăcere să te vadă. Haide să-i tragem o sperietură.

– Te duci după el şi-l aduci aici.

– Bineînţeles, Billy, cum vrei tu, răspunse grecul. Numai stai aici până când mă întorc. Să ştii, bătrâne, că-ini pare al naibii de bine că-ţi văd din nou moaca pocită.

După care, Nanos dădu ocol construcţiei, crăpă uşa din spate şi zise încetişor:

– Hei, Chank! Fă-te-ncoace.

Eschimosul apăru din întuneric.

– Ce este? întrebă el punând la umăr puşca de asalt.

– Am o mare surpriză pentru tine. Hai, vino.

Nanos îi lacu semn pilotului să se apropie şi amândoi dădură colţul clădirii. Grecul se opri brusc.

– Unde s~a dus? zise Alex înciudat. MiTa spus că mă va aştepta.

Chank îşi frecă fruntea lată.

– Cine să se ducă? Despre cine vorbeşti?

– De Billy II, răspunse Nanos. Era acolo unde stai tu acum. Nu sunt nici două minute de-atunci.

– Starfoot?

– Mda, şi era în pielea goală.

Eschimosul îşi încruntă sprâncenele.

– Ascultă, Alex. De două zile stăm la pândă fară să închidem un ochi. Unui tip care nu şi-a primit doza lui de somn i se pot întâmpla lucruri ciudate.

– L-am văzut. Era gol. Ticălosul ăsta face înadins ca să zici că m-am ţicnit. La dracu! E pe-aici pe undeva în costumul lui Adam.

– Mda, Alex, de acord cu tine. Ar trebui să te duci înăuntru şi să te odihneşti puţin. Te trezesc eu dacă se strică treaba.

Brusc, la poalele colinei, răsună explozia violentă a unei grenade.

– Pe căcăciosul ăla de drum! exclamă Chank arătând spre flash-ul provocat de detunătură.

Nanos luă imediat puşca în mână. Explozia se produsese nu numai pe drum, ci şi foarte aproape de poziţia lor.

Când răsună şi a doua explozie, cei doi mercenari se aflau deja la posturile lor de la capetele construcţiei.

Grecul se străduia să uite de Starfoot. Era totuşi dificil să scape de o halucinaţie înaltă de aproape doi metri. Îi era necaz că nu-i atinsese braţul sau altă parte a corpului ca să vadă dacă e real. Doamne sfinte! Ce-i zisese Billy despre gândaci? Vorbise cu nişte gândaci? Cu siguranţă că avea nevoie de somn, aşa cum îi spusese Dayo.

Scrută întunericul din jur. Oare chiar se preumbla un indian prin împrejurimi?

Ceva mişcă de-a lungul zidului de susţinere al terasei. Nanos urmări silueta cu ţeava armei.

„Să nu fie Starfoot, îşi zise el, să nu fie ţăcănitul ăla."

O flacără ţâşni în direcţia lui. O puşcă de asalt răpăi şi un nor de gloanţe îi atinse uşor faţa şi lovi pietrele faţadei clădirii pe care o păzea.

Alex sări înapoi, se lipi cu burta de pământ şi-şi împinse arma lângă colţul zidului în căutarea unei eventuale ţinte.

Descoperi mai multe.

Trei soldaţi escaladau zidul terasei.

Alex reglă puşca pe foc automat, apăsă pe trăgaci şi arma îi bombardă frenetic pe asediatori. După zgomotul caracteristic al gloanţelor care pătrund în carne, Nanos ştiu că doi agresori fuseseră nimeriţi. Al treilea tip se întoarse la adăpost în spatele palisadei.

Păstrând aceeaşi direcţie de tragere, de-a lungul zidului, în locul unde plonjase inamicul, grecul aşteptă cu răbdare.

O siluetă apăru din nou, chiar în mijlocul axei sale de tir. O uşoară apăsare pe trăgaci şi individul fu transformat în sită.

Alte gloanţe loviră zidăria lângă el. Câteva bucăţi de piatră îi căzură în ploaie pe ceafa. Se rostogoli în partea din spate a dormitorului-comun. În partea opusă a clădirii, o puşcă de asalt M-16 trăgea cu furie. Dayo era şi el ocupat.

Deodată pământul şi construcţia începură să tremure.

Al doilea atac inamic sfâşie din nou atmosfera, apoi al treilea.

Cu nasul în pământ, grecul îşi protejă capul cu braţele.

Vechile ziduri ale clădirii începură să se desprindă, cimentul se crăpa în toate părţile. Blocuri enorme de piatră alunecau în interior.

Cealaltă extremitate a clădirii mai încasă alte două agresiuni identice şi acoperişul se prăbuşi pe măsură ce zidurile se năruiau.

Nanos goli restul încărcătorului în direcţia zidului terasei, ştiind perfect de bine că nu va nimeri pe nimeni, dar nu voia decât să-i dea câteva clipe de lucru adversarului.

Apoi puse alt încărcător, se întoarse şi o luă la fugă cât putu de repede în spatele clădirii.

Postul pe care-l ocupa Dayo nu mai era decât o grămadă de pietre şi mortar din care ieşea praf.

– Haide, bătrâne, nu te prosti, murmură Hayes încetişor, dând la o parte câteva bucăţi din acoperişul căzut.

În timp ce se străduia să-şi găsească prietenul printre dărâmături, gloanţele continuară să-i şuiere pe deasupra capului.

– Chank, trebuie să mă ajuţi, zise el. Unde eşti?

Deodată descoperi o mână ieşind dintre două blocuri de piatră.

– Te voi scoate de-acolo, zise el, dând la o parte cu frenezie dărâmăturile pentru a elibera torsul prietenului său.

Faţa bronzată a lui Dayo era acum albă ca creta, avea ochii închişi şi părea că nu mai respiră.

Nanos îşi puse urechea pe pieptul lui, căutând bătăile inimii care dispăruseră, ca şi pulsul.

bătăile inimii care dispăruseră, ca şi pulsul.

Atunci zări nişte pantaloni în iarbă, la patru-cinci metri de locul unde se afla.

Alex se ridică şi se duse spre pantaloni, fără să bage în seamă gloanţele care şuierau pe lângă el.

În interiorul pantalonilor erau două picioare, dar şi şolduri, partea de jos a unui corp până la mijloc. Tot ce mai rămăsese din Chank Dayo.

Barrabas alerga ca un apucat, nu ca să scape de urmăritori, ci ca să câştige timp şi spaţiu pentru a acţiona.

Într-o cursă normală pe un teren plat, mercenarul n-ar fi avut nici o şansă în faţa soldaţilor, mai tineri şi antrenaţi în acest gen de acţiune.

Totuşi, traiectoria lui şerpuia cu rapiditate prin labirintul de pomi şi de terase.

Drumul lui era jalonat de numeroase pericole invizibile! Gropile parţial acoperite, conductele de apă neîngropate, tot felul de unelte...

Toate astea făceau parcursul foarte interesant.

Barrabas percepu zgomotul unei căderi în spatele lui chiar în momentul în care lua viteză. Cineva se împiedicase.

Când ajunse în spaţiul dorit, mercenarul se opri şi se întoarse, ţinând revolverul cu ambele mâini.

Dorea din toată inima ca un soldat să fie mult mai rapid decât ceilalţi.

Dorinţa îi fu împlinită. Un tip îmbrăcat în negru venea după el în fuga mare.

Surprins, soldatul încercă să se arunce într-o parte, crezând poate că va avea timp să se ghemuiasă, să se rostogolească şi să se ridice pentru a trage.

Barrabas cunoştea figura. Când rusul îşi efectua mişcarea, mercenarul îi trase ufi glonţ în şale, care-l lipi pe soldat cu faţa la pământ.

Barrabas se apropie de soldat, îi dădu lovitura de graţie trăgându-i două gloanţe în cap şi se puse pe treabă.

Apucă cadavrul de centură, îl trase după el şi îl sprijini de zidul terasei cu picioarele depărtate. Înainte de a pleca, Nile luă o grenadă, îi scoase siguranţa şi o puse cu grijă în mâna cadavrului. Strânse bine degetele mortului peste clapa de declanşare astfel încât grenada să nu explodeze prematur şi vârî totul sub coapsa defunctului.

Operaţiunea îi luă doar câteva secunde.

Până când echipa ruşilor îl ajunse din urmă pe cel mai bun alergător al ei, Barrabas se afla deja la nivelul următor, pe zidul noii terase.

– Ai-ai-ai! exclamă el printre mâinile făcute goarnă la gură, pentru a îndrepta sunetul spre soldatul mort.

Ceilalţi se apropiau încet, cu prudenţă.

Barrabas se văită din nou.

Unul dintre soldaţi se lăsă în genunchi lângă camaradul său şi-i scutură scurt braţul, eliberând mâna care ţinea strânsă grenada.

Barrabas se îndepărtă imediat pentru a se pune la adăpost.

Oul de oţel alunecă încetişor în întuneric. Chiar dacă şi-ar fi dat seama de pericol, soldaţii n-ar mai fi putut acum să scape.

Cei patru tipi aplecaţi peste cadavrul camaradului lor se treziră proiectaţi în toate părţile de puterea exploziei. Schijele de metal incandescent propulsate de detonaţie le intrară în corp, ciuruindu-le faţa şi transformându-i în păpuşi dezarticulate.

Barrabas se sculă în picioare şi se depărtă. După - câţiva metri se uită la ceas, apoi porni mai departe în direcţia poziţiei pe care o ocupa O'Toole.

Ajunse în poziţie, se ascunse în spatele unui copac tăiat şi-l aşteptă pe irlandez care nu se vedea nicăieri. Noaptea, plină de strigăte, de explozii şi împuşcături, făcea aşteptarea să pară lungă şi cu atât mai angoasantă.

Nile se mai uită încă o dată la ceas. Poate că O'Toole fusese împuşcat. Nu obişnuia să întârzie la acest gen de întâlniri.

„Haide, Liam, zise în gândul lui mercenarul, mişcă-te odată!"

*

* *

Pentru O'Toole era mai uşor de zis decât de făcut.

Ascuns într-o conductă subterană veche de câteva secole, mişcările lui erau limitate din cauza spaţiului îngust al ascunzătorii sale. şi de rana de la umăr care-l durea la cel mai mic gest.

Prin perdeaua de muşchi şi de buruieni care acoperea deschizătura conductei de scurgere, Liam zărea siluetele oamenilor care scotoceau împrejurimile.

Soldaţi din Speţnaz!

De câteva minute, ruşii încercau să se ţină după urma de sânge lăsată de rană. Printr-un noroc incredibil, impactul glonţului sovietic îl făcuse să cadă la mai puţin de trei metri de intrarea în conductă şi nu avusese altă soluţie decât să se strecoare în ea înainte de sosirea urmăritorilor.

Dar adăpostul se transformase în curând într-o capcană mortală.

Stând cu Beretta 92-SB în mână. gata să tragă, nu însemna că ar fi avut vreo şansă de scăpare dacă ruşii s-ar fi hotărât să arunce o privire în conductă, dar i-ar fi oferit ocazia să părăsească această lume în stil frumos.

Rana, situată în partea de sus a omoplatului, nu sângera abundent, dar i se părea că întreg braţul se transformase într-o bucată de lemn, cu excepţia momentelor când îl mi-şca accidental. În acest caz trebuia să strângă tare din dinţi ca să nu urle de durere. Era clar că glonţul rupsese ceva în umăr.

Un soldat se profilă la câţiva metri de el, în raza lui vizuală, se lăsă pe vine, atinse pământu. cu două degete şi le ridică spre faţă înainte de a-şi striga camarazii. După ce se strânseră cu toţii, tipul se ridică şi arătă o urmă pe sol în direcţia gurii de scurgere.

Imediat avu loc scotocirea minuţioasă a tufişurilor.

Liam se refugie cât putu de adânc în ascunzătoare, până când atinse cu picioarele un obstacol.

Nu se depărtase mai mult de un metru de deschizătură şi ştia că nu era destul. Intrarea conductei va atrage mai devreme sau mai târziu atenţia inamicului care, atunci când va da el, va prefera să o distrugă cu grenada decât să rişte o explorare şi eventual pierderi de partea lor.

O'Toole ridică ţeava armei cu un gest stângaci. Nu-l deranja deloc dacă nu trăgea cu mâna dreaptă. Nu era nevoie de mare fineţe. Primul cap care apărea în deschizătură era condamnat să primească o doză bună de plumbi.

Totuşi nu apăru nici un cap. În schimb, toate picioarele dispărură din faţa deschizăturii.

– Dumnezeule mare! murmură Liam.

Nu era semn bun. Cu siguranţă că soldaţii descoperiseră conducta şi se distanţau.

Liam O'Toole, american de origine irlandeză, obişnuit cu viaţa dură, nu era genul de om care să izbucnească în hohote în ultimele secunde ale vieţii sale terestre, nici să ceară iertare pentru nenumăratele păcate făptuite.

Lungit pe burtă, Liam îşi omora mintea în căutarea unei soluţii, dacă nu să câştige, cel puţin să tragă după el cât mai mulţi adversari.

Cu siguranţă că ruşii vor folosi o grenadă pentru a-l termina. Vor faee în aşa fel încât s-o arunce cât mai adânc în adăpostul său.

Ăsta era răspunsul pe care-l căuta.

Dacă grenada nu reuşea să pătrundă în conductă, ar fi avut o şansă palidă de scăpare. Asta însemna că trebuia să facă pe portarul de fotbal.

Roşcovanul se târî până la intrarea conductei, apoi se împinse în braţul valid pentru a se ridica şi a umple cât mai mult spaţiu cu corpul.

Nu avu mult de aşteptat pentru a-şi testa mijlocul 150

de apărare. Un obiect tare îl lovi în stomac apoi căzu în faţa lui. Liam îl apucă imediat şi-l aruncă afară.

Când grenada făcu explozie, o secundă mai târziu, bucăţi de metal ţâşniră în faţa deschizăturii fară să pătrundă înăuntru, şi auzi ţipătul de durere care urmă suflului violent al deflagraţiei. Cel puţin un soldat fusese atins.

Cineva strigă câteva ordine, apoi o a doua grenadă îl lovi de data asta în piept înainte de a cădea în faţa lui. Irlandezul abia avu timp să plonjeze şi s-o mătură cu dosul palmei. Grenada nu se rostogoli prea departe şi Liam se întoarse la adăpost cu o zecime de secundă înaintea exploziei.

„Mult prea aproape", îşi zise el scuturându-şi capul pentru a scăpa de fumul care-i năpădise faţa.

Unul din soldaţi îl văzuse executându-şi numărul, începu să tragă în direcţia lui, obligându-l să se culce pe burtă. Gloanţele şuierară în jurul lui, înfigându-se în pământ şi hârjâind pereţii conductei.

Liam ridică imediat ţeava armei şi trimise câteva gloanţe spre soldat. În spaţiul acela închis, detunăturile pistolului automat îl asurziră complet.

După opt gloanţe facu o pauză, încărcă şi aşteptă. Urechile, ca şi braţul îi deveniseră de lemn.

Urmă apoi un foc susţinut. Dar el nu percepu nici un sunet, zărind doar flăcările scurte de la capătul ţevilor, însă nici un glonţ nu atinse poziţia lui. Dacă

trăgeau în el, asta însemna că avea de-a face cu cei mai proşti ţintaşi din lume.

Şi Liam se gândi mai departe.

Dacă nu trăgeau în el, atunci însemna că vizau alt mercenar. Prin urmare cineva îi venea în ajutor.

Barrabas!

Colonelul aşteptase mai întâi la punctul de întâlnire, apoi venise să vadă ce se petrecea.

O'Toole avansă câţiva centimetri ca să vadă mai bine.

Ceea ce văzu nu avea nici un sens pentru el. Soldaţii ruşi trăgeau cu furie în toate direcţiile de parcă ar fi încercat să lovească o ţintă care evolua cu atâta rapiditate încât nu reuşeau s-o atingă.

Abia dacă putu să distingă o siluetă printre fulgerele galbene şi roşii pe care le scoteau armele inamicului.

Umbra unei umbre. Treptat, flash-urile dispărură unul câte unul.

Deodată, un soldat se prăbuşi pe spate, chiar în faţa intrării conductei de scurgere.

Mai înainte ca Liam să poată ochi şi trage, corpul inconştient dispăruse din câmpul său vizual. Doar pentru o secundă. Soldatul se prăbuşi a doua oară. După unghiul anormal pe care-l forma gâtul său, O'Toole ştiu că era mort.

O pereche de picioare goale şi bronzate apăru între cadavru şi deschizătura conductei.

– La dracu! murmură irlandezul ridicând ochii şi văzând că era într-adevăr vorba de nişte picioare goale.

– Haide, O'Toole, nu te hotărăşti odată să ieşi afară din gaură? zise o voce cunoscută.

Suflul grenadei o opri pe Leona Hatton în plină cursă, aruncând-o la pământ. O ploaie de pietre strivite de explozie căzu asupra ei.

Când se ridică şi privi în spate peste umăr, văzu că stânca proeminentă dispăruse.

– Hayes! Hayes! strigă ea în întuneric.

Şi el dispăruse.

Iar soldaţii se apropiau periculos.

Gloanţe de calibrul 5,45 mm atinseră resturile de stâncă, înfigându-se în pământ la picioarele ei.

– Ticăloşilor! strigă ea punând arma în şold şi trăgând cu furie înjur.

Dar trasul orbeşte n-o satisfăcea. Plină de furie, tânăra femeie voia să-şi vadă duşmanii împănaţi de gloanţe, tresărind şi prăbuşindu-se seceraţi de rafalele ei.

Insă nu era ceva realizabil. Cel puţin deocamdată. Avea nevoie de o acoperire din spatele căreia să poată trage fară să fie atinsă.

Schimbă încărcătorul gol cu altul nou şi o luă la 153

fugă spre singurul punct de apărare la care putea ajunge. Toată atenţia i se îndreptă asupra potecii plină cu bucăţi de stâncă friabilă. Soldaţii o urmăreau de aproape, aşa că cea mai mică poticneală însemna moartea.

Gloanţele încă îi mai şuierau pe deasupra capului când se aruncă la adăpostul unei stânci.

În spatele ei, din străfundul văii, zgomotele luptei erau repercutate de colină. Răpăituri de arme automate şi explozii de grenade.

Forţa Speţnaz îşi arăta toate talentele, aşa cum presupuseseră şi ei. Dacă erau capabili să-i strângă

pe Soldaţii lui Barrabas într-un loc precis, atunci aveau şi posibilitatea de a-i şterge pe toţi de pe suprafaţa pământului.

Iar acest loc se nimerise să fie Ca'n Hatton.

Leona se gândea la explozibilul pe care Beck îl instalase în interiorul vechii case, după cum îi ordonase Barrabas.

Simţi un nod dureros în gât. Ce sfârşit pentru visul tatălui său!

Lichidarea totală.

Scoase capătul ţevii de după stâncă şi trase o rafală scurtă înainte de a se trage iar la adăpost. O ploaie de gloanţe lovi imediat stânca la mai puţin de un metru de poziţia ei.

Unitatea de atac a ruşilor se regrupase deja în întuneric. Soldaţii care mânuiau lansatoarele de grenade se alăturaseră şi ei forţei principale, ocupându-se de ţintuirea inamicul pe loc.

Hayes avusese dreptate. Poziţia putea fi apărată, dar de două persoane, nu de una. Dacă Claude ar mai fi fost alături de ea, ar fi putut să le arate inamicului de ce erau ei în stare. Dar singură nu avea nici o speranţă.

Cu toate astea, tânăra femeie se deplasă din nou spre o altă deschizătură în stâncă şi trase din nou în adversar. Răspunsul veni atât de prompt şi cu o intensitate atât de mare încât Leona trebui să se adăpostească fară să poată acţiona.

– La dracu! exclamă ea frustrată şi furioasă, înfigând cu furie patul armei în praf.

Trebuia să plece de-acolo neîntârziat. Altfel ruşii ar fi lichidat-o.

Părăsindu-şi postul, tânăra femeie le-ar fi dat totuşi sovieticilor posibilitatea să bombardeze casa. Ar fi avut în sfârşit controlul asupra înălţimilor şi asupra ţintei.

Leona plonjă din nou în spărtură şi mitralie întunericul, măturând un spaţiu cât mai mare până când goli încărcătorul. Dar avea prea multe puncte de acoperit, prea multe puşti îndreptate împotriva ei.

Gloanţele şuierau în jurul ei, muşcând din stâncă şi înfigându-se în pământ. Apoi, brusc, un glonţ o nimeri în braţul drept. Strânse din dinţi din cauza durerii. Senzaţia de sfâşiere de la nivelul cotului o înspăimântă. Trebuia să vadă rana.

Puse puşca jos, scose din combinezonul de luptă o lanternă mică şi lumină scurt rana. Îşi dădu seama că era mai puţin importantă decât părea. Glonţul trecuse prin partea de sus a braţului, intrând în carnea de sub cot.

Deocamdată nu murea din cauza asta. Puse repede lanterna la locul ei şi încărca din nou arma.

În faţa ei, inamicul oprise focul. Soldaţii porniseră la asalt.

Leona nu avea de ales. Acum trebuia să se retragă, nu ca să scape de moarte, ci pentru a ajunge la o poziţie care să-i permită să se mişte mult mai liber.

Cel puţin câţiva soldaţi vor plăti pentru moartea lui Claude. Era de ajuns să-i atragă pe cărare până la rezervor, unde se va ascunde.

Pregăti ultima grenadă şi o aruncă asupra unui adversar invizibil dar din ce în ce mai prezent.

Când grenada facu explozie, Leona se rostogolise deja într-o parte, depăşise şirul de stânci şi alerga spre poalele colinei, făcând slalom printre obstacole.

Drumul se transformă rapid într-o potecă stâncoasă de cincizeci de centimetri, pe care ar fi putut foarte uşor s-o coboare cu ochii închişi, deoarece îi cunoştea toate cotiturile şi fiecare porţiune înşelătoare unde stânca friabilă şi un pas greşit puteau să însemne o cădere de câţiva metri.

Ăsta era avantajul ei. Urmăritorii nu vor fi în stare să-şi păstreze yiteza fără să se rostogolească, iar fiecare secundă câştigată i-ar fi lăsat mai mult timp pentru a ocupa poziţia deasupra zonei de tragere.

Leona se opri gâfâind, în locul unde poteca se îndepărta de faleza abruptă pentru a ocoli rezervorul. Rezervorul de apă era practic tot atât de vechi cât casa.

Construcţia lui pornise de la o cavitate naturală aflată pe flancul muntelui, şi ea permitea să se recupereze apa de ploaie care se scurgea de pe pantele înalte precum şi apele de izvor care se infiltrau prin fundaţia stâncoasă.

Forma bazinului era foarte neregulată din cauza reliefului muntelui în care era construit. Latura cea mai lungă, cu faţa la vale, avea douăzeci şi cinci de metri iar adâncimea cea mai mare nu atingea o treime din această dimensiune.

Leona părăsi cărarea şi facu la dreapta, mergând pe lângă perimetrul interior al rezervorului, parcurgând cu rapiditate pereţii pietroşi până la marginea din spate sprijinită de munte.

Escaladă panta stâncoasă până când ajunse la o înălţime suficientă pentru a putea controla mişcările de pe potecă şi din jurul bazinului.

Atâta timp cât o vor ţine muniţiile.

„Sper că ceilalţi se descurcă mai bine decât mine", îşi zise ea ascultând exploziile şi răpăitul armelor automate din vale.

Ruşii îşi făcură apariţia destul de repede.

Lee aşteptă cu răbdare să se îndepărteze de faleză, observând umbra corpurilor lor desenată de lumina formelor pe versantul opus la văii. Îşi centră linia de ochire pe cel care mergea în frunte şi, cu ochii bine deschişi pentru a vedea sosirea fiecărui om, aşteptă. Când grupul de soldaţi se opri, Leona îşi declanşă atacul cu o furie dezlănţuită.

Trase foc cu foc, hotărâtă să nu risipească muniţiile pe care le mai avea. Ca la un stand de tir, tânăra femeie trebuia să doboare şirul de ţinte în mişcare.

Primul soldat pe care-l lovi căzu în patru labe, trăznit parcă de o măciucă, dădu drumul la armă şi se prăbuşi pe marginea bazinului. Leona nu băgă în seamă detaliile macabre. Pentru ea nu conta decât moartea inamicului.

Tânăra femeie schimbă unghiul de tir spre cea de a doua ţintă şi apăsă pe trăgaci. Noua victimă tresări apoi se rostogoli în gol de-a lungul versantului colinei.

Acum elementul de surpriză se estompase.

Restul echipei se întoarse din drum. Patru oameni care începură să alerge din toate puterile. Puşca de asalt M-16 îl urmări pe cel rămas în urmă şi nu-l iertă.

Nu mai erau decât trei, dar replicau cu sălbăticie şi alergau din nou.

Replica adversarului n-o interesa. Leona voia să-i lichideze pe toţi.

Leona Hatton trase din nou în următorul om din coadă. Tipul urlă şi căzu mort în bazin.

Totuşi, ultimii doi putură să ajungă teferi la adăpostul falezei.

Leona inspiră profund, şi ţinu aerul în plămâni câteva secunde înainte de a-l elibera domol. Furia şi tensiunea nu dispăruseră. Fusese pe punctul de a-i lichida pe toţi!

Acum, deşi numărul lor fusese considerabil redus, va fi mai greu să-i omoare. Dacă hotărau să se retragă, ea nu putea să-i urmărească. În caz contrar, Leona avea şanse să obţină scorul maxim. Nu folosise decât şase gloanţe pentru patru oameni. Mai avea încă destule gloanţe.

Ruşii reîncepură să escaladeze versantul muntelui protejându-se cu un foc de baraj furios.

Leona replică, dar nu-şi putu menţine poziţia mai 158

mult de două secunde. Gloanţele şuierau prin aer atât de aproape de urechile ei încât putea să simtă curentul pe care-l provocau.

Trebuia să se mişte dacă voia să nu rămână fară cap.

Cei doi supravieţuitori lucrau în tandem. Unul trăgea în timp ce altul localiza poziţia tinerei femei după flacăra de la gura ţevii. Când ea se retrăgea, atacanţii înaintau. Jocul ăsta ar fi putut să dureze toată noaptea. Numai că Leona ducea lipsă de muniţii.

Câteva pietre alunecară de-a lungul pantei. Pietre deplasate de încălţările ruşilor. Inamicul se apropia.

Leona se pregătea să se retragă când surparea de pietre se intensifică brusc. Soldatul provocase o mică avalanşă derapând de-a lungul versantului, oferind tinerei femei ocazia pe care o aştepta. Un nor de gloanţe îl străpunse pe vânătorul devenit vânat.

Leona plonjă imediat în spatele unei stânci, chiar la timp pentru a evita replica ultimului soldat.

Acum, pumnalul ei de comando îi era mai util decât puşca de asalt rămasă fară gloanţe. Cunoaşterea perfectă a terenului şi întunericul constituiau pentru ea două avantaje pe care le putea folosi pentru a-l surprinde pe inamic, dacă nu pe la spate, cel puţin din flanc.

Ascultă un moment mişcările adversarului său şi percepu un clic deosebit. Celălalt îşi reîncărcase arma. Zgomotul provenea din stânga ei.

Cu pumnalul în mână, Leona continuă escaladarea colinei, descriind un arc de cerc pentru a-şi ocoli prada şi a ajunge în spatele ei, oprindu-se la fiecare douăzeci de secunde, pentru a verifica tot timpul poziţia sovieticului. În timpul în care ea ajunse de la rezervor la potecă, soldatul ajunsese la marginea acesteia.

În sfârşit intrau în contact. Sovieticul era cu spatele la ea. Tocmai ridicase mâna să-l lovească când, avertizat probabil de instinct, tipul se întoarse brusc şi, cu o detentă incredibilă, blocă pumnalul cu o lovitură violentă aplicată cu patul armei, pe care o prelungi spre bărbia tinerei femei.

Leona văzu mişcarea parcă cu încetinitorul, dar nu putu să facă nimic pentru a o evita.

În capul ei explodă o lumină albă, apoi genunchii i se îndoiră.

Leona îşi recăpătă imediat cunoştinţa, trezită de apa rezervorului în care căzuse. Nu rămase singură prea multă vreme. Soldatul sărise în spatele ei şi amândoi urcară la suprafaţa apei în acelaşi moment, agăţaţi unul de altul.

Abia în acel moment îşi dădu seama Leona că se lupta cu o femeie.

Claude Hayes zăcea nemişcat cu faţa la pământ. Greutatea strivitoare a blocurilor de piatră împrăştiate pe spatele lui îi făceau respiraţia lentă şi dureroasă.

Auzi câţiva soldaţi alergând pe drum în direcţia sa. Dacă i-ar fi zărit o parte cât de mică din corp, ar fi fost pierdut.

Bucăţile de piatră care îl acopereau nu-i permiteau să se mişte cu rapiditate. În timp ce ar fi încercat să se debaraseze de ele, ruşii l-ar fi lichidat fără ezitare cu un glonţ în spate sau în cap.

Aşteptă un timp după trecerea lor înainte de a face cel mai mic gest, apoi încercă în sfârşit să se elibereze. Reuşi să-şi scoată capul şi astfel putu să respire mai bine. Apoi, împingând cu amândouă mâinile, reuşi să-şi elibereze pieptul şi picioarele.

Hayes îşi recuperă puşca de asalt, o scutură de praful care o acoperea şi privi cu atenţie spre baza colinei.

O parte din soldaţi o urmăreau pe Leona Hatton în timp ce alţii stăteau în poziţie deasupra Casei Hatton cu aruncătoarele de grenade. Din păcate,

trebuia s-o lase pe Leona să se descurce singură şi să reia controlul înălţimilor mai înainte ca ploaia de grenade să demoleze complet casa.

Negrul scuipă praful din gură şi începu să urce spre vârful colinei, ocolind-o prin spate pentru a-i putea surprinde pe noii ocupanţi.

Îi zărea pe toţi. Soldaţii stăteau cu spatele la el. Nici o santinelă nu supraveghea locul acela pentru a se opune unui eventual contraatac. Convingerea că toţi mercenarii erau sub controlul lor îi facea prea încrezători şi inconştienţi de primejdia care îi ameninţa. De altfel, în trei, ruşii nu puteau să supravegheze inamicul şi în acelaşi timp să bombardeze casa.

În momentul în care Hayes îşi încărcă puşca de asalt, unul din soldaţi trase o rachetă în direcţia casei.

Hayes îşi promise că va fi prima şi ultima lor tragere.

Negrul apăsă pe trăgaci şi rafala armei sale transformă capul primei ţinte într-un terci gros şi însângerat.

Ceilalţi doi îşi aruncară lansatoarele şi plonjară spre arme pentru a se adapta situaţiei.

Hayes continua să avanseze.

Îşi îndreptă arma spre soldatul cel mai apropiat şi apăsă uşor pe trăgaci. Rusul nu avu timp să-şi ridice arma căci sfârşi cu gâtul tăiat de o linie de gloanţe fierbinţi.

Ultimul soldat se târî frenetic spre un bloc mare de stâncă. Tentativă inutilă! Hayes facu un salt spre stîncă şi trase o întreagă rafală în capul tipului cuprins de panică.

Colina era din nou în mâna Soldaţilor lui Barrabas.

Totuşi Hayes nu avea timp să savureze această victorie.

Răpăitul unei arme automate răsuna de pe potecă în direcţia rezervorului. Leona Hatton rezista asediului. Claude aruncă încărcătorul gol al puştii de asalt M-16 şi-l înlocui cu altul nou.

*

* *

Leona lupta cu puternica ei adversară, trăgând cu putere aer în plămâni la suprafaţa apei.

Nu-i venea să creadă. Corpul adversarului ei feminin era clădit ca cel al unui bărbat, iar acea femeie soldat părea înzestrată cu o vitalitate uluitoare şi cu o rezistenţă inimaginabilă.

Rusoaica scufundă încă o dată capul adversarei în apa rece ca gheaţa.

Rezultatul luptei se întrevedea cu uşurinţă.

Cea mai puternică va învinge, cea mai slabă va muri înecată.

Leona nu se lăsă nici o clipă cuprinsă de panică, chiar şi atunci când puterile începură s-o părăsească.

Se relaxă total înainte de a lovi cu pumnul drept, ca un arc care se comprimă brusc. Pe uscat şi împotriva unui adversar mai prost echipat, lovitura ar fi pus imediat capăt luptei. Dar înfruntarea avea loc într-un mediu acvatic. Apa neutralizase o parte a şocului, iar rusoaica purta şi o vestă antiglonţ...

Trebuia să procedeze altfel sau să accepte să moară.

Se prinse din nou de gâtul adversarei, cu plămânii aproape goliţi de oxigen. Dacă o lovitură de pumn

nu o putea ajuta, singura speranţă îi rămânea apăsarea pe carotidă.

Dar rusoaica îi anticipă irfişcarea şi se prinse cu picioarele de torsul Leonei, care intră şi mai la fund în apă. Presiunea strivitoare care-i apăsa pieptul aproape că o tăcu să-şi piardă cunoştinţa.

Totuşi luptă împotriva valului de întuneric care o invada şi-şi eliberă mâna dreaptă cu care căută coapsa femeii soldat. Găsi imediat centrul nervos şi apăsă violent cu degetele ţepene.

Auzi, înăbuşit de apă, ţipătul adversarei sale care imediat slăbi strânsoarea, permiţându-i să se elibereze, apoi să treacă pe sub corpul ei pentru a ieşi la suprafaţă ocolindu-şi adversara.

Ajunse la aer liber şi-şi umplu plămânii cu oxigen.

În acelaşi timp auzi pe cineva strigând de pe poteca de deasupra rezervorului. Leona nu înţelese cuvintele dar recunoscu vocea lui Claude.

Era Claude!

– Ţintă! strigă el din nou.

Tânăra femeie înţelese brusc.

Rusoaica, care ieşise şi ea la suprafaţă, se întoarse în apă pentru a o înfrunta.

Leona înotă pentru a se depărta cu câţiva metri de adversara ei. Străduindu-se să fie calmă, tânăra femeie scoase din combinezonul de luptă lanterna etanşă, lanternă care lăcea parte din echipamentul ei. Apoi apăsă pe butonul de contact. Faţa rusoaicei fu scăldată instantaneu de o lumină intensă. Adversara strânse din ochi ca să scape de strălucirea galbenă.

După aceea totul se petrecu ca într-un vis.

Lovitura porni dintr-un punct de sus. Capul sergentului Ilin căzu într~o parte, tot corpul i se încordă apoi braţele întinse spre Leona se agitară violent. În lumina lanternei, sângele care-i ţâşnea din tâmpla dreaptă părea negru. În clipa următoare cadavrul dispărea în adâncurile bazinului.

Leona înotă cu greutate până la marginea bazinului unde rămase agăţată până când Hayes o ajută să iasă din apă, Leona nu-şi putea stăpâni tremuratul.

Claude o puse pe picioare şi o lipi de el, fricţionându-i trupul.

– Dumnezeule, eşti complet îngheţată! constată el.

Căldura corpului său o ajută pe tânăra femeie să se încălzească. După câteva minute dinţii nu-i mai clănţăneau şi ritmul inimii redevenise normal.

– Acum mă simt bine, zise ea bătându-l prieteneşte pe umăr.

Hayes îi dădu drumul din braţe apoi îşi scoase cămaşa.

– Ce faci? întrebă ea.

– Pune asta pe tine, îi răspunse el.

– Nu, e...

– N-avem timp de discuţii, îi tăie el vorba. Şi apoi n-ai să fii în stare să tragi drept dacă tremuri ca frunza în vânt.

Leona îmbrăcă cămaşa şi suflecă mânecile mult prea lungi.

Hayes îi întinse arma lui iar el luă o puşcă de asalt AK de la unul din soldaţii morţi.

– Trebuie să coborâm, zise el cu o voce gravă, ceilalţi au nevoie de noi.

Negrul o porni imediat la fugă pe cărare cu Leona Hatton în urma lui.

Nate Beck răsuci extremităţile firelor de aprindere ale încărcăturii explozive şi parcurse cu un pas rapid culoarul central de la Ca'n Hatton, urmărind firul dublu ascuns de-a lungul plintei zidului până la capăt: bucătăria casei.

Afară bătălia era în toi, apropiindu-se cu fiecare minut de clădirea principală.

Beck se străduia să uite de ea. Degeaba dorise el să lupte alături de mercenari, pentru că misiunea încredinţată lui era de o mare importanţă.

Deşi O'Toole era expertul echipei în materie de explozibili, Barrabas îl desemnase pe Nate pentru instalarea firelor şi explozibilului C-4. Beck ştia din ce cauză. OToole era un soldat mult mai bun decât el. Dar când intrau în joc probleme de electricitate, el ocupa primul loc pentru priceperea şi precizia lui.

Aceste două calităţi îl ajutaseră să devină un adevărat geniul al informaticii.

Totuşi sarcina lui nu necesita nici un fel de ingeniozitate.

O'Toole pregătise deja toate datele privitoare la amplasamentul şi cantităţile de explozibil ce trebuiau folosite. Beck nu facea decât să urmeze întocmai planul irlandezului.

Păşi peste mulţimea de fire care treceau prin mijlocul bucătăriei, îl localizăpe cel urmărit până acolo şi-i plasă cele două capete la galvanometru. Acul nu se mişcă. Firul era deci curat. Scoase o capsă din buzunarul cămăşii, luă şuntul de scurt-circuit şi îl verifică la galvanometru. Acul se deplasă spre dreapta. Totul era OK.

Beck luă ultima încărcătură de C-4 şi se întoarse pe culoar, inserând capsa în masa explozibilului pe care-l mulă cu grijă în jurul ei.

Repetase gestul acesta de atâtea ori în cursul ultimelor douăsprezece ore încât ar fi putut să-l efectueze -şi dormind.

Nate Beck se îndreptă spre un perete mare de susţinere situat în partea din faţă a clădirii. O'Toole studiase planurile casei înainte de a alege punctele de explozie. Fiecare încărcătură de C-4 era plasată într-un punct critic.

Luă firele de aprindere şi le curăţă de plastic unul câte unul înainte de a le conecta. Apoi puse masa explozivă lângă perete, în locul marcat de O'Toole cu o cruce.

Se asigură încă o dată că firele capsei erau bine ascunse şi se întoarse în bucătărie unde-l aştepta Gunther.

– Gata? îi întrebă olandezul aşezându-se pe masă.

– Gata, răspunse sobru Nate. Mi-a mai rămas de fixat declanşatorul.

Gunther se ridică şi se aplecă deasupra camaradului său.

– Îmi faci umbră, zise Beck.

– Scuză-mă, răspunse olandezul îndepărtându-se.

În sfârşit, Nate începu să conecteze circuitul la comanda de aprindere.

– Ce crezi despre şansele noastre de reuşită? întrebă Gunther.

Imediat după ce pronunţă aceste cuvinte întreaga casă fu zguduită de o explozie. O ploaie de bucăţi de tencuială căzu de pe tavan în jurul lor. Lumina fâlfâi de câteva ori, apoi reveni la normal.

– La dracu! exclamă el. Tu ai făcut asta? Fii puţin atent la ce meştereşti acolo!

Beck scutură din cap.

– N-a fost din cauza mea.

– Lansatoarele?

– Cu siguranţă. Trag de pe înălţimi, îi explică Beck terminând cu contactele.

– Nasol pentru Hayes şi Hatton.

– Nasol şi pentru noi. Şansele noastre s-au diminuat.

Gunther îşi îndreptă atenţia spre zgomotele luptei.

– În ritmul ăsta, zise el, probabil că Barrabas şi ceilalţi au cam rămas fară muniţii.

– Dacă se retrag, ar trebui să apară dintr-o clipă în alta, zise Beck. Dacă nu reuşesc, mai avem încă treabă de făcut. Vino să mă ajuţi să fixez dispozitivul de comandă.

Olandezul dădu din cap şi-şi agăţă arma de umăr.

În timp ce Beck transporta dispozitivul de aprindere, Gunther se străduia să ţină cât mai drept posibil masa de fier care se întindea după ei.

Traversară în felul acesta bucătăria, apoi coborâră treptele de piatră care duceau în pivniţa umedă şi prost luminată a casei. Apoi se îndreptară spre o uşă masivă din stejar întărită cu metal, situată în fundul încăperii.

Beck deschise uşa, pătrunse în întunericul unei alte săli cu tavan jos şi boltit şi întinse o mână în sus pentru a trage de cordonul de aprindere al unui mic bec electric.

Pivniţa de vinuri nu facea parte propriu-zis din casă. Începea acolo unde se sfârşeau vechile

fundaţii. Şirurile lungi de sticle acoperite de praf se întindeau de-a lungul pereţilor stâncoşi.

Sala rămânea răcoroasă chiar şi în perioadele cele mai calde ale verii iar temperatura ei era perfectă pentru îmbătrânirea vinului.

Nate aşeză jos detonatorul, la intrarea tunelului, şi-şi şterse faţa udă de sudoare.

Gunther dădu drumul firelor electrice aruncând o privire îngrijorată spre prietenul lui.

– Acum ce crezi despre şansele noastre? Sistemul ăsta chiar va funcţiona aşa cum a fost prevăzut?

Beck dădu din umeri.

– O'Toole ştie treaba lui, eu pe-a mea. Dar sunt în joc o sumedenie de variabile şi fiecare dintre ele ar putea să dea totul peste cap.

– Fantastic! exclamă ironic Gunther. Asta voiam să aud.

– Există totuşi o consolare.

– Mda?

Beck zâmbi.

– Dacă planul nu merge, nu vom simţi nimic.

Ascuns în spatele unui trunchi de copac, Barrabas zărise fulgerul brusc şi auzise explozia formidabilă de la baza colinei. Trânti o înjurătură şi sări în picioare.

Acum nu putea să-l mai aştepte pe O'Toole. Ruşii cuceriseră înălţimile, valea fiind deja în mâinile lor.

Gloanţele loviră în spatele lui trunchiul copacului.

Barrabas plonjă lângă zidul terasei.

Mercenarul se puse rapid în mişcare. Trăgea în timp ce alerga, ţinându-şi revolverul Browning *Hi-Power* sub braţul stâng, cu ţeava îndreptată spre spate.

Nu urmărea să împuşte pe cineva, ci să-i servească adversarului suficiente gloanţe pentru a-i încetini înaintarea, evitând totodată să se împiedice.

Ruşii continuau să tragă în ciuda deplasării rapide a colonelului. Gloanţele retezau de cele mai multe ori crengile încărcate de flori ale migdalilor, sau intrau scurt în trunchiuri.

Barrabas nu mai trase. Muniţiile se reduseseră mult prea mult ca să-şi mai permită luxul de a le risipi la întâmplare.

Îşi puse revolverul în toc şi escaladă zidul care îl despărţea de nivelul superior unde se afla dormitorul comun.

Ruşii alergau după el. După zgomotul paşilor, numărul lor putea fi apreciat la doisprezece.

Fără grenade şi puşcă de asalt, Barrabas nu putea să le încetinească înaintarea.

Când ajunse în partea de sus a palisadei, colonelul o luă la fugă spre dormitorul comun. Construcţia primise o lovitură serioasă. Jumătate din ea se transformase în dărâmături. Dayo şi Nanos nu se vedeau nicăieri.

Colonelul ajunsese la trei metri de ruine când un tir în rafale ciurui aerul în spatele lui. Brusc, cinci-şase puşti de asalt AK se alăturară primei arme, trăgând cu furie în direcţia lui.

Nile simţi o durere bruscă în pulpa dreaptă şi se prăbuşi greoi pe pământul plin de praf. O durere intensă îi cuprinse întreg piciorul. Avea impresia că cineva îi smulsese pulpa cu un cleşte.

Rezistând durerii, colonelul reuşi să se ros-togolească, scoase revolverul şi, în timp ce înjura de mama focului, începu să tragă foc cu foc în direcţia

capetelor care se iveau din când în când din spatele zidului.

Soldaţii aveau o acoperire solidă. El nu avea nici una. Goli încărcătorul, dar când se opri ceilalţi reîncepură să înainteze. Nu parcurseră totuşi decât o distanţă foarte mică. Cineva începuse să tragă dintr-o direcţie laterală.

Gloanţele veneau dinspre una din extremităţile 172 dormitorului comun, şuierau în jurul lui Barrabas şi-l obligau pe inamic să se pună la adăpost.

Profită imediat de ocazie şi începu să se târască spre faţada pe jumătate năruită. După ce ajunse la adăpost, Barrabas îşi reîncărcă arma apoi îşi examină rana. Nu fu nevoie să-şi ridice pantalonii. Putea foarte bine să zărească intrarea şi ieşirea găurii din pulpă, din spate în faţă.

Ieşirea era de patru ori mai mare decât intrarea, lăsând sângele să curgă din belşug.

Se auziră din nou zgomote de paşi.

Barrabas scrută întunericul şi deodată se relaxă. Era grecul.

Alex Nanos ocoli în grabă partea din spate a dormitorului comun şi se opri în faţa lui Barrabas.

– La naiba! exclamă Nanos lăsându-se în genunchi ca să vadă mai bine rana. Ai-ai! Ar trebui să facem ceva repede de tot!

– Să părăsim rapid terenul, înainte ca aceşti ticăloşi să se grupeze şi să cadă asupra noastră, răspunse Barrabas. Haide, ajută-mă să mă ridic...

– Sprijină-te pe mine, colonele...

Grecul îl ridică în picioare şi îl cuprinse cu braţul după mijloc.

– Va fi o cursă pe trei picioare, zise Nanos în timp ce înaintau cât puteau de repede spre următoarea terasă unde se afla casa.

Nile nu spunea nimic, strângând din dinţi ca să nu urle de durere.

Când atingea pământul cu piciorul rănit, nişte cleşti 173

invizibili îi chinuiau muşchiul care părea că e sfâşiat lent cu fiecare metru parcurs.

Fusese rănit de nenumărate ori pe diferite câmpuri de luptă, dar durerea nu e un lucru cu care omul se obişnuieşte. Durerea se instala din ce în ce mai profund, continuu, fără să-i lase nici un răgaz, cu o asemenea intensitate încât crezu că piciorul o să-i facă explozie.

În timp ce înaintau, grecul zise:

– Dayo a murit. S-a nimerit chiar pe direcţia unui lansator comunist.

Barrabas rămase cu gura încleştată la auzul acestei veşti proaste şi grecul continuă:

– Cu puţin înainte ca Dayo să moară l-am văzut pe Starfoot.

În ciuda durerii crescânde, numele indianului declanşă ceva în mintea colonelului.

– L-ai văzut pe Billy II?

– E aici, undeva pe colină. L-am văzut preţ de două minute. După care a dispărut pur şi simplu.

Nanos făcu o pauză scurtă apoi adăugă:

– Colonele, era în pielea goală.

Barrabas îi aruncă o privire încruntată.

– Nu sunt tâmpenii, continuă Nanos. Se plimbă pe-aici fără arme şi-n costumul lui Adam. Spunea că

a avut discuţii incredibile cu nişte gândaci când încă mai era prizonier la comunişti.

Când ajunseră la zidul ultimei terase, proiectilele inamice începură să şuiere în jurul lor. Gloanţele continuau să lovească stânca în timp ce Nanos îl împingea pe Barrabas pe deasupra palisadei. Grecul urcă imediat după el şi întoarse arma spre trupa care se infiltra rapid printre copaci. Două rafale scurte încetiniră momentan înaintarea soldaţilor ruşi.

– Am avea nevoie de O'Toole, colonele, zise Nanos, schimbând încărcătorul puştii de asalt. Unde-o fi?

– Habar n-am, răspunse Barrabas.

– Căutaţi pe-aici, murmură cineva în întuneric.

– Liam!?

– Cine altul, colonele? îmi pare rău că am ratat întâlnirea, dar am primit un plumb în aripă. Dacă Billy II n-ar fi venit în ajutorul meu...

– L-ai văzut şi tu? zise Nanos conducându-l pe Barrabas până în locul unde irlandezul stătea aşezat în genunchi.

– Dacă l-am văzut? Ţăcănitul ăsta în fundul gol mi-a salvat viaţa! A omorât cu mâinile goale o duzină de ruşi înainte de a mă transporta aici.

– Unde e? întrebă Barrabas.

– Era aici, şi pe urmă a dispărut într-o secundă, ca o fantomă.

O'Toole îşi însoţi vorbele cu o rafală scurtă şi Nanos îl imită.

Nişte feţe întunecate apăreau de dincolo de zid, capete însoţite de arme ameninţătoare.

– E timpul să ne retragem, constată colonelul.

Cei trei mercenari parcurseră ultimii metri până la veranda casei.

O'Toole deschise cu o lovitură de picior uşa de la intrare apoi se întoarse ca să acopere retragerea prietenilor săi.

– Vino, Liam! strigă Barrabas în momentul în care Nanos îl conducea în interiorul casei. Mişcă-te, roşcovan afurisit!

Irlandezul se strâmbă şi nu se grăbi deloc.

Nu execută ordinul decât atunci când prietenii lui fură eu adevărat la adăpost şi alergă şi el spre culoarul pe care-l traversă cu toată viteza pentru a ajunge pe urmele lui Barrabas şi Nanos în bucătăria casei, unde se ţinea sfatul.

Un sfat al Soldaţilor lui Barrabas.

– Am crezut că toţi aţi dat ortul popii! zise Hayes.

– La fel am crezut şi noi despre voi când au început lansatoarele de sus să bombardeze. Ce s-a întâmplat în vârf?

– Am avut o mică problemă, explică Claude. Pierduserăm controlul colinei.

– Dar Hayes a eliminat problema, zise Leona cercetând rapid rănile. Trebuie să coborâm în pivniţă.

– Ai făcut o baie la miezul nopţii, doctore? întrebă Nanos în timp ce-şi lua pe sus şeful împreună cu Gunther.

– Sunt mult prea mironosiţă, Alex, răspunse Leona păşind peste firele detonatorului în timp ce conducea grupul pe scara pivniţei.

Beck şi Hayes rămaseră ultimii în bucătărie.

– Nu vii, Claude? îşi întrebă Beck camaradul îndreptându-se spre uşă.

– Eu cred că trebuie să rămână cineva aici pentru a le arăta drumul întârziaţilor! răspunse Hayes. N-aş vrea să începem balul mai înainte de a fi sosit toţi invitaţii.

– Hei! Coşmelia asta o să sară în aer. Când o să apăs pe buton o să facă explozie.

– Foarte bine. Numai că aşteaptă până când voi veni şi eu în pivniţă. Ca să-i mierlim pe toţi căcănarii ăştia de comunişti.

Locotenentul Skorohvatov stătea jos, cu spatele sprijinit de caroseria jeepului.

De câteva clipe nu se mai auzea nici o împuşcătură. Cu aparatul de emisie-recepţie lipit de ureche, ofiţerul asculta, cu ochii închişi, reproşurile acerbe şi furioase ale şefului său castrat.

– Unde e putoarea aia de Ilin? întrebă Balandin.

– Tovarăşe căpitan, sergentul Ilin nu mai emite de când a luat controlul înălţimilor.

– Dacă controlează vârful, locotenente, poţi să-mi spui unde este tirul ei de acoperire?

– Nu ştiu, tovarăşe căpitan.

– Femeia asta mi-a sabotat planul. Contam pe unitatea ei pentru a-i scoate pe mercenari din casă. Acum va trebui să vă ocupaţi voi de asta.

– Tovarăşe căpitan?

– Curăţaţi locuit cu gaze lacrimogene şi cu rafale de armă. Fă-o cameră cu cameră dacă e necesar, dar îi vreau pe aceşti mercenari acum. Execuţia lor trebuie să aibă loc la ora stabilită. Ai înţeles?

Skorohvatov înţelegea prea bine. El şi oamenii lui trebuiau să execute treaba cea mai nasoală.

Partea cea mai proastă era că mercenarii îşi dovediseră pe larg capacităţile de ripostă. Asta

însemna că, înainte de ivirea zorilor, pierderile de partea sovietică vor fi şi mai mari.

– Da, tovarăşe căpitan, răspunse el.

– Când ajung acolo vreau să-i văd pe aceşti criminali dezarmaţi şi aliniaţi de-a lungul faţadei, pregătiţi să primească judecata mea.

– Am înţeles, tovarăşe căpitan.

Convorbirea fu întreruptă.

„Judecata *luiV* îşi zise cu amărăciune locotenentul.

Cu toate pierderile de oameni şi echipament, dacă nu reuşea să-i neutralizeze rapid pe ucigaşii capitalişti, toată cariera lui va intra într-un mare rahat.

Skorohvatov se întreba ce se întâmplase cu sergentul Ilin. Ştia că îl urăşte pe Balandin, dar femeia-soldat nu s-ar fi sustras niciodată de la datoria ei pentru a-şi satisface o răzbunare personală. Nu, sergentul Ilin îndeplinise această ultimă etapă pentru Seceră şi Ciocan.

Skorohvatov le făcu semn oamenilor lui care stăteau pe vine de-a lungul zidului.

Toţi erau pregătiţi pentru asaltul final.

Forţa de atac era formată din supravieţuitorii diferitelor unităţi stabilite pe colină. În total optsprezece oameni. Toţi lăsaseră în urma lor cadavrele camarazilor lor, toţi aveau motive de răzbunare.

Skorohvatov dădu deodată semnalul.

Dintr-un singur elan, soldaţii se năpustiră pe deasupra zidului în direcţia verandei.

Locotenentul nu era un om laş şi nu ezita să-şi conducă trupa la atac.

Urcând cu furie treptele, locotenentul se aruncă apoi lateral faţă de uşa de la intrare deschisă. Soldatul din urma lui reacţionă o secundă mai trâziu.

Prea târziu!

Din adâncul casei ţâşni o rafală de armă automată şi soldatul, secerat de la coapse, se prăbuşi după aceea cu capul perforat de gloanţe.

Locotenentul trase siguranţa unei grenade fumigene, apoi o aruncă pe culoar, unde lovi cu zgomot podeaua.

*

* *

Când Hayes zări grenada, era prea târziu pentru a se mai pune la adăpost. Se gândi imediat că va muri. Dar când din oul metalic începură să iasă nori de fum galben, surpriza îl facu să izbucnească în râs. Şi puşca de asalt îşi reluă tirul.

Negrul ciurui spaţiul din faţa lui retrăgându-se din ce în ce mai mult.

A doua grenadă lacrimogenă lovi şi ea podeaua începând imediat să scoată un fum înţepător.

Hayes îşi acoperi nasul cu batista şi se retrase în bucătărie.

Ascuns în spatele uşii, mercenarul ţinu sub rafale intrarea în salon.

De ce foloseau ruşii gaze lacrimogene în loc de grenade distructive? Răspunsul îi apăru cât se poate de evident. Nu voiau să precipite lucrurile acum când sfârşitul era aproape. Voiau să captureze cât mai mulţi mercenari în viaţă pentru a-şi savura răzbunarea împuşcându-i unul câte unul.

Sau torturându-i.

Gloanţele inamice şuierară în curând prin deschizătura uşii, lovind zidul din spatele mercenarului.

În secunda următoare, Hayes ţâşni afară din ascunzătoare şi goli jumătate din încărcător în direcţia sovieticilor înainte de a o şterge spre pivniţă.

Dar inamicul se apropia primejdios.

Coborî treptele câte şase, aruncă arma şi să năpusti în uşa sălii de vinuri pe care o deschise şi o închise fulgerător în urma lui.

– Haide! Haide! strigă Beck aşezat pe vine în faţa detonatorului.

Apoi declanşă explozia.

Balandin întrerupse legătura cu locotenentul Skorohvatov, întinse brusc aparatul de emisie-recepţie unui soldat care stătea lângă el pe bancheta din spate şi se aplecă spre şoferul jeepului.

– Grăbeşte-te! ordonă el cu un ton nervos.

Nu voia să piardă nimic din ultima fază a luptei.

Vehiculul se puse în mişcare cu un răget răguşit de motor, îndreptându-se spre următorul viraj.

– Diviziile noastre sunt la faţa locului! răcni căpitanul pentru a acoperi zgomotul motorului. Casa e încercuită iar mercenarii sunt blocaţi în interior.

Faptul că putoarea de Ilin îl trădase nu mai avea nici o importanţă.

Dacă sergentul Ilin mai era încă în viaţă, avea să plătească pentru nesupunere. În timp ce ceilalţi soldaţi vor primi medalii, laude şi avansări pentru participarea lor la operaţiune, Ilin va fi degradată şi expulzată din serviciu în condiţiile cele mai

ruşinoase. Îşi va pierde chiar şi locul din echipa atletică pe care o avea GRU şi, în consecinţă, toate privilegiile de care se bucura datorită postului. S-ar fi putut să fie acuzată de intenţii criminale şi să fie trimisă puţin în Siberia.

Totul era posibil dacă ştiai să baţi la uşa potrivită.

Şoferul apăsă pe pedala frânei, angajă fară menajamente vehiculul în viraj, aruncându-şi pasagerii în faţă, apoi într-o parte când răsuci volanul. Maşina ieşi în sfârşit din curbă gemând din toate cauciucurile.

Un scurt moment, Balandin îşi imagină că se vor sfârşi foarte curând lucrurile.

Soldaţii ridicau cu cricul partea din spate a vehiculului pentru a scoate una din roţi... Putoarea de Leona Hatton era legată de un copac, cu burta tăiată şi maţele umede legate de jantă. El, Balandin, se instala la volan, cu motorul pornit şi piciorul pe pedala acceleraţiei, ambreind şi debreind, ambreind şi debreind...

– Sper că ai luat camera video? întrebă el deodată trezindu-se din visul lui sadic.

– Da, tovarăşe căpitan, răspunse caporalul aşezat lângă el. Camera şi aparatul video sunt în portbagaj.

Faptul că-i smulgea maţele frumoasei Hatton nu-i era de ajuns. Voia să filmeze acest moment de deliciu pentru a se putea bucura de el de câte ori dorea.

Jeepul se afla pe la mijlocul liniei drepte a drumului când flancul colinei facu explozie ca un vulcan chiar deasupra lor. Drumul se zgudui violent.

– Ce este? Ce este? strigă căpitanul.

Maşina avu deodată o deviere bruscă.

Blocuri enorme de piatră începură să se rostogolească pe asfalt în direcţia ruşilor. Unul dintre ele izbi acoperişul vehiculului, care se lăsă brusc obligându-i pe pasageri să se ghemuiască înăuntru.

Presiunea brutală sparse instantaneu parbrizul. Alte blocuri de piatră se rostogoliră de sus, strivind şi mai mult capota şi burduşind portierele.

În sfârşit, avalanşa încetă.

Balandin şi gărzile lui de corp se văzură nevoiţi să spargă geamurile portierelor blocate pentru a ieşi din vehicul.

Căpitanul ridică ochii spre înălţimi şi se albi la faţă. Casa dispăruse. În locul ei nu mai era decât o întindere de pământ devastată, devorată de limbile unui foc portocaliu. Bucăţi enorme din zidurile sfărâmate zăceau pe versantul colinei.

Părea că nu există nici un supravieţuitor.

– Adică s-au sinucis, tovarăşe căpitan? întrebă caporalul. Nu i-aş fi crezut niciodată în stare de una ca asta.

Balandin păstră un moment tăcerea, sufocat de propria lui furie.

– Nu e numai o sinucidere, zise el în cele din urmă, ci şi un asasinat. Ticăloşii ăştia au luat cu ei în mormânt optsprezece soldaţi din forţa Speţnaz.

Observă peisajul răvăşit, cu dinţii şi pumnii strâşi.

Soldaţii lui Barrabas luaseră cu ei în mormânt mai mult decât optsprezece ruşi. Îi furaseră şi răzbunarea! O răzbunare pe care sufletul lui o cerea în gura mare.

Nu putea să mai suporte frustrarea.

Balandin dădu capul pe spate şi urlă în direcţia ruinelor cuprinse de flăcări ale Casei Hatton.

Vocea lui era atât de sfredelitoare, atât de modulată de furie, încât era imposibil de înţeles şi nici unul din soldaţii lui nu putu să înţeleagă vreun cuvânt din ceea ce răcnea.

Iar de răcnit, răcnea: - Să putreziţi în iad, ticăloşilor!

Când Nate Beck apăsă butonul de aprindere, tavanul pivniţei de vinuri tremură violent şi zgomotul colosal al deflagraţiei păru că se transformă într-o adevărată forţă fizică, fulgerătoare, traversând piatra, lemnul, carnea şi oasele.

În aceeaşi clipă, becul pivniţei se stinse definitiv, cufundând încăperea într-o obscuritate totală.

Soldaţii lui Barrabas îşi ţinură respiraţia, aruncaţi ca nişte neputincioşi la pământ, păpuşi de cârpă în mijlocul unei ploi de cioburi de sticle sparte şi al unei încâlceli de etajere prăbuşite.

Explozia enormă distrusese totul, cu excepţia ocupanţilor pivniţei care se aflau adânc intraţi în flancul muntelui.

Câteva secunde mai târziu, Leona Hatton ieşi de sub o etajeră şi scoase lanterna. Fasciculul luminos trecu prin norii groşi de praf care stăruiau în aer, înainte de a lumina, pe rând, faţa fiecărui mercenar care se ridica dintre dărâmături.

Gunther şi Nanos îl ajutară pe Barrabas să se ridice în picioare. O'Toole se aşeză pe un butoi, între Beck şi Hayes care stăteau sprijiniţi de perete.

– Toată lumea e bine? întrebă Leona cu o voce îngrijorată.

– Toată lumea de aici de jos, o corectă Beck.

– Sus e altă poveste, adăugă Hayes.

– Sus? zise O'Toole. Hei, Claude! Nu mai există sus! Iţi spune asta un roşcovan de irlandez care ştie cum se demolează o casă. Etajul superior a fost pulverizat, împrăştiat în cele patru colţuri ale acestei văi afurisite.

– Şi tipii care se aflau în casă? îl tachină Gunther.

– Pilaf pentru vrăbii, răspunse O'Toole.

– Pentru Speţnaz şi pentru GRU şi noi suntem tot pilaf, zise Barrabas.

– Chiar crezi că vor abandona, colonele? întrebă Beck.

– Da. Cei care au supravieţuit în seara asta vor fi atât de mulţumiţi să-şi vadă misiunea terminată, încât mă îndoiesc tare mult că vor veni să scotocească printre dărâmături pentru a controla cadavrele.

– Va trebui să dispărem din nou, să ne schimbăm identitatea şi aşa mai departe? întrebă Hayes.

– Doar dacă nu vrei s-o iei de la capăt cu balul din seara asta, îi răspunse O'Toole.

– E timpul s-o luăm din loc, zise Barrabas. Leona, tu cunoşti drumul, aşa că ia-o înainte.

Tânăra femeie dădu la o parte etajera care îi bloca drumul şi pătrunse şi mai în adâncul pivniţei.

Fasciculul lanternei alunecă pe o altă uşă din stejar ghintuit aflată în fundul tunelului. Înaintea exploziei era ascunsă de o stivă de butoaie acum prăbuşită.

Cu ajutorul lui Gunther, Leona deschise poarta grea şi lumină culoarul înainte de a-i striga lui Barrabas:

– Calea pare liberă până la horn, colonele.

Hornul cu pricina era o fisură în tavanul pivniţei.

Gaura, suficient de largă pentru a lăsa să treacă un om, ducea, trecând prin măruntaiele muntelui până la faleza care domina Ca'n Hatton.

Soldaţii lui Barrabas îşi puteau găsi apoi adăpost la vecinii majorcani până când vor fi în măsură să părăsească insula.

– Să mergem, zise Barrabas sprijinindu-se de Nanos.

Deodată, în spatele lor se auzi un zgomot asurzitor însoţit de o înjurătură.

– Luminează aici, Leona, îi ceru Nile.

Orbit de fasciculul luminos, Liam O'Toole clipea din ochi ca o bufniţă. Îşi muşca uşor degetul arătător continuând ceea ce începuse: şterpelirea câtorva sticle pe care le ascundea sub combinezonul de luptă...

– M-am tăiat la deget, zise el ridicându-l în sus să-l vadă toţi.

– Ce tot faci acolo? îl întrebă colonelul.

Un zâmbet larg lumină faţa roşcovanului.

– Norocul ăsta' n-o să se mai ivească niciodată, colonele. Norocul de a trage o beţie în cinstea morţii noastre.

Barrabas se întoarse spre Beck şi Hayes.

– Ce staţi aşa! le zise el. Daţi-i o mână de ajutor!

Billy II observă brusca şi totala distrugere a casei Hatton de pe o stâncă situată pe flancul muntelui, perpendicular pe casă.

Nu simţi nici un fel de senzaţie interioară sau exterioară.

În ciuda corpului său gol expus în întregime aerului tare al nopţii, indianul nu tremura. De altfel nu simţea nici frigul, nici căldura.

Toţi prietenii lui muriseră dar el nu simţea nici o tristeţe.

Duşmanii lui erau distruşi, dar asta nu-l bucura cu nimic.

Ura intensă a torţionarilor săi fusese singurul motiv al rezistenţei lui în faţa morţii. Acum când răzbunarea se împlinise, ura lui dispăruse, lăsându-i un gol imens în toată fiinţa.

„Spirit Şoim? îşi zise Billy II în gând prinzându-şi capul între mâini. Spirit Şoim, cine sunt?"

Nu primi nici un răspuns.

– Spirit Şoim, ce sunt?

Nici un răspuns.

Totuşi, din vale, de undeva mult mai jos, se auzi un sunet.Cu siguranţă strigătul unui animal care'-şi pierduse minţile. Un strigăt sfredelitor şi strident care elibera o furie neputincioasă şi care semăna vag cu strigătul unui om. Era un urlet interminabil, repetat la infinit de ecoul ecoului ecoului...

Billy II se ridică în picioare şi dădu capul pe spate, îndreptându-şi bărbia spre cerul fară stele.

Şi urlă şi el.

Părea singurul lucru pe care l-ar fi putut face.

Redactor: CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

Tehnoredactor. LVF - ELS

Pregătirea formei şi tiparul executate sub comanda nr. 60 023

Regia Autonomă a Imprimeriilor Imprimeria „CORESI" Bucureşti România